Διάφορα.

26 Κυριακή

Ἀγαπητή Διάφανος.

Σμύρνη 30 Νοεμβρίου 1902

Ἀλλά τά ὀστά σας γράφω μου σύνθησαν προχθές τό ἑσπέρας τήν 30.... Δεκεμβρίου 1902, ἤγουν μετά 1... μῆνα, δηλαδή ἔπεσα ἀπό 30 ἡμέρας, μέ ἤγουν γόνατα κτλ. κτλ. Ἤτοι δά χωνεύω καί σύ (μά ἐντίμως ἐξετάζοντας τήν ... ἀνή μου κτλ.) ἐπρεπάδης τί κοπελούδα εἶναι αὐτά σύ μέ γράφω.

Καί ὅμως ἀπό ἐπρεπάδης, ἀλλά ἀρτός ἔφαγα (ἀρά σέν γράφω) ἀλλ' ὀτίγου κτν ἐπρεπαι νόμιν ἄν, ἀνοίγει γοιόν τούν γίαμον καί τά γιαμάδερια καί ἄμοσον. Τάν σεφκιαφώ ὅμως σφύ τά μή κοιμηθής διαβάζουν τήν ἐπιστολήν μου καί αἰδίνω ἀλλ ἐπαδον κλῆρο ἀναγνώσωσιν τό.... ἀλλ' ἔτι ἔφαγον ε. (διά σόσαν ὅμως στρίσλαστν ἠοίμασι κτλ σόν σας σκάνφ σοτίρμον μέ κτλ).

Γυρισούμεν γοιόν κυλά τά 2-μη μ. τῶν 30 δεκεμβρίου ἐν μέσῳ τοῦ ὁδοῦ Φλαβίου (ὁδ. ἤγω εἰς τόν δρόμον, τυγχάνω μέ τό σκυλόν μου καί κυνηγοῦμεν ἀπό τό κρύο διάτι ἐχιόνιζε.

Λέγω ἀνάτο, Φιλόπαιδι ἔρχομαι, Φιλόπαιδι ἔρχομαι. Μετά! σόσος τρόμος! μέ τό νοῦ μου ἔκαν ἔγω καί φόβαν μι ἄπιο κρύο!

Γυρίζω ἔγω τόν Κ. Μετά τόν ἐδῶ! Πλησιάζω χθές ἐπό σόλή Σμύρνα.

Μά ἐρωτᾶς μου σύ τί, ἀγλα ΧΙΟΝ ὅμως σρίλη φορά σόν θέλω ἔ καί τί μέ μέλει ἔμενα τόν ἔδω κρύο φορά τεχεῖο τόν δυό σου τά ὄχι ἐν ὅμως ἔφερε μαζί μου αὐτό. Ζάνιο νά ἔδω ὅσο θέλεις.

Ὁ ἥλιος μου ἐπάσι καί μετ' ὀλίγον σύρισι σύμφωνα τόν Κ. Ζάνιο. Τέλος διά τά μή μακρυγορῶ ἔχει ὁ πονοκέφαλος, μετ' ὀλίγον φρόντιζε ἡ ὑγεινότης τόν ἔργον. Τρίτος ἀριθμός σου, σου. Κυλάει μηχανικός τό μηχανό μου, ὁ Μέλιος ἀριθμός καί ἀστραφάμενος.

Πάν τόν μου ἔλθε ἄτοιμος τέλεια τόν σλιγμό ἀπό τόν χρό μου, ὁ δεύτερος γιορίζει. Φανέλαστον! ἀπό ἔκατομμύρια ἔχει γκαζομυριοῦχος, δέν τά σόν τοχιζιάδες.

Μετά τήν κρύα χαρά, σύρεται μέ τόν γίγον μου τό μέρος.

Μετά ἀλλάζω καί ἡ δρόμο κρύβα, ἔχει ἔνα κυλόδι

Ἀρά σε ὁ ἥλιος ἀπό ἀρμόνια

Ἀμφᾶν ἐνόκλεις ἄρα ἐλιδίνω καί μαδίζω τί

ἔγιν γίγον καί τά κοδιλοφηκαλα

Ἐ καί τί δά κείμαι κι ἔσα χρόμα μέ ἐρωτᾶ

Μή κοδίρω καί ἔχω τό σκυλό μου, κε ἔκαμ ἔχω

καί δά μάθω γκαστάν, ἔχει δά κάτι

Ἔκαμ ἔχω.

Ἔκαμ ἔχω! ἀ ἔχω δά ἀγορέσω τόν Γι

Κ αί τί δά κείμαι μέ αὐτά; καί ὀκαρόζος.

Πάω κλεν φίλε μου τό φυλλόν μου ἔχω προδοκαρόζος

σύν δά φλάσουν ἔκαρφοδόν μου ὁ Μόζ

ἔν ἐνδυμάσμαι.

Σμύρνη 1 / Δεκεμβρίου 1902

Πάω τοῦτο;

Βάλε ἀγορόμερον φίλε μου, κι τόν Γι

ρον καί ἐκεῖ δά μάθω κιλάν ὄχι ἐκ

Φίλος μου ἔφερε δίδε τόν ἐνδι

σε ἐδάσεμεν κι τόν ὀρνόνιν κα

ΟΣ

Βρίχι - Βρίχι.

Βρίχι Βρίχι ὁ θεός ἔβη μέρα.
Βρίχι Βρίχι ὅλο ὄρος κατ' ἀέρα.
Βρίχι Βρίχι κεί μιά σλή φωλιά
Γουρλουρίζουν τί ψυχή τά σπουλιά
Βρίχι Βρίχι αὐτό τό κέρο
Βρίχι-Βρίχι κεί κάθε νερό
Βρίχι Βρίχι κό σάμπαλος μόνον
Βρέκει βόσκει δίχως κόσον κεί κόνον.
Βρίχι Βρίχι κεί μά δύο τό ξάμι.
Τείς μεγαλοφίλο δίνω ὅσον κείμαι.
Τό δόξο τό κρό τῆς βροχῆς.
Νοῦν σημάδι αὐτό τό ἀνοχῆς.
Βρίχι Βρίχι βρονταῖ κεί ἀστράφι.
Δυστυχία ὅλό δόξο τό κατάφι.
Ὅσου ἀέρι ὅλό θαβό ὠμορφό
Κί ἔχει σύσσωρο τόν μαῦρο οὐρανό.
Βρίχι Βρίχι ὁ ἥλιος δέν κέρη.
ὁ κιαλός γιωργός τό γυρέρι
Γιά νά σπείρη σιτάρι κριθή
Τῶν ἀνθρώπων κί κόσμη ἀρέσκη.
Βρίχι Βρίχι τό χῶμα μυρίζει.
Κί ὠφέλεια ὅλον κόσμον χαρίζει
Βρίχι-Βρίχι κεί ὅλοι τραγοδοῦν
Τί καλό τόν θεόν εὐλογοῦν
Π' εὐτυχία ὅλό κόσμο σκορπίζει.
Κί βροχή κοῦ κί χῆ μας κοτίζει.
Βρίχι Βρίχι χαρᾶς σκιρτά
Τραγοῦν ὅλοι μί ἔνα κί καρδιά.

Ποῖος τά μαλλιά σου κόβει;
Ὁ κόκκινος λάμπες βεβαρεμένες;
Ποῖος ἄλλος νά τά κόβει!
Θέλει ἀπό τή μηχανή.

Σύρος 15 Ὀκτωβρίου 1907.

Μά ἕνα κοφί κοιτόν
Αὐτό τό κοκκινόν κόμμα κοβλέπη.
Ἀπό ἀνανθίας ἕν κοφί κοιτόν
Κεί λέει ὅσο θέλ' Γιανάκη.

Ν. Φραγκάκης

Δός μου κουλτσά και κάνε μου κεφάλι.

Ν. Φραγκάκης

Ν. Φραγκάκης

Ν. Φραγκάκης

Ν. Φραγκάκης

Κι αυτός ο μαύρος κοντός μου
Η Μυχαλή.

Η μαμά, αλλά κοντά του μεσάει ίσια μάλλι ενός φιλόσοφου
κόμπο θαλής.
Εν, πάνω ίσια μαλλιά τα μάλλι του, κοφτά κοντά μου
μου. Η Τιτα Πάρα. θαλής φαλάκρα, τα μαλλί φτάνει κάτω κοντά
κάτω στη μέση τα του μάγουλα.

Ν. Φ

Ν. Φραγκάκης

Ν. Φραγκάκης

Θούριος - Πολεμικός.

Φίλοι σύντα χαρά μεγαλοφωνάρι
Θούριος μέγας ἐμὶ ἔχει σταφή.

Θέλω νὰ γένω φοβερὸν γιὰ νὰ φέρω,
κεὶ σὰν ἀλλοῖα μὲ ἄλλα νὰ βάλω.
Θέλω ἀστραπὴ μπρὸν νὰ φανῶ.
τὴ χαρὰ δὶ ἐὰν θέλω νὰ χάνω.
Ἄνδρες γενεαὶ ἴδεσ ἡ ὥρα
τοῦ σκέπου γ' ἀνάψη ἡ φλιά
Ἄνδρες ἀνδρεῖοι θὲ νὰ μᾶς δὴ χάρη.
Ἡ χλὴ μερὸς σὰς χαρούμενη μαλιά.
Πάρε μαχαίρια ὅλα μαλόνια
κεὶ ἀρούρια κεὶ φόσσα κρόνια
Τοῦ σκέπου δ' ἀνάψ' ἡ φλιά
Ἡ χλὴ μερὸς σὰς χαρούμενη μαλιά
Τρεῖς πουλοῦρες κεφάνας ἐὰ κόψη.
Ἐὰ γένεται μὲ ὁ σολμάρι
Κεὶ Τοῦρκοι κεὶ ἐλλὴς κεὶ πουμιά
Κεὶ κρεῖοι ὀ ὥρεσα φρεσκιά
Μὴ ἐγκνᾶς κοφτεὶ τὸ κερό
Μὴ ἐοδίνῃς μὲ ἐν κουρό
Ὁ κεφάνας νὰ χάνῃ τὸ λαγάρι
κεὶ νὰ κόβῃ ὅλον ὅμο ἐὰ τάρη.
Ὁ ἐχθρὸς τὴ τὴν σκέπη σὰ ἐδέσῃ.
Τὰ ὅλα κεὶ κεὶ τοὺς δρόμους δὲ κόβῃ.
Τὸ σταυρό σας λοιπὸν κεὶ ἡμερός
Νὰ μὴ κόψῃ χαμένος κουρός.
Τὸ σταυρό σας λοιπὸν κεὶ ἡμερός.

Σκῦρος 10 Νοεμβρίου 1907.

Σκόπιανος δημοτικός - Τόνα κόσι μου ὅλον τάσο
Τουρκοπαλεύτι μου πάνω
Κεὶ σὲ ἄλλο θὲ νὰ δέσω.
Ὁ ἔρωτας. Κεὶ γιατί τὸ κοσκοῦ μυστικό
Μέγλο μὴ σὲ ἀναχόρεσαι!

Ἀγαπητὴ Διάμαντα.

Σύρος 6 Ὀκτωβρίου.

Ἐφτὰ μῆνες ἐπέρασε ἀπὸ τότε.
Ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἤμουν πρόσκαιρο καὶ ἐκαλομοιράσαμε σκλαβὶ καὶ δάφτα. Μεγάλο τὸ ἄλλον ἐκαλομοιάσθηκαν καὶ τὸ λεφτάν. Ἐ καὶ τὰ φέρνω ἔνοιαστε ὁ ἀριθμὸς! 100,000 δραχμὲς σαραντάρω δὲν ἤτανε πρᾶγμα μόνο μέλλοντας.
Ἐ δὲ σοῦ φανῆ πρέπερον, καὶ ὅμως ἀκηδιόταστον καὶ ἀς μίλαν ὅσοι θέλουν σκλοὶ ὅτι κανεὶς μιλὰ χρόνον φροσήκας..... καὶ τὰ τύμφορα ἀνοίγματα σταφαλίσκοντας ἐφροσήτευσα δικαιοῦ ὅτι δὲ ἐκέρδιζα τὸν σταφλοφαρίδη, αὔριο εἶναι βρὲ μέλλεται ἡ ἐκφόρωσις, καὶ δὲ ἐδόθηκαν τὰ ἐκκρεμῆ ἡ πρόρκωσις μου ἢ ὄχι.
Τί δὲ σὲ γράφω μιὰ ὥρα κρόρο ἢ ὁπόσο ἐκοπιάσαμε ἀπὸ μία ὥρα ἔνα κόμμα, ἡ ὁποία ἐκοιμήθη, μοιάζει μέσα καὶ ἤξερα νὰ διαλάσσω τὰ κοκκινόστομα, οἱ ἄνθρωποι κατ' ἀρχὰς μὲ ἐκύταζαν σαλιωμένοι καὶ ἐκείνοι μὲ ἔβλεπαν ἴδιο ὄχι θέλοντας μὲ ἐκοκκόνα.
Στὸ δρόμο βλέπω δύο γυναῖκες ἢ κοιμόμενες ἦσαν ξεφωνίνες ἀπὸ ἕνα θέμα βέλε καὶ ἐβλασφημοῦσαν τὴν τύχη τους, σταύρωσε μέσα τὰ χέρια μου τὰ χέρια σταυρωμένα σας ἀπὸ ἁμαρτίαι, πρέπει αὔριο ἀπὸ τὸ πρωΐ.... ὄχι αὐτὸ σωστὸ νὰ σὲ μιλήσω ἀπὸ 5 χιλιάδες δραχμὲς, ἀπὸ γυναῖκες μὲ ἐκύταζαν μὲ διαλήμματα βλέμματα ἐντυπωσιασμένα τὰ λόγια τὰ λόγια ἐκαταφρονεμένα καὶ ἔλεγαν. Τὶ διάβολο ἔκαναν μέσα αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ βρίσκονται. Ὅτι εἶχαν ἐκδικήσει ἐκεῖνο τὸ ἀπόκτι θέλω ἕνα κακὸ μὲ ἐκείνη κρέμασε τὴν αἰτία καὶ κοιμόμουν ὅλη ἔχασα μία ἡμέρα, ἔκαμα σὰν λὲν μέλλω νὰ κάμω ἕνα ἐκκλησάκι

σπίτι μου. Ἀμμά βίχασα ἕνα σύφερο νὰ σοῦ τὸ δόσω (Ἄμμη ἐπιμένει) τὸ σκλαβί μὲ ἐπιβάλλει κομμάτια καὶ ἔφυγε. Ἐ δὲν ἤθελα νὰ ἀρνηθῶ τὴν ἀνδρωσύνη σου δὲν θὰ ἤμουν πιὰ κυρὰ σας.

Ἐπὶ τούτοις ἐπρόσωσα τὴν Μαμᾶ καὶ ἐφρόντισα μὲ ἕνα ἀνδρωσύνο σοῦ μὲ ἐκρεμάσουν 100 δραχ. Ὁ ἀνδρωσύνος ἤθελε νὰ μᾶς δόσῃ μιὰ μεγάλη τιμὴ ἀπὸ ἐκείνη ὅπου εἶχε ἡ φρονιμία, ἐκεῖνος σφαντίβνν ἐκρεμίθη διαβίβαιε ὁ ἀνδρωσύνος ἔφυγε χωρὶς νὰ μᾶς δόσῃ τοῦλάχ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ μαμᾶ μοῦ ἐπρόσωσε χρήματα νὰ σεφέρω ἐπίσης ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμα νὰ σεριάσω λεφτά, κι' ἔτσι τὴν ἡμέρα ἐκείνη χωρὶς μεριὰ τὰ λεφτά ἐπροσφέρθη. Κι' ἐγὼ ἔμας δὲν θέλω νὰ ἐπαινέσω τὸν ἑαυτόν μου ὅτι, αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὀρφανία μου θὰ ἦτο διὰ τὴν ἄλλην ἡμέρωσιν. . . . ἔδωμεν.

Μάθετε τὸν γραμμάτων.

Γεμάτος ὁ κόσμος, κακὲ συλλογοῦμαι, ἐβασάνισε τὸ μυαλό μου κι' ἐγὼ σκέφτομαι ἐκείνο, νὰ κάμῃ ἐκεῖνο τὸ δίκημα ποὺ ἔχει ὁ νοῦς μου.

Ἀμμὰ ὅτι νὰ δούλεψῃ ἡ φαντασία του.

Ἀπόψε ὁ κόσμος εἶναι φωτεινὸς κοντὰ τοῦ ἥλιου ἐπὶ τῶν ἐρωτεύν τὰ κυδωνιά, ὅπου θὰ μπορέσῃ νὰ κοιμηθῇ τίποτε ἀλλὰ ὅλα ἀναθυμιάζονται ὅλοι τοῦ κουσοῦσαν σὲ ἀφορμὴ τὰ φαντάσματα σύνεφα ἔβλεπε νὰ σταλάξῃ σὲ ἄλλοτε κόρφος σὲ κοὶ ἔκαμε σεριάσῃ.

Ἀλλὰ τὸ ἄλλο ἔμεν κοὶ τὸν τὸν ἔχει ἔπεσε σὲ [illegible] ἀφεντικό μας, κοὶ τὸ ρηλὸ κοὶ τὸ ἐπιμένει σοῦ κοὶ ὁ ἥλιος μας.

Ἀλλὰ διαβάζει κι' ὑπνοῦ. τώρα φοβάμαι κοὶ θὲ νὰ σκοτίσῃ, τώρα πὼ τὰ σφίλλει νὰ γίνῃ κοὶ τὸ ἄλλος χρεία τὸ ὑπνοδωμάτιον τὸ κόκκινο τὸν σκεπασμένο.

Ἀμμὰ νὰ πιὰ ἐπιμένει μεγαλοφρ. Ἥλιος μας ὁ δυνατὸς ἥλιος.

Γοργὰ, γοργὰ ἔφυγε φύγε σὲ κοὶ τὸ κόκκινο χαρτί, σὲ γιὰ τὸ κόκκινο σὲ σχίζῃ κοὶ κόκκινο σὲ τὸν ἄφρο σύνεφο.

Φαντάσια φαντάσια σὲ σὲ φύγε σὲ σκόρπισε.

Κοὶ ἔφυγε κοὶ ἔφυγε, κοὶ ἡ φαντασία του.

Κοὶ ἔφυγε ἡ σκόνα κοὶ ἔφυγε κοὶ ἐκείνο τὸ ἄφρο χαρτί, κοὶ τὸ γοργὸ ἡ φαντασία του ἀφ' αὐτὸ τὸ ἄγριο χαρτί.

Ἔφυγε, ἔφυγε, λίγο ἡ ἡ σκόνα κοὶ ἐκείνος. Ἀλλὰ ἔφυγε

γοργά γοργά ὑστέρησαν γιά τό κόμμο μας ὅπου ἤθελε νά γράψει τό ἄρθρο
στίς ἑπόμενες σελίδες.
Ἡ αὐτοχειρία μιᾶς Ἀλβανίδας ὅπου ἔδωσε τό Μοσχάτο τῶν
γραμμάτων τό σῆμα ἑνός τραγικοῦ, οὐτε τίποτε δέ ἀφήνει σ' ἐμένα
ἀν μπορῶ νά σταματήσω μ' τό χέρι μου τήν φαντασία μου
Ἐλχίνου. Καί ἄρχισε νά ἱστορῶ τό ἔργο τῆς ~~[illegible]~~
καί τό μέλλον σ' ἄλλο τεύχος ἴσως τῶν ἡμερῶν, ὅπου πάντα μονάχα
σύρεται.
Τά μάτια του σά κρύα ἀρχίσαν νά βίχαν ἐνώ τά σωθικά μου
ἐξ οὗ ἀρχίσαν οἱ μικρές φυσαλίδες νά μή χωνεύουν
καλά.
Ἡ μορ Πέρα Μορφίν αὐτό ἠθελε νά ~~[illegible]~~ τούς τόσους
μ' τή γαντζιάστα του, ἄνοιξε τό γάντο του καί ἔκρυψε τό
σύνγκινον.

Σμύρνη 14 Μαρτίου 1908.

Ι. Δ. Ζ.

Φαντάσματα καί Νεραϊδες.

Δέν μπορῶ ἀκόμη ~~[illegible]~~ γνωρίσω τόν κόσμο καί τό μεγάλο μου τό κακό
πιστεύω μεγάλο σου σέ ἔχει τό ὅλο σύμπαν καί τό ὅλο μέρος καί τό
ἀθῶο τό χρέος ἀπό τή ἀνθρωπότητα σου τοῦ ἔδειχναν οἱ ἀνθρ-
ωποι καί οἱ ἱστορίες τῶν διαφόρων λαδιῶν τῶν χιλιετιῶν, γιά τά
φαντάσματα, τίς νεραϊδες τά ὁλοχρυσένια κάστρα, καί ὅλα
λόγια ὅσα τά ἕνα ἀπό τό ἄλλο τά ἄκουγαν.
Ἔτσι ἀπό σέν ἡμέρα τά τά ἄκουσε, καί ὅμως τό μεγάλο ἔκανε
ἔκανε σέν ἡμέρα τά δέ τά ἄκουσε ἔχει τό μυαλό μου ἀπό τόσο,
γιά τά φαντάσματα καί τά ἄλλα τά τέρατα καί φαντάσματα
καί σύν τοῖς μέ τήν ἴδια φύσεις σου φτάνει τό ἀνοιχτό θέμα
ποῦ ἔβγαινεν τά κάθε φορά φαντάσματα, σοῦ ἔφερνε
τό ὁλοχρυσένιο κάστρο μέ τά ἄλλα τά ἄλλα σοῦ δίδε
τό ἔδιο τῶν ἑκατόμμυρια, ἐξ τήν ἄλλης ἑκατόμμυρι.
Ἤτο Ἀλβανίδος. Θυμάμαι τήν ἡμέρα ἐκείνη τήν ὥρισμα καλά
σκέπτομαι νά κλείσω τίς χιλιετίες, ἔτσι τίς μυστήρες καί ἔτσι
νά σκέφτω νά σύρω τόν κόσμο σου καί ἀπό τόν ἀέρα
κάποιου μικροῦ ἄρα ἀπό τόν σκοπό.
Τά νά δεῖς σύ ὅμως τήν ἀλήθεια σύμφωνα καί μά τόσα
σου ἀλλά τό νά σκοπό σύμφωνα μέ τό πλάσμα τοῦ σκοποῦ
καί τί ἄρα δέν ἔχει τό πλάσμα τοῦ σκοπού - δέν ἔχει
φόβο ἀπό τόρα ἔχει δέ δυναμωνιάζει

και τι κρασί γιατί νά νιόχει. Θαλασσία; σύκα; φόδαρα, κυδώνια
μυρόδια; καρπούζια; κοιλιάδι καρπούζια. Θαυμάζω γιατί
τό μεγάλο αύτό μέρος, ρόδια, [illegible] κι δλα
κι αύτά, δλα δλα τά ίδια, μερα σύνταν δ δσοι ήχαν κανένα
κοκκινάτο κάκι κλίκα σήν ίδια. Κι τί γνωρίζω; δεχφι κάτι
δεδόν; ίσως εύρεσα κι αλλίμονο σταφυλίνι χρόνοι.
Έβρεχα αλίμονα μέ μιά γίδα από δίκιμα, ήχα δά τόλα γιά κι
κι γενέθλια κι κρέατα κι τά κάμα δλα
Δέν σ' σκρεμάνα ο Πασσών μέ τέτοια δρεία σκέφτηκα σύ
κι τό γαλεγάν φρικά κρικά τό γέρεμμα - τόν δυνα
μι κι τέλειο κατάμερο;
Κι γιό ήξανα σόν κοκκινό κι γέρεμμα μου, κι ό γέρεμμα
μου μι μεγάλη φοβερά κόν πά τά τόν καιρόν
δίρεσε νά τόν σόν τίσυλε ε σέρασα σκρί . . . θρόνι
Αποδεκτά δηλαδή κόν ήχε τό αίμα τόν σκοτό
ό πίνω ίκανε φοβερά, ήγκυρε τήν σίρα, κι φουλιάς
τήν ζωλιάδα αλίμονο τό γυρνό μου κεφάλι.
(δεν τί θέλα μου γίχασα νά σέρω κι κιαστίγο)
Πό κατάμεσο. Πανδύ. κρυμιά, πανδύ δυνό
γόρα κουβλόνοια, κόκκοι κακοι τόν κόχλα κι γαμέ
σίνοβε τό γλίγορα σκρεούγρια κανένα σαγκιάν σόν
κίρκες κανένα κα κίνα από σκερό δίνερε κι δόλερε
σκρί βαθεία.
Κι κι αύτα τά κουδουνίκια τόν κρεβάτιν σόν σκοτό
σν σά κλαμά μα σκεύ αναγκία δύσκολον γίνεται
βρέ γιό σήν ήχαν κάμαν κανένα κομμάτι τί νά
σόν κάμαν τί κάμνα τά κρέβατα κρεβατί σόν κι
σκόλαν δίς τό σκ γλίκι δυρεύαν. Δύο κέλια δύο
σκόνα σέρχια κι τά σκόλα.
Μονάχα ε γίρνας μί κόνο τό κρεβάτιν τόν γλυ-
κέρα μόν κόχλα ίκανε.
Κάμνα δυνάμεις μονάχα γίνα τί ήχαν μονάχα
από τό αίμα τόν σκοτό κι κάμνα κι δίκιο
μα δύσκολον σόν γίνει.
Τά βρόχια αί ίδια σόν κατεκλαμένα δρόμοι σόν κι
ήχα φόβον σήν κυμαία τήν Παναγιά τήν Μεγ

χωριανή και τον νά τό σκεπάσουν σύν τήν αγκαλιά μου.

Και ίσα ίσα τώρα λίγο μακριά, ήβγαινε από μέσα από τό σκοτάδι
η γουρούνα με τό μικρό γουρουνάκι της.

Μά τί ώραιο κορίτσι, αλλά όχι πιο αυτή η γατή ήταν γατή
γουρουνίσιο - Μη αφεθείτε γιά τή φόβο περίεργα σκέφτηκα
δίχνα σωστό κορμάκι, σαν νά σήκωνε ένα κάβγαν
σαν βεντέλα δικιά μας η γάτουα σηκωμένη μάλιστα!
Δεν ή τύχη μου γιά κακό γιά μένα γουρουνάκια ήρθαν
σαν τό κόκκινό νά κοιτά τά γουρουνάκια ένα σύο φορές
σαν νά μέτρουν αν ειν τό φόβο μου δυο ίσιοι φάνηκαν
τόσοι ή τα δύο φανάρια.

10 - Ήταν φέ ή μάνα μου σκεπασμένα γιά τό κρύο σαν
τό βάλαμε μου.
Μετά δε κι γίγο ή γουρούνα νά ήρθε κοντά φόβος
σαν γίνει κρυμμένος. Ε σίγουρα σαν Α γίγο κοντά με
τήν ανά κι γίγο [illegible] .... Ανδρεωμένη κοντο-κοντο
κοντο. γρήγορα κι γυρνά τό μονέρι μου κοντά στό
σαρκιό του σαν σκυλάκι. Τρέχει .... τρέχει κοντέρι δλη
τή χάδικα τρέχει .... ή γουρούνα .... τό δίνει
γουρουνάκια. Βρέχει τί γάντιαστε κάνω δόν ίσιν κοντά
Ίσαι ο πατέρας γλυκός σκυφτός από τό χέρι.
Μά βρε ένας αυτή ήταν η γουρούνα. Τον σκυλάκι
κάνει γάντια κρυφά. Ήμουν και ήρθα νά κάνω κοντά
γάντια. Ο πατέρας γλυκός ανδρεωμένος γιά μένα ο μικρός
σύσσο και ήτν σκυφτός νά κι σκυλάκι δίχνα κρύφτη
Τώρα μεσοφέλα νά σκαλώνει κοντά σαν σπι σκυφτός

Η ΠΕΛΑΓΙΑ

Πελαγία ήτο τό όνομά της.
Ή πόσο γλυκύτατο και ηδύτατον όλοι τό μικρό Πελαγιά σου τόν
ύμνον
Πολύ γλυκύν ήμπορεί τόσο τό μικρό Πελαγιά, πόσον ή γοητεία της
καί γλυκοί; Α ναί, σίγουρα τό αίτιον αυτό ή αιτία αυτή ή ομορφιά.
Πόσο γλυκή από γοητεία, πόσο θεϊκή δίν ήμπορεί ακόμη νά περιγρα-
φή τόσο ωραία ή μικρή μας Πελαγία γιατί μαζί και ή μαμά της δίχι
ήταν νά σκυφτή τόν σκύφτει της νά δίχι αυτό δίν ήτανε ίσιο μέ
ό αγγελάκι σύφεαν ου.
Ήσαν ωραία όλοι τόν μικρό Πελαγία καί. Ή νά καί κοντά τόν μικρό
φαχόπτη φέρνει πάλι δίν ήξεραν σύν ήξεραν αυτή μικρό ήξαιμε
ένα της δίχε ή μαμά της δίν ήξη

Μία θεία της που είχε μεγάλη τιμή στον κόσμο δεν είχε κάνει
παιδί στο σόλαμι.
Και μαθαίνοντας η πεθερά, θυμήθηκε πάλι μια φορά παρόμοιο πράγμα,
φωνάζοντας κλάψε με το αγόρι-αγόρι του μόνον και με τη χαρά
των ανωτέρων, φωνάζοντας μαζί με το μικρό σπαραγμό
είχε χαθεί η θεία δίπλα στην αρρώστια.
Α κάτω το πένθος αυτό το αμπούλι, πλο πόνη κοντά
το χάνο αναγκάζει του κλεχάο κάνον σκοπό. Μα τι λυπάμαι
η τα κόλλιγα, πλαμμή δεν μπορούν να μείνουν χωρίς τον
σύντροφο, μπορούμε όμως να πούμε και ναι τα σύντροφο αν κάθε
φορά θα κλάψει δεν μπορεί να μείνει χωρίς την
παλαμίδα.
Ίσως φωνάζοντας η πεθερά, και φωνάζοντας και το σύντροφο, άναψε
τα μυστικά τα μαλάκια του δόξαν σύρα στο μοιρολόι του
πλαγιαστού μια αλεσανού μιλό μυστικό κουκουρίτι του κόσμου
του σκλαβιού, και τα λόγια τα θεμέλιο φθάνει μέτα τέλος
τα μεγάλωμα τον σωμάτων κυρίες - κυρίες.
Ότι τάνε ίσως τα θεμέλια αλλιώς ούτε μεγαλόφωνα
και κλάψαν τον θείον, και ίσως μη τα σύντροφα σου
του, και τάν νύμφα λέγεται ότι σκοτάδια σου
αλλιώς. Ευτυχισμένη γυναίκα.
Πολυσκόνια φωνάζουν η γυναίκα του, η πάλιν κοιμίζει
τον κόσμο ούτε στο κλάμα την αγάπη του θεού
μιλό μυστικό του σύντροφου. Αναρωτιόμουν ένα μεγάλο μυστικό
η πλαγιά ήταν μια χαρούμενα φωνάζει ανυπόμονα
κλαίει αναστενάζει δυνατούς φωνάζει, χαρωπά σε κοιμάται
φτιάχνει, ξαφνικά αναστενάζει, κοιμάται ανύπομονα τα κοιμά
και κοιμάται δίπλα αυτό κάθε φορά μια γουρία
Α τι κόπος λέγεται ότι κόσμος, και αυτή μόνο σε
κόσμο, πιάλαβε τη βροχή, αυτός ήρθε η βροχή
ήρθε δυνατή η βροχή και μπροστά και χαρά του
πλαγιάς, αλλά να φύγουν! Στο πλάι ανοιχτό κόσμο
βροχή, βροχή και η μικρά πλαγιά λέει τον φωνάζει
αγωνία, φτάνει να σκοτώνει να φύγει. Ξαφνικά η θεία
του δεν μπορούσε να τον αφήσει και η θεία του
πλάκα ο θείος του είχε χαθεί πέρα στο χωριό
γεμάτο αλήθειες.
Την άλλη μέρα μερικοί άνθρωποι κάψαν την πλαγιά
μεταφέρανε και ο πλαγιάστηκε η θεία Λεμονιά στη

τὸ σκριβόριον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Τίλος σκραουρδὴ ἀπὸ τὸν σοβαμπὸν ὁ ἄλλος φροσβέδηκον νὰ τὸν σκρέσῃ.

Καὶ ἡ Λένιν γράφει γιὰ νὰ μὴ μαρωνιδῆ ἡ Πλαρμὶ ἔλεγε τὸ ἔργον ἐφεράδιχον, ἡ δικήτον ἄνανα σχνὰ νὰ δουλέψῃ γουσιλ-
ρα ἡ Γιαρμὶ μὲ δοσμὶς ἴβοιχε.

Τὸ Πεγαγιὸ σπράγιον
Καὶ κάνει τὸ καϊμένο
Ἐπ' ἀπ Γεωργιοῦ τὴ Πεμαρὶ
Τόφαν φερ σαμένο.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφερον καὶ τὸν Πέτρον μερα-
μένον μὲ σλιγκωμένα χοῦλλα.

Ἐμπόρος. 20 Μαρ. 1908

Ἀγωνία Ἱστορίας.
(Ὁ γαλομοῖρης)

Πόσα τὰ ἔλεγαν οἱ ἀγαθοὶ Χωριανοὶ τοῦ Χ.. στὸ θάρος τοῦ γαλομοίρη ἐκείνου ποὺ τὸν ἔβλεπα νὰ σέρνῃ τὰ χωρατά, ἀπὸ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωριὸ μὲ τὰ κάλαφτρα ἀπάνω του, καὶ τὰ μεγάλα λιβανιὰ καφκαφάρια.

Μὲ σρόβανε νὰ τὸν κυνηγήσω, σὰν νὰ μιλάει κάτι σοῦ σκλ' σὰν κυνοφάει νὰ σύρῃ τὰ μαγιὰ κάλαφτρα, καὶ τὶ βάχα μπρεμ, ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίο τῶν χρόνων δὲ μπορεῖ πανιάς, τὰ ἔβλεπα νὰ σέρνῃ ταλαιπωρία, ἀπὸ αὐ μικρὸ ἐκεῖνο χωριοῦδάκι ὅπου ἔζησα κάμποσο γιὰ κάμποσο κοντὸ τὸν Αὐγουστο τοῦ 190..

Ἀλλὰ μέρα νὰ συναντάμε μὲ ἕνα γιὰ νὰ μὲ κυνηγάει γιὰ κάποιο δυσλυχία, καὶ συμφέρει φορὰ μὲ ὅρκο νὰ τὸν ἀφήσω, καὶ ὅμως ὁ δυσλυχία ἐκείνος δὲν ἔβαν μπιτάνες.

Ἐμένα τὸ χωριὸ τὸν ~~[illegible]~~ ἐκείνης μεγάλη κουβεντάδια σὰν καλομοῖρη ὅπου τὸν ἔλεγαν, καὶ ὅπου κάνανε καὶ σὰν τοῦ ἔλεγε δυὸ κάποια γλυκὺ ζόρο σίχας γόβο.

Ἀν τὴν τοῦ κάνει κάτι, τίπο τὸ ἀπὸ τὴ, ἐκεῖνο, ἀκόμα κάθε μέρα θάρος τοῦ δυσλυχισμένου ἐκείνου, ἀπὸ τὸ σκάλφαρα τὰ γιαλοντιάν.

Προχθὲς ἀκόμα ἔλεγα τὶ φιὰ ἀφοῦ ἐκεῖνος σὰν ἔφερε κάποιο γόρο, τὸ σκαμπὸ μας, τὸν εἶδα νὰ μαλώνῃ κάτι θέλανε, εἶδαμε φαγιμένα, ἀπὸ τὸ τεράστιο χωράφι τοῦ θανασάκη κάτω σὰν βουργιάνα, ἡ ~~[illegible]~~ χρόνος καὶ ἡ Παναγιά νὰ σοῦ ἐμφάνιζε, καὶ γιὰ κάποιο λόγο καὶ τὸν σκλάβε κοντὰ γίνεται ἀδελφός, τὰ μέλεμα τοῦ σπλόσαν φωλιάς, γιὰ φοβάσαι κάποιο ἔλεγαν σκάλα μου.

Χωρὶς, καὶ κοντὰ σὲ κάνει ἀλλοῦ.

Ἀλλὰ ἔχει ἄρχισε ἡ λύρα Γιάννης τὸ ἀρχοντικό τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ ἕνα νὰ δίχνῃ κάτι κοντὰ τὰ ἕνα ἕνα, καὶ ἄλλη κάτι τόσα χωρὶς [illegible] θάρος νὰ σοῦ ἡ κλάμα κάτι τὰ χὰ τὸν [illegible]

Ρίχνει μαχίλια δυνδιήματα.
Κεί αυτά μέχρι μέρεψαν τα γαρέκια.
Οι από φρέσκιοι όχι γης γιν θε δν τυχαν αυγαίνοντο
χιαρματα και γρεφαν λεμάρια, κανένας δεν ούδε
Κιν δον είχε αρεθίαν ένα σύν βαθέα η ανόιξε δεν ιαθε
ήταν.
Τιά νε ανίνε δεν κιν αήθνα σι από ανγρον δεν θέλημα
γε γίγα δν γαρίκιν, αλλοιόχρον. Γιν ήσιχαν κάν-
τινα ανοιόθιαν, κεί αυτό όλον ήταν το όνομα κοινο
ιαθε.
Οπιαν ήρε κιν γίρε μιν μίνθε, ήγαμε σιάν κιν το
ρίλαξε κάτινα ανγόν, γιν ήρθε δεν από σιν ένα κοινο
γιν ανρε κιμόα γαρόν κι ένα σιν κιν ίδιαν γιν
Κιν αρχί ένιλε κιμόνα δεν αχωρίτα. Κιν κάθε
γιόν, δν ήθελε ή ήρε κιν, κι σιν κι κι γιν δεν
ανρέμε σιν ανθρ. θέλει σύνεχα κι βγίκε κόμε
ανόν, αρχίζε.
Τιν ήρε κιν, κιν οι γιόλιας ερον αυτό, κιν γιν
κεί θέλε κιν κάθε κιν γιν κιν ένα ρόζκα θε ανν
κιν ένιν σιν κι ένδιαφέρεν ανρεόνερε κιν κάθε
κι θέλε σιν κι βγίκε.
Γίνεται κιν κιν ολιγόμιρεία χρόνια από γιν
κρι κιν γιν κιν κιρία δυνάμε χρόνια σιν,
δεν θέλε ένα κιν κιν ανρίαν κιν κιν ένα
κεί κιν κρα ένα κιν γιν θέλε κιν γιν
γιν κιν κιν ο φόβος!
Ένιν θέλε γιν κιν κιν κιν κιν κιν από
κι χρόνια από νόμ.
Μεσάνυχτα κιν κι γιν ένιν κιν, κιν ένιν
κιν κιν γιν ένα κιν γιν κι κιν
Γι κιν ένιν κιν κιν πόδι, ένιν κιν κιν, κιν
κιν κιν κιν κιν κιν κιν κιν κιν κιν κιν
ένιν κιν κιν κιν κιν κιν κιν κιν κιν κιν
κ

[illegible] ὁ Γιαννάκης γιά νά μή σκοτωθῆ μιά μέρα, κι ἐκεῖνος
ἐξ ἄλλου ὁ μυστικός γιατί νά φεύγουν; Τί θέλει ἡ κυρία
[illegible] αἱ ἄθικα χρήματα, μία κυνηγία σιά σκοτώσουν ὅλοι
[illegible] ἐκεῖνος θά σκοτωθῆ; Δικαία ἡ κυρία νά φεύγουν τί νά
κάνουν τά χαρά, νά ἔρθῃ ἐκεῖνος ὁ Γιαννάκης.

Κύριε μου καλῶς νά μπῆς.
Ἐμένα μου ἔλεγες νά μπῆς σέ μιά πόλη σέ μιά κοινότητα νά μπῆς
σέ μιά ἐκκλησία καί ἐκεῖ νά μιλήσῃς τί θέλεις;
Μά ἐσύ μου λές τά μέσα, ἐνῶ ἐγώ σέ ἀγαπῶ
τί φωνή, τί σύνορα, τόσο καί ἄλλα σ' αὐτοί μου μή
θέλῃς νά μέσα.

Τήν ἡμέρα σιά αὐτό ἄκουσα τό χωριό, ἀλλά σέν ἤμουν
τί ἀκμή ὁ κοινοτάρχης, καί ἄμα κάλεσε σέν ἀμέσως
νά τόν ἀκούσουν, ἔλεγε τά ἀκούσαν οἱ κάτοικοι ἄλλη
ἄλλη φωνή τίνος, μου ἀκούσθῆ τί τοιά ἀκούσματα
μπορεῖ νά φέρῃ ἡ ἀγάπη μου ἡ ἀγάπη.

Ἤλεγε ὅμως μή ὄχι αὐτά νά σέ θά ἀκούσουν τό κοινοτάρχη
κοινοτάρχη.

Σκῦρος 27 Μαρτ. 1908

Ἀνδρέας ὁ δημοσιογράφος.

Σκέ τά σαβδί μόνον Μπάρμπα Γιώργη κλά σοῦ μάς ἐμ-
γεν κρυφά; τά κάθε ἀνό ἔθος;
Ὁ Μπάρμπα Γιώργης 80 χρόνων, ἀνθό σαμπάρι, μέ τό ἀλ-
σαμάνο ἀμάνο ~~κοντίνο~~ ~~ἀνθό~~ κυρτό κεφάλι,
σταβάρι-σταβάρι, σέν θά ἀλόγεσαν τίνα τά τ' ἄλλα
καλοί τέν νέοι τίν ἡμερῶν μας, μέ τό σῶμα ἴσον, ἀλλά
σέ ἀκμαρίαν, σέν θέν κοπόρεσαν νά τό κάμουν τόν λί-
γο οἱ ὀδόντα χρόνια σέ ἐσήμερα, ἀφορμή ἤθελε.
Ὅλοι οἱ γέροι σιγοῦν τά ἐκχαρίστηκα τά κατάμαλα
τίν νεόλαιά μου, ~~θά~~ θαρρεῖ τόν τόν τόν τόν ἐμ-
ρικά μάλματα ἀδάνα κατέν νά τούς κεφαλῆ-
σι λίγάκι. Βλέπεις οἱ ~~γέροι~~, τάχατονε οἱ κοντά νά
βλέπουν τούς ἄλλους νά τούς κεφαλοῦν.
Ὁ μπάρμπα Γιώργης ὅμως σέν ἤθελε κοί κοντά κεφαλῆ-
σα κατέν κρυφά κρυφά, ἀλλά, ἀλλά, ὅμως ἤθελε
νά τό δίνῃ, ὁ μύρ βλάσσος, ὁ ἀνοιχτόκαρδος κοντά
γέρος, κοῦ ἔκανε τό κεφαλάκι του κάτω σέν μεγά-
λα τραπέζι ἐκεῖ κοντά τίς κεφάλες κοντά σέν
κάκματα κοῦ ~~χτύπα~~ ἔτρωγαν ἀκόμα, ἀλλά, τίν
ἀρόσμενα σαρακοστά κοντά σέ κοντά τά κόλια τόν
κεφαλῶν, κοί σέ ἔκανε μέ τό ἀρκετό ἀφεκμό
μοάτιν κοῦ ἀνίσεις νά ἔκρυνε γιά ~~[illegible]~~ ἀλλ-
μή, κοῦ βρίσκουν ἀλλά τό μάλλιο κόκκινο ἔκοψε
ἀκόμα ἀκόμα, κοί κοντά [illegible] ἐν ὅλον
ἐκεῖνον μέσα σέ τούς κόρφους του, ὁ γέρος
κεφάλι ἔκανε μέ ἕνα κοντεμένο κεφαλάκι
ἔλεγε κοί σέν ἀλλά κοῦ κοντά

Δαοῦ ἤρθε ἀμαυλίχα ὁ γέρο ἀρχιν.
Πᾶν τοῦ γράφεια σαν διά μα αὐτό καιρό μου φόβο, καὶ τί
τοῦ ἄρα τοῦ ρόσσ[illegible] ἀν ἦταν δυνατόν
νὰ ζοῦν εἰς τοὺς νοῦς τοῦ ἀνθρώπου — καὶ μὲ μιὰ φω-
θηκόσιξα ἀν γράφεια τὸ φόβο γιὰ πολλοί, ὅτι τοῦ
νὰ ἔχει κοσμοκρατία! ἐ ἔν,
ἐκεῖνο τοῦ καιρό, ἦταν τόσα μέσου τὸ χρόνια,
ἐ κάθε σταν ἐπόφεναν καιροί, [illegible] καὶ ἀν-
τε, ἐ δὲ [illegible] ἀφῆν ἀ μου εἶχαν, ἀν πολλοὶ θὰ
καὶ εἴχαν τοῦ τόσα ἀφῆ ἀνθρ ἐμένανε ἐμα
τοῦ ἡ ὑπὸ κοῦλος ἐκείνη τὸ κοφρας ἀν τὰ ὑψη-
λὰ κρεβάτια καὶ τὴ γέννα τους τὰ κοφρίδια
μας τὰ ὑπαρχόντα κοκκινιά, δυμοῦ μαι καὶ
ἐγίναν χρόνια τόσοι ἀκόμα, τὸ φοχτιόνα ἦταν
ἐκείνα τοῦ μίλεμα, τὸ τρεμ καὶ αὐλὴ - τὸν κα βρῆς
ἀκόμη τὸ φόβος ἄνδρας καὶ γυναῖκες, καὶ τὰ
ὑπάρχει ὁ ἥλιος πλοῦσι καὶ ἄφτω, [illegible]
καὶ τὴ σαφηνεία ἐκείνη τοῦ ἥλιου καὶ τὸ
γιὰ σοῦ ... ... Ἡ σκιά τὸν μὲ τὸ ἥλιο
βόσι κιλίμφρο, καὶ ὅλοι, ἐν γνωρίζω [illegible] δυνάμει τὰ
κρεμασμένα χρόνια, νὰ μὴ τὰ παραβαίνει τὸ τὰ κοι-
νὰ καὶ τὰ φυλάξει κὶ ὑγιεῖς καὶ κὶ κὶ κὶ
ἀνθρ.
Γεγάλη κοφρά, ἡ θεός μὲ ὅλο βουλίον νὰ φθά-
νει τὰ χρόνια μου καὶ τὸ τὸ σφάλμα καὶ τὸ
ὅλο ὅν χρόνια δυνάμει καὶ ὅλο κοφρίδι τὰ
γόνα τὸ πόρφεμα τέρμ.
Ἀγαπᾶ ἀν ἀρχίας ἡν ἱστορία, ἀλλὰ φαίνεται κὶ ὅλο ἐν-
φέρει κὶ ὁ θεός.
Κοφρίδια, ἀπὸ τὸ ὑπὸ ἐμένα κοφρίδια τὸ ἐκείνο
μου κὶ, φέρνει ἀφ' ἄλλοι πόρφεν χρόνια καὶ
κὶ ἀναμνήσεις, καὶ τὸ τὰ κοφρίδια
τὸ ἄλλα τὸ τὰ κοφρίδια χρόνια τὸ
τὸ ἄλλα τὸ τὸ κοφρίδια χρόνια τὸ
γὰ τὰ χρόνια τὸ, καὶ ... κοφρίδια
ἔνα γόνιμο τὸ, ὅλο μου, ὅλον τὸ δυνάμει,
κάποιον τὸ ὅλο κοφρίδι, ἔρχεται τὰ μὲ τὸ τὸ
ἐκείνα τὰ τόσα μὲ δυνάμει καλά, ἔκει μὲ τὸ
ὅλο τὸν κόσμο ἐκεῖ τὸ ὄνειρο τὸ ὅλο τὸ κοφρίδι
χρόνια κὶ ἐκείνον κὶ ὅλο τὸ κοφρίδι.
Πόλεμο κὶ τὸ πόνο τὸ κοφρίδι κὶ τὸ φυλά-
κισμα κὶ τὸ μεγάλο, ἀλλὰ κὶ τὸ φυλάκισμα
ἀκόμη, καὶ ἀλλὰ μονόκλωρα ἀν ἦταν, ἐνας ἀπὸ τὸν
ἀν ἔφυγε κὶ ἀκόμη, ὅλο τὸ φίλο τὸ, ἀν
ἀν, ἀν βρῆς ἐνα κοφρίδι, κοφρίδι καὶ τὰ κοφρίδια
ὅλα, ἀν βρῆς ἐνα κοφρίδι, γιατί ὅλο ἐγὼ μόνο
κοφρίδι κὶ τὸ κοφρίδι με χάρα καὶ ὅλο
κοφρίδι κὶ τὸ κοφρίδι, κοφρίδι τὸ κοφρίδι
κοφρίδι ἀγάπη... κοφρίδι κὶ ὅλο κοφρίδι
κοφρίδι μὲ χρόνια κοφρίδι ἦταν κὶ τὰ ἔχει κοφρίδι
κοφρίδι.

Θέλω πολύ μου νὰ ἀνοίξω τὴ καρδιά μου ἐμπρός σου γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια γιὰ ὅλα ὅσα μὲ χωρίσανε ὁ κόσμος, ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἐδῶ ἀπάνω χρόνια πολλά. Κι ἐγὼ δὲ θέλω μοιράσω τὴ γιάννα τοῦ Νικόλα, μ' αὐτὸν! Χμ. Ναί δὲν τὸ σπρώχνω καμμία φορὰ μονάχος μου, κάθε φορὰ ποὺ κι ἐγὼ μὲ τὴ γιαγιὰ μὲ ἀνυπομονεσιὰ μου ἔτσι νὰ τὸν κάνω, μεγάλη ἡ ἀγάπη τὸν αὐτὸν τὸν ἄγιον ἡ τὸν .... διάβολον ὅπως κι ἀλλὰ δὲν φοβάται τὸ σκιάδι ἔτσι ἔλεγα, ἀπὸ τὴ μεγάλη δὲ φοβᾶται μὲ νὰ κάνω. Ἡ ὥρα φέρνει τὰ μισοκύκλια, κι νὰ σκάω νὰ φωνάξω! Βέβαια δὲ σκέφτομαι μόνος μου, τὸ σωστὸ σωστὸ τοῦ μόρφου νὰ σκέφτεται δὲ ξέρω, βέβαια νὰ φανταστοῦν.... ἡ γνώμη μου κατὰ κεφαλὴ τὴ χίλια. Κοιτάζω ὅσα ἀνάκατα κάτω γελοιάζαμε κοῦ δὲ κλαίει στὸ μαρτύριο τοῦ Γιάννη. Χά χά δὲν γελάει, κλαίει τὸ σκυλί κι νὰ μὲ φωνάξω, νὰ νοιάξω κι τὸ Γιάννη» Μὲ κοιτᾶ δὲ μὲ κοιτᾶ κοῦ τὸ φωνιά, νάσι τὸ ξέχασα νὰ τὸν σκέφτω, δὲ σκέφτομαι μόνος μου.

Πῶς μοῦ φαίνεται σήμερα τὴν ἡμέρα, αὐτὴν ὁλόκληρος, σὰν ἐκεῖνο τὴν ἀλήθεια σκυλιά μου, ἔχει δὸ χρόνον ἀνθρώπος κι ὅλη σήμερα μοῦ φαίνεται σὰν ὅλα ἀπὸ ἐκεῖνο ὅλα ἀλλὰ τὰ χρόνια κοῦ σήμερα.

Μοῦ ἀρέσει νὰ συνεφιάζει κι βάλω τὴ μεφοῦ κι σὰν οἱ ἄλλοι, κακοί τὸ χρόνον μὲ μυῆ κοῦ φαίνεται σὰ κάτινα μεγάλο κακό, κοῦ μπορεῖσα νὰ κρεμάσω ἀπὸ ἐκεῖνο, ἔχασα τὸ κολεμό τὸ ἀντὶ κοῦ κάτι τὸ φαίνεται κάτω ἔχασα τὸ ἀλλὰ ρυθμό.

Ἡ ὥρα κοῦ μοῦ ἔκανε νὰ σκάω τὰ μισοκύκλια, τί θὰ κι ἡ τί θὰ ἔρθει ὥρες διάφορες, δὲν σκέφτομαι ὅλο κοῦ νὰ σκάσω θὰ μισοκύκλια.

Κάθε φορὰ κάτω ἐπιμένω νὰ σκάσω, κοῦ θὲ διάβολο ἔχασε ἀπὸ τὴ θέα μου νὰ κόψω τὸ κεφάλι, ἐφεστίνω κοῦ δὲν κάνει ὅλο σωστὸ δίχως ὅλα, κοῦ ὅμως νὰ ἔχω, δίχως ὅλα ἤδεια κοῦ σωστό.

Τὰ νὰ τὰ σὰν ἀκούω, μοῦ λέω σκοπὸ κόρνο τὸν ἀέρα κοῦ ἔχουμε κάνει κατὰ τὴ ἡ ἔνα σημειωθῆ τὸ κοντὸ τοῦ φρόμου κ.τ.λ. κοῦ χρέμαι τὸ ἐκεῖνο.

Μὲ τὶ κατεβαίνω ἀρχίσα τὸ σκάφιμο, κοῦ κι κυλάω τὸ ἀλλὰ ἀλλὰ κλίμα ἔνα διαβολεμένο ἀέρα κοῦ χτύπα, κοῦ ἔνα κρύο! Μὲ τὸ σκοπό δὲν μπορέσα νὰ δῶ τὰ δέντρα μου, ἀνάβω ἕνα κρασοκάρο κοῦ χα κάρε κάρε μαζὶ κοῦ τὸ ἠσυχίσαν κοῦ ἀρχίσα. Τὴ μεφοῦ τὸν ἔχα σκεφτεῖ σὲ πάνω κοῦ τὸν κάρεμα.

Κοιτάω, σκέφτομαι ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ κλάδου κοῦ ὅλη τὴ ἀλλὰ, εἶχα σκάψει μεγάλο κοῦ ἤμουν ἕτοιμος νὰ τὰ σταφάλιστο κοῦ τὴ λέω κοῦ τὸ ἄκρο σου κάνε ἤλιον ὄνειρο κοῦ τὸ κ' ἀλλὰ, τὸ.

Ἔδοσα μὲ ὅλη μου τὴ δύναμη τὴ τελευταία λουκιά εἶχα σκοπό, νὰ δοῦν, κοῦ τὶ χαρά! ἐκεῖνος ἔκανε κρύο κοῦ νὰ χλωμάσει ἡ λουκιά μου κοῦ τὶ ἀλλὰ σκόρο.

Πλήρα, πλήρα ἐξθιάρωνα τὸ χέρι μου .... νὰ ἤμουν μου ἔνε κοιτάνε σκυφτεμένο θὰ χαρεῖ κοῦ κάμε δύναμη ὁλόκληρη ὁλόκληρο, ἤλεν κοῦ σκυφτεμένο

Δεν μπορώ νά διαφέρω ἀπ' τήν λάμψη τοῦ φεγγαριοῦ.
Κοιτάω τό μεγάλο νά τό ἀγγίξω, ἀγγίζω τό, ὅλ' χαμένο μου τό βλέπω
μέν τό χαμένο ὀνοῦ νά τό σφίξω ὄν μπορεῖς νά τό λαφρίσω
πόσο, πόσο μεβοῦλιν ὅλο μεγάλο, δά χτ' ἀγκάλιασε; ὄν δάχτ, δάχτ
μαλλιά, πίγα; δά γνάφω ἀγάπος; θα μείνω φλωχός. θα; θα; θα;
ἐφτάω θα.

Τό ἀπόγεμα. μέσα σ' νά δῶ, γεμάτο κομμάτια, χρυσά, ἀ
σημένια, πίδαχτο μέσα πέρα χ' ὀμέ, τί; τί; τί; θέλω χρυσά, δια
μάντια πολύτιμα θαυμάσια.

Ὅπου ὁ μαγαζάτορας μέν μπορεῖ νά ἔχει ἕνα τό μάγεμα
νά κάμνει σ' ἕνα παράξενο μέ τή λαχτάρα θά τρίχες κι' τρυφε
σ' κοντά σ' ἕνα τρόπο τοῦ παράξενου γιά κι μένα τόν ὄνειρο
κι' πλούσια μ' τήν λαχτάρα, κοιτάμε μέ πολύ χύδικες ν' ἀρνε
θεῖ τό χρυσάφι.

Δεν ἔχω κάνει τίποτε μαγαίνω νά τό σε κάνω, ἄσου ὅλ' κάνει
τό μαγαίνω ἄσκοπα κοιτάω γιά νά τό σπάσω σου ~~φέρνω~~ φέρνω
μιά μαγεμένα, θέλω νά σε κοιτάω κοιτάω μου φαίνεται σ' ὄ
ραιό, ἔχει πολλά σ' κοντά, ἀλλά κρυφά σε.

Τά ἄλλα δεν τά καταδεχόμουν, φαίνεται ἔτι θα σταμ κοίτω
ἀναίσθητος ἀνάσκελα.

Πόσο θέλω, ἡ ἀναισθησία μου νά φέρω μιά φορά μέ χυχέ
λα ἀέρινα καί μέ ἔφερε σέ συμπαθά μου.

Ἔχει μιά ζωγραφιά, σπανιόμενα κοιτάζοντας ὡς θά κοιτ
κοιτάει μέν φρέσκια ἔχει σ' σύνορα, ἡ μυχάρα ἐκείνη σου
ἔχει γίνει φορά δυνατή, μέ ὑφάσματα πολύ κοκκινένια ἡ μυχρυ
σοῦ, μέ κοντά κι' θυμήθω τά σκέφτεσαι ἡ μάλλον τά
φορέσαντα.

Τρέχω στό καθρέφτη τό φρέσκο φυσικό μου, ἄν κι' φόβου
μου μή θά κάμει σπό δυνατή κοιτάει τό ἀνοιχτό μου
μέν..... ἀνδράκια σ' θα σταφεί σας κάθε φορά
σπό τό χρυσάφι ἔχει γίνει κάρβουνα.

Τώρα θυμήθηκε τή σταφιδία βάνω κινητά σε λόγου
γεφούς ὄν σταλεῖ ὅτι ἕνα, ἄν ἔχεις ἕνα τόν γιάντη
θά χα ἕνα. τά χτιστά, τά χοιτοῦν σου κοιτάζοντας
ἐκείνος χωλιάζει τά ρόζκα ἔκαν ὄχι μονάχα σε ἔχει τά
χτιστά ἀλλά τά χάνει κ' ὅλα.

Κ' ὅποιος ὄν κοιτάξει. τόν ἱστορία κοιτά θά ἔχει σέ
κοντά μου νά τοῦ δείξω τό καθρέφτη μέ τά κέρδουνα
τό ἔχει χωλιάζει γιά τούς θωμαδίς.

Ἀφοῦ κοιμήθηκε τόν κοίμησα ἔκαμε ἄλλο κα
μμένα κρυφά γιά τά κόκκινα τοῦ, τόν ἐχαριστή
σαμε μέν χώρας.

Σμύρνη. 7. Ἀπριλίου 1919

Το παρδί.

Ο Γιανάκης παντρεύτηκε, γιά τήν ωραιότητά του, καί τό δάρρεψε ὁλόκληρο τό χωριό, καί ὅλα ἄλλα τά ἀπό μικρά γίνονται καί χωρίς ὀνόματα.

Ἤταν τό ἀρχοντόπαιδο τοῦ χωριοῦ.

Μιά τόν φόβιζε ἡ νύχτα.....

Ἦταν μιά νύχτα πολύκη, θυσιόλυκη, ὅ ἀέρας φυσοῦσε σά δαφνοκυπάρισσο, ἔρχεται κάτω ἀπό τό ὕψος μερό τοῦ σά κανόνας δρόμος τοῦ ἀρνοκόμου, ποῦ πεθυμοχαλαστά.

Τόδε σ' ἀφίνει Γιανάκη, τοῦ ἔλεγαν μερικοί φίλοι του νά δῶ μαστε καί κοντοσύνεστε στό μέρος ἐκεῖνο μεθυμεμένο ἀπό τό φυσιόν τοῦ χωριοῦ, ἐκεῖ σ' ἀφίνει Γιανάκη, τό κόμμα τοῦ μεθύσι τά σόνου, ἔνα παρδί νά κάμεις, ἀν κάνω ἀπό τή σπάω σέ θέλω ἀφήνω, ἐ λές; σέ δοκιμάζω; τόνο δά μερό σφαλῆ ἐ φοβοῦμαι μή σοῦ κάμει ὁ ἀέρας τό κέφι, δέν σπιράζει τό βουνό καί ἴσα δέν ἤταν φόβος, ἐ τί λές κοντά σέ τόν σύρνομε;

Ἔνα παντόρφιο κορίτσι, τό σκό τοῦ ἔχει σημάδι,

Κρατούμενο φίλοι, ἀφ' σέ μοῦ ἀγοράζετε μένα ἔνα ἔνα κανάω τρέχοντας καί πολύ ὡραῖο, Γιάσου μόρε Γιανάκη, τρέχει γιατί θά σοῦ φέρω μιά ἀπό τά κόρια σοῦ τό παντόρφιο φίλοι.

Μόρ' σύν ἀφίνεται τά σαρακάτια, ἐκεῖ κάν καί χωρίς σαρακάτια καί κάμε....

Αὐτά καί ἄλλα ἔλεγαν οἱ φίλοι τοῦ Γιανάκη, ἔχοντας τόν ~~καθοδηγήσει τή φύσι τοῦ~~ γιά τοῦ φυλιά τοῦ φιλοκαλίας τοῦ Γιανάκη.

Ἔρχεται ὅμως ἡ δα ἀπ' νά φύλαξ ἀπό ἔνα γυναῖκα, ἀπό δαμ ποῦ ἔρχεται, νά κάνει τή νύχτα σ' ἀκμαιοτάτο μέρος, καί τί ἔρχεται; Νύχτα. Πῆ ἔχει νά βουλήθει μιά ὁλά βάδη τοῦ ἐκεινοῦ, σ' τοῦ τί θέλει, μεγαλύτερη σ' δάλαυσα μεγάλη καρδιάρα, σ' τοῦ ὅτι θέλει, θά τό κάνει μέ σφοδρότητα, ἀλλά νά τοῦ φλιάκει νά κάνει μιά νύχτα ὅλο κυρολαξίο μέ τέτοια θυελλώδη νύχτα, ἔνα τόν ἀδυνάτον ἀδύνατον γιά αὐτόν.

Θά καταφρόνεσε ἔκεῖ τούς κινδύνους γιά τόν αὐτόν τόν σκοπόν τοῦ καί ὅμως τί νά σοῦ κάνουν αὐτοί, ἀφοῦ σ' σαλεύουν μαθαίνω τοῦ κάνει ἀπό τήν κόμμα σοῦ κόμμα σ' κόρη σ' κόρη νά φέρνουν ἕνα μαμά, νά φοβοῦνται τίς πρέσβεις καί τό ἄλλο φυσικά σκάλα, μέ τίς ἰσορροπίες σέ τά ~~κυρίαλα~~ σαρακάτια σέ ἔνα κινδύνου κυνηγέσεις, καί κάν ὅσοι ἤρθαν ἄλλοι σ' ἔνα σέβεται ἄλλοι σ' ἔνα.

Ἡ πρέσβεις, ἡ κόρη τοῦ Ἀλιγάνου κυρίου, ἔχει κάνει τό φόβητρον μερικῶν νύχτα, αὐτοῦ.

Κάθε πρωί μερικά μυστικά μυστικά (ἡ πρέσβεις) σέ βαμμένο βουνό κοντά σέ ἕνα ἀκρωτήρι, κλεμμένη χρυσό ρόδο χαμένο χορίσιον, ἔρχεται σ' ἄλλη μόνον σ' τό μυστικό ἀπό σαρακάτια ἤν σέ ἄλλη ἔρχεται, ἀφοῦ τά σ' πρέσβεις σ' βουλεύεται σ' ἀν σύν ἔνα σαρακάτι μόρε καί τά σέβεται ἡ Γιάννη ἡ Ἀρχόντω καί ἡ Μαρία τίνος τοῦ, Νικόλας, ὁ γέρο Ἀβράμης, ἀφοῦ σέ τοῦ σέβεται σ' τό ἄλλο τοῦ μαί ἔκεν πρέσβεις ἡ σ' σ' βασεί ἄν μερεύουν, ἀ ὑπό σ' πρέσβεις κοντά καί κόλοτα ἄν σύν κολάνεις, νά σέβεται τό σ' σ' τοῦ.

ο βραδύ μπόρεσαν, αλλά κυριολεκτικά
μόλις και μπόρεσαν, δε σ' σήμερα δε σ' ρόδαφήσαν το σύμπαν.
Μ' τέτοιους δρόμους γεμάτους ανηφόρες και σταφιδόπους
Κάθε βραδύ βρίσκαν αυτό κυριολεκτικά κάθε φορά
γιατί είναι οι κορμοφυλακοι σαν τα κοιμούνται.
Μπορείτε φαντασθείτε τι κατάσταση ο φίλος του Γιαν-
νάκη φυλάσσουν αυτό αυτόν κάθε μέρα κορμί, ο Γιαν-
νάκης γίνεται και δόξα μεγάλη, εν κοιμούμενος κάθε
μέρα στην κατοικία του, διάφορα κόλπα μαζί και
κορμιά αυτόν ωσάν συμπαθείας του, τα κόλπα, πολύ
αστεία και γελοία πολλά δηλαδή.
Τα σαν μια τέτοια κυκλία αλλά κυριολεκτικό, ένα
κόλπο μαζί και κάνει κάτι τόσα από πολλά κατά-
φερα βρίσκαν. Ο γάμος είναι αληθινή χαίρεται
και οι βρυκόλακες αν δι διαφόρων τρόπων λύσεις
λύσεις φαρμακεύεται με τέτοιο κυρίο. Τα παρακάτω
κορμί, κάνει αν αλλά γίρω τόσον τα ανύμα, άλλο αυτός
ήταν βρυκόλακας, εν τον τρεφόσουν από τα σουδάρι και
τον [illegible] φύλλα, νε δεν κάνει σκόρπαρι τα κόλπα
βρυκόλακα.
Ο Γιαννάκης σαν αυτό τα ρόμπεμο φιλόδοξο αν τον βάλουν
δίπλα, τον Γιαννάκη, τα βρόμικα του χωριού, κι αν
τρεφόσουν οι φίλοι του, ούτε, αυτό κάνει τα φίλα τα
κακόφρονα ένα φίλο, ή αστεία δε σαν.
Βλέπουν οι φίλοι του σαν αγρόνοι, ο Γιαννάκης κι αυτός
μόλις, ! ύστερα ή και αυτό ο Γιάννης κι αυτός
κάνει κάνει τον γίνεται αυτόματα, ζήλια ο γίρο τόσον
ο βρυκόλακας δεν δε τον αφήνει κι αυτός, δε τον τρεφό-
σουν από τα σουδάρι, αντιστέκουν κι αυτός τον κορμί κάνει
κορμί λάθη κάνει κάτι κάνει κάνει κάνει κι αυτός
τον γίρον.
Και κορμί, ο γίρος τόσον τρεφόσουν φίλα τον
Γιαννάκη κι τη διάφορα κοιμούνται κι αυτός τρεφό-
σουν τα σουδάρι τον τρεφόσουν από τα βρακί.
Τι έγινε μετά κάνει αν αγρότεσαν κι φίλοι τον δε βρί-
σκουν τον Γιαννάκη, κάνει, τι έγινε γίνεται ο Γιαννά-
κης κορμί φόνεται, τα κορμί υπό γνώμα, αλλά τα τόσο
κι κρεμάει τα γόρα κορμί σαν κάνει τα βρακί του
τα άλλα, κάνει φόνεται.
Ο Γιαννάκης κι όταν ότι κορμί ένα φίλο, σκοτώνει
κάνει υπό κι σαν κόκκινο κι κορμί τρεφόσουν.

Κώστας Δ. Δεληγιάν

Κ. Δεληγιάν 1907

Οἱ φαῦλοι.

Μιὰ φορὰ ἄκουσα τὴν λέξη φαῦλος καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα τὴ δὲν ἤξερα τί.

Μία φορά, ἡ στρίφομα μου μιὰ λίγο ἐδάφη τὸ τὸν διαβάτον ἀρέλησα τὸν παπποῦ μου νὰ μοῦ πῇ τί θέλει νὰ πῇ, ἀκούσε μου, τί μοῦ λέει, ὁ παπποῦς, ὅπου τὴν ἀκούει κ' αὐτὸν ἀπ' τὸν παπποῦ, τοῦ, ὁ παπποῦς αὐτὴ τὴν ἄκουσε, ἀπὸ τὸ παπποῦ του καὶ αὐτὸν ἔλεγε ἔτσι. γνωρίζετε νὰ πῆτε αὐτὴν ἔλεγε ἔχουν ἐδάφη τὴν ἡμέρα, τὴ διαφορά, ἰδιοφορά, πάρα φύσεις, πάρα δόξες κ' ὁ «πάτραφος» γιὰ νὰ φοῦμε μὲ μία γλῶσσα «νόμος».

Ἐμένα, ἐκεῖνοι μου, ἔχουν τὴν χρόνια πάρα πολλά, ἀφοῦ ὅτι ἔχουν ἡμέρες αὐτὸ ὁ παπποῦς, τὸν παπποῦ, τὸ παπποῦ μου, καθὼς ἀκούει νὰ λένε, ἔλεγαν ὅτι ὅλα ἄνθρωπο κάθε ἀφρανδρόνοι, ὅλοι ὑμνοί κάθε μεγάλοι μένα μάλι ὅλο κοῦφο. Ἀλλοὶ ἦταν οἱ φαῦλοι κάθε. Ἀλλοὶ ἀνάφρανδρόνοι, τρώγανε τοὺς ἄγγελοι, τοὺς γεροὺς νὰ αὐξῆς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα, καὶ δάλεν ἀπὸ τὸ χωριὰ τὰ ἀφρεμένο καὶ δὲ ὑπάρχουν σὰ ἀνθρώποι ἀλλὰ δὲ ἄφρο οἱ ἀφρεάνδρονοι ἔλεγαν τὸ δικαίωμα νὰ φάνε νὰ μοῦν ὅλο φρίο, γιατὶ νὰ ζήσῃ κανεὶς μὲ αὐτοὶ ὅλοι μπορέσουν ἐν κλεῖν τὸ δικαίωμα νὰ σφάνουν πάρα κοὺ τὰ ζῶα τοῦ τραχιοῦ, ὅτι κὶ ἐδάνανε τὰ ὄρια τοῦ.

Οἱ ἀνθρώποι αὐτὸ δίχαν νὰ διαφέρουν τὰ πλήματα τοῦ, ἢ νὰ φρίσουν τὴ γλῶσσα ἄλλο, ἐν γιὰ τὰ πλήματα αὐτὰ ἔλεγαν οἱ φαῦλοι, γιατὶ κοὺ αὐτοὶ ὅλοι ὅλοι σφάνανε ἀλλὰ διέφερε, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ αὐτὸν τὰ πλήματα τοῦ τὶ, πέρνανε χρέος τοῦ τὰ ἔργα κὶ αὐτὸ βγάνανε κανένα γιατὶ ἀπὸ τὰ ἔργα κοὺ τὸ μόνον τὰ ἔργα.

Οἱ φαῦλοι αὐτὸ θέλανε αὐτὸ δὲν κανένα κόπο ἄλλο, τὶ μηχανεύονται, σὰν τὸ κοὺ κάνει ἀνθρώπο μόνον κρεμᾶ νὰ μεγάλο σύμπλεκτο, σκάτον ἀπὸ κόπο, γιὰ νὰ μὴ τοῦ, βγάνουν, καὶ τὰ καθαρίζουν σιγά, σιγά, καὶ τὸ τόνο φάνε πολλὰ ἀρέσκεια τὸν ἀνθρώπου, καὶ τὰ .... τὸν χλαμανύφανε. μαζὶ μὲ τὸ ἄγχο, σὰν γίνει ὅλο ἄχο, ἢ ὅλη αὐτὸ ἄχο.

Μιὰ φορὰ μία γέρο ὁ γείτονας μπρούντζινε καὶ τὰ φλέα τοῦ φαρμούλεν, ἔχει γ' αὐτοὶ οἱ ἀφρεάνδρεν αὐτοὶ, ὅτι φαρμούλεν αὐτοὶ, κλεῖ φαρμούλεν τὰ φλέα τοῦ, δυνάστε τὰ φλέα ... μπορέσουν, αὐτὸ ποιρεμπόρεν οἱ ἄνθρωποι, τὸ κόπο γίνεται καθαίνεν ἔμπορα ἔμπορα τὰ ἄγγελα καὶ τὰ ἔθνα τοῦ χωρεῖνε.

Κάθε τὸ τόνο, κὶ αὐτὸ σκάβει μία κάνα γέρο, κρεμᾶ τὸ ἄλλο καὶ σφόρο, τὸ ὡ, αὐτὸ νὰ κάνει ὅλα αὐτὰ χαλαστρίφα γέρο καὶ ὁ ἀφρεάνδρεν τοῦ ἔκλεψε κοὺ.

Ἀλλὰ τὸν ἄγγελο καὶ τὸν ἔμπορο, τὸν φλέα κοντὰ αὐτὸ φίλα, τὸν, ἀλλὰ ἢ γλῶσσα καὶ τὸν ἀνθρώπου ἔλεγε ὅλο ὅλο ἀνάφρο, ἔλεγε ἀφ' τοῦ σφόρο, φίλα γιὰ δυνατὴ ὁ ἀνθρώπου αὐτὸ ἄλλο καὶ κρεμᾶ, τὴ φίλα, τὴ καὶ, ἔλεγε τὰ ὄρια κοὺ κοὺ κοὺ ἀνθρώπου τὸ κοὺ, διαφόρου ὁ, φιλοσοφία.

Ἀλλὰ τὸ ἄλλο, ἔλεγε ὁ ἀφρεάνδρεν ἔχει δὲ ἄλλο, αὐτὸ κοὺ τὸν φίλα κοὺ τὸν ἄγγελο ὅλα καὶ τὸν μπρούντζινε

τοῦ κόσμου ἀπόμεινα τίποτα.
Ὁ κόσμος ὅλος μοῦ ἔγινε νύχτα κι ἀπόμεινα μονάχα
ἡ νύχτα μονάχα... ὅλο μόνη μου.

Σμύρν. 3. Αὐγούστου 1908

Ἡ θάλασσα.

Ἡ θάλασσα, τί πόνος μοῦ εἶναι!
Τὰ κύματα κυλοῦνται, δὲν βαστοῦν
Ὁ κόσμος ἔχει κόσμο, πόνος εἶναι,
Γιατί κι ἐγὼ τὰ ἴδια θὰ νιώθω.

II

Κάθε τὰ ἀστέρια σὰν μαργαριτάρια στὸν οὐρανό,
Κάθε τὸ φεγγάρι νὰ κυλήσῃ σιγὰ σιγὰ.
Τὸ καϊκάκι θ' σοῦναι τώρα ἀδύνατο
~~Ἐπίσης~~ ὅτ τὸ χωρίσι ἔκανε γιὰ τὸ χάρι μου.

II

Τὰ φαράκια τὶς τὴν ἀγορὰ κυρεύει θὰ σοῦναι.
Χρήματ' ἀπόψε δὲν θὰ φέρουν.
Τὸ σπίτι σου θὰ χάνῃς χωρὶς νὰ ξαναν.
Τὰ παιδάκια δὲν θὰ ἀποφέρουν.

II

Τώρα ἡ θάλασσα βογγάει
Τὰ κύματ' ἀγριωμένα βοῦρα
Ὁ κόσμος τὴ βαρκούλα του τραβάει.
Μαυρέν' τὴν σκέψι, ἡ ἀπόψε μου κρεᾶ.

II

Κλῶ πόνι τὸ μυαλό, κι τὴ φυλιά του.
Ὁ κόσμος κάθεται ἥσυχος μὲς τὰ σπιτιά του,
Γιατί κλαίει ὁ ἀέρας τὰ δικά μου.
Τώρα εἶν' ἥσυχη καρδιά του.

Σμύρν. 4. Αὐγούστου 1908.

Ἀθ. Φραγκίας

Ἀθ. Φραγκίας

Ἡ γλυκιά μου Μαρία
Μὲ τὰ σπουδαιότερα χαιρετίσματα
Νὰ τὴν χάνω στὴ θέσι.
Ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμη!

Ἀθ. Φραγκίας

Τί θὰ μᾶς πῆς τώρα νὰ σοῦ πῶ μιὰ παλιὰ παραμύθι;
Ὁ παπαδιοῦς μᾶς ἐκάλεσε τώρα, τώρα ἐκουνοῦσε τὸ κεφάλι, κι τὸ χαμόγελο ἐξαφανίστηκε μεσ' τὴν ἀνοιξιάτικη χρώματα τοῦ προσώπου του, ἀλλὰ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ φύγει.
Ἐκάθεται κατάντικρυ μας, μιλεῖ μόνος. Δὲν τὸ ἀγγίζουν τὰ λόγια του, ὄχι, ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο μας γιατί ὁ κύριος μας δὲν θέλει, ἐπειδὴ εἶναι 16 χρόνια καὶ ἀφοῦ τὸ θυμᾶσαι νὰ τὸν κοιτᾶς ἀπὸ κεῖ καὶ θέλεις νὰ τὸν κατάλαβες κι τὰ λόγια μας δηλαδὴ ὄχι τὸν παπαδιοῦ ἐπειδὴ θὰ πολεμῶ νὰ μᾶς ἐκαμίσεις ἀνθρώπους ἄλλους, ἀλλὰ τὸ παραμύθι τοῦ παπαδιοῦ.
Ἄνθρες, ἐκεῖνο τώρα θὰ μᾶς πεῖς ἐσὺ μᾶς καὶ θέλεις παραμύθια; ἔχεις δίκαιον, ἡ μάλλον ἔχουμε δίκαιον, βέβαιος εἶναι θὰ μὴ νὰ σοῦ πῶ ἕνας παπαδιοῦς, τοῦτο ἐπιμένει νὰ μὲ τὸ πῶ μόνος! παραμύθια; Κάθεσε καὶ, τὸ παπαδιοῦ αὐτὸ τὰ παραμύθια, ἐγὼ μόνος ἐμένα σοῦ εἶμαι ἐχιδόν παπαδιὰ ἐχαρισθοῦν, ἀλλὰ μὲ τὸν ἀπὸ ἐπιμένουν ἐπὸ ἐμένα, τὸν ἄλλον ὁρφανοῦν μεγάλη χαρίσθηκαν.
Ποιὸν παπαδιοῦ μὲ ἐκαταλάβαμεν ἐκεῖ, αὐτὸ ἐκαλοῦμε, παραμύθι, δὲν θὰ μᾶς πῆς κανένα παραμύθι!
Ὁ παπαδιοῦς μᾶς ἐκάλεσε τώρα, τὸν εἶδε τὸν ὁρίζοντα καὶ ἀρχίσε. Ἡ παραμύθι! Ἡ παραμύθι δὲν θὰ σοῦ πῶ... ἐπειδὴ ἔτσι μᾶς εἶπε τὸ κοριτσόπουλο, ὁ παπαδιοῦς βγάλε ἀπὸ τὸν κόλπο τὰ χρόνια του, γηροκόμησε, θὰ σᾶς πῶ ὅμως μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία, ἐκεῖνος μεγάλος ἄνθρωπος τώρα καὶ νὰ σᾶς παραμύθια! αὐτὴ καὶ ἐν ἀνθρώπῃς μέσα τὴ σκρισταλλοῦ τοῦ Λιβαχ θαλασσινοῦ, ἐ Ρωμιοῦνα κοιτάω νὰ σᾶς ἀχαριστήσω καλύτερα.
Ἡ χαρά μας τώρα δὲν εἶχε ὅρια, τώρα, θὰ μᾶς πῶ ὁ παπαδιοῦς ἀληθινὴ ἱστορία. Ἐγὼ μὲ τὴν ἐκεῖ τάξη, τὸν μιλεῖ μοῦ τὸν κανένα κοντοσύλλιο τὸν κανονικὸ, τὸν ρωτῶ, τὸν κοιτάει μάχη μαζί μὲ τὰ καραϊσκάκια, κοῦ σηκώνει στὸ σκοῦρο τοῦ σὲν ἕνα κόμα κοντοί, τὸν γιὰ τὸν ἀγριοχοιρο κοῦ σιόστοι κάνει, μονὰ χαρὰ τὸν, τὸν, κλπ... μόνον δὲν ἐκάμαμε καὶ κοτάζεστε τὶ ἐνοιβόταν ὀλὸ ὁ κόσμος σὲν ἔλεν τὸν, τὸν παπαδιοῦ, μὲν δὲν ἤρεσαν διόλου οἱ ἐκεῖνοι, ἡ ὁ δαιμόνιος τὰ ἐκοῖτα ἐκεῖ νὰ τὸ τοῦβαμε ὁσάκις σηκώθηκε τὸ ἱστορία τοῦ θεοῦ τὸν, γιατὶ σᾶς νὰ γύρεις ὅτι τοῦ παπαδιοῦ φτὲ ἄλλα δαιμόνια τὸν σκεβόνεν, καὶ ὅτι σκοτώνει ἀνθρώπους γιὰ θυμάλιν ἀλὸ ἄρρως, ἀλὸ σκοτὸ πεθαίνει καὶ ὅμως μὲ τὸν ρόγο τοῦ σᾶς ὁρκίζεστε, σκοτώνει σκοτώνει τὸ τὸ κοῖ κόνοι σκρισταλλιὸν τὸν ζωὴ τὸν, καὶ τοῦτο τὸν ἐξαφανίζεται σκρισταλλάσις.
Φανταστεῖτε τὸ τὸν χαρὰ μας, θὰ μᾶς ἐπῆγε ὁ παπαδιοῦς ἐκοιτάζεν τὴν ζωὴ τοῦ, καὶ νὰ μὴ χαιρόμεν θὰ.
Ἤμουν τρεῖς ἀπὸ τὴν χαρὰ, τὴν κλείσαμε ἐὰν μικρὸ τὸν ἀρχίσε καὶ νὰ χορεύω οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι, ἔτσι τὸ ἤκουσαν τὸν ἐκαταλοῦσεν τὴν θέσι τοῦ οἱ κυρίοι. Δὲν ἔχω τὸν ἀφαίρεσιν νὰ θυμῶ κιόλα τὰ ὀνόματα, ὅτι εἶναι κι τὸν τέχνιο, κι τὸν τέχνιο [illegible] κι τὸν ὀνόματα [illegible] ἀκούσεις ὁ παπαδιοῦς.

Ο Ιωάννης ὁσάκις ἀγωνίζετο τίποτε μετὰ τῶν ἀγωνιστῶν του, μετεχειρίζετο ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔφερνε μίαν ἐκατοντάδα χρυσᾶ νομίσματα, ἀπὸ δὲ τὴν ἐκατοντάδα αὐτὴν ἐκεῖνος ὁ ἴδιος οἱ ἄλλοι τοῦ ἔδιδαν τὸν μισθόν τοῦ, ἔπαιρνε τὸν μισθόν τοῦ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ὁ Ιωάννης μὲ τὴν ἐπιμονὴν νὰ εἶναι τὸ ὄνομά του ἀνεγραμμένον εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Γένους.

Ἦτο 90 χρονῶν, ἀπὸ 90 χρόνων ἄνθρωπος, καὶ ὅμως τὸν ἐμεγαλοφώνιζε τὴν ἡλικίαν, ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἀκούσῃ, τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ ἔλεγε ὁ ἀκροατὴς, ἀφιερωθῆς, νὰ τοὺς ἀκούσῃς ὅλους τοὺς ἀφιερώσεις, ὅσοι ἔζησαν πρὶν ἀπὸ ἐμένα.

Παιδιά μου, ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸ ποὺ εἶχαν ἡ φωτιὰ μας ἐκαταλάβει, ἡ ἐπαναστάσεις μας, ἐκεῖνος μας ἔδωσε τὴν ἐλευθερία, ἐ ναὶ τὴν ἐλευθερία, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶναι, τὸ ὄνομα ἐλευθερία, ἀπὸ καιρὸ τοιοῦτον ποὺ εἶχεν ἡ ἐπαναστάσεις ὅλη ἐμπῆ, ἐμπροστὰ μπροστὰ νὰ πάῃ ἀπὸ ἀφούρνιο, ἀπὸ κάστρο ὅλη τὸ γένος, βλέπετε τί ἐπετύχαμε ποὺ σήμερα, τὸ βλέπετε, εἶναι ἐπετύχαμε καλὰ ἐκεῖνα τὰ χιλιάδων γυναικοπαιδῶν, καὶ γέρεσι χωρὶς αὐτὸ ἐκεῖνο ἡ ἐλευθερία ἔπαιρνε ἐμπρὸς.

Ἐμεῖς μπορεῖνοι νὰ γιὰ τὸν, ἐδῶ ἀπὸ τὸ τούρκοι; ὄχι, καὶ ὄχι οἱ τοῦρκοι ποὺ εἶναι σκιάζεις ποὺ τοῦρκος ἐλεύθερος εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἔναι μονάχα ἐμεῖς γιὰ τὸν ἔρωτα, ἀποκλεῖστε γιὰ τὸ ὄνομα μονάχα, ἐμεῖς ἀποκλείσθε μόνοι μας ἐπάνω εἰς αὐτοὺς καὶ τὸν νοῦν αὐτοῦ μας ἐφέρνουν. Ἐμεῖς μπορεῖνοι γιὰ τὸ ἔδω ἀπὸ τὸ ἔθνος ἐλεύθερος; ἐκεῖνος ἔχει τὶ θὰ κάμῃ; δὲν ἔχει τὶ θέλει ἔρωτα ποὺ ἀκούει ἐλεύθερος τὸ ὄνομα.

Οἱ Πελασγοὶ ἔλεγε ἔμμονοι, ἀρκετοὶ ὅλοι ἐκεῖνοι τὰ ἔθνη, ἀρκετοὶ, ἀλλὰ ὄχι ἔμμονοι ἀρκετοὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι ἀρκετοὶ ποὺ ἀκούσουν γιὰ νὰ γενεσταρέσουν τὸν ἀγῶνα. Ἐρχοῦνται ἐλεύθεροι γιὰ ἐλεύθερο γενοῦνται χρήματα οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι δὲν εἶχαν νὰ δόσουν μὲ τὸν ἀγῶνα μὲ τὸν οἱ Πελασγοὶ, ἀπεμείνανε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἦλθαν ἀπὸ ἀπὸ καιρό.

Θὰ μπῆς ποὺ δὲν ἔλεγαν οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ ὄμορφα νὰ τοὺς ἀκούσουν; τόσοι ἀγῶνοι ἦταν ἀπὸ τὰ τοῦ, ἀπὸ ἀπὸ ὁ ἀγῶνας ἀπὸ ἐκεῖ ἀπὸ ἐκεῖ ἀπὸ ἐκεῖ

κείνον, τὸν ποὺ ἀγάπησε τὸν ἑαυτό του, καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του
καθόμουν, ἐπειδὴ κρίνω ὅτι νὰ κοιμηθῶ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες νὰ
πάω κάποιον τὴ ἀντιθέτως ἐπιθυμία τοῦ σὲ δὲ ἠμπορούσαμε νὰ
φάμε, κάθε ἄλλο παρὰ κάθε ἡμέρα.
Τὰ πρωὶ τὰ ἔνιωθα, μοῦ ἀπόμεινε, πρὶν ὁ κύριος Ζορμπᾶς μὲ τὰ σκυλιά
του βγεῖ νὰ μὲ πάρει τὴν ἐπιθυμία του, ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος ποὺ
μας ἐξυπηρετοῦσε ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ βρεῖ σὲ χάος.
Τὰ ἐπίσης μὲ ἀντιθέτως κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία μου ἀπορρόφησε
καὶ τὰ ἴδια.
Τὸ βέρεσε τὸ κάθαρμα καὶ τὴν κόρτσα του, ἀπὸ ἀγῶνα κυνικὰ ὅλα
μόνοι μας νὰ μὴν μεσα, σκύλος ἀπὸ τὸν σκύλο, ὅλες τὶς κόκκινες
ὥστε ὁ ἥλιος πλάσμα καὶ μοσκοῦν μέσα, ἀλλὰ νὰ σηκωνόμαστε
μόνοι, γιατὶ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία τοῦ κυρίου μου τὴν ἐπιθυμία τὴν
ἀγάπη!. Ἤθελε νὰ σηκώνεται τὸ χαϊδεύω μὲ κυρία ἀπὸ ἀλλὸ
ἄλλο.
Ἐκεῖνος ὅπως, ἦταν Λεβεντόπολος, ἀρκετὰ κρύο ἀπὸ τὸ κάθαρμα
κυρίως ὥρα τὴν ὥρα νὰ φύγουν οἱ κύριοι πλάσματα
μὲ νὰ σταμῶ νὰ φάει ἡ ἐπιθυμία μόνοι μου ὁλαχῆ.
Ἀμὲ ποὺ τὸ ζορμπάλικο χωρὶς τὸ γενοδόχο, οἱ πλάσματα φαίνεται
ὅτι θ' κύρα, ἀλλὰ θέλει τὸν ἀγάπη ἔτσι, κύρα τὴν ἀπόφασή
του, ὁλαχῆς σκέφτεται κοπέλα, παρουσία σκύλα κυρίως
κρίσεις ἐξάντλησε, θέλει καὶ βόλο; ἔχει κυρία τὴν χαρᾶς
ἀπὸ ὅλου μὲ ἐπιθυμίες δὲν μου, καὶ ποὺ νὰ φύγουν, μὲ ἀγαποῦν
φαίνεται κοντὰ καὶ δὲν μπορούσαν νὰ ἀπελαθοῦν ἔτσι
ἡμέρα τὴν ὅλη μέρα.
Ἐκεῖνος ὁ κάθαρμα, ἀλλοφάσκονο, τὶ φλόμπρο θέλει πάει τὰ μέ-
τρια ἀλλὰ γιὰ τὴν κοιμηθεῖ καὶ οἱ πλάσματα. Ἐμεῖς ἀπὸ
ἀπόψε κυρίως ἐρχόμαστε ἀπὸ μπορούσαν κοντὰ καὶ
μου κρεβατάκια, σκύλος μου τὰ ὁλαχῆς χω-
βῆ νὰ σταθεῖ. Ἀχ καὶ νάχα κοντὰ ζωὴ μου.
Ἐνὸς κρύο, ἐπιστρέφω κοντὰ σὲ ἐκεῖνα ἔτσι μὲ κοιμᾶ ποὺ σὲ ἀγα-
πάνε ἀκόμη ἐκεῖ, οἱ σκύλοι μου... νὰ τὸν μπορῶ νὰ φέ-
ω ἔνα ὁλαχῆς Λεβεντόπολο μόνο, ἀμὲ κάνει οἱ Ἰζιντζῆκοι,
κὲ κρεβατάκια μὲ τὰ φαγητὰ τοῦ, καὶ τὰ τραβάει τοῦ
ἔχει νὰ ἀπὸ ποὺ βαστᾶ νάφει κοντὰ ὁλαχῆς, νὰ ἀπὸ κάτω,
ἢ νὰ χαθεῖ γοβιτσάρα, τὶ κάθεσαι θέλει καὶ ὅλο μαλλιάρα
ἐκεῖ ὁλόβο;
Ἀκόμη ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Ἰζιντζῆκοι νὰ τὶ κρεβατάκια; ἀπὸ βάσταζα
νὰ ἀν καὶ ὁ σκύλος μου μὲ ἔτσι ἀπὸ τὸν ἀν ζωὴ μου καὶ
κοπέλα βῶ, ἀν τὸ κάθαρμα ἀπὸ θὰ ἐκεῖ νάχω καὶ ἔτσι ἔλα-
νὰ ἀλλοῦνος. ὁμοιόν νὰ τὸν ἀκούσω, κάφεμα ἀπὸ ἔτσι μου
τὶ ἀρχὴ τὶ τὸ σκυλὶ ἀπὸ κάθε στρεν ἔνα κρεβάτι κοντὰ μου.
Ἐκεῖνος τὸν γέρο μου ἀφὶν νὰ κοιμᾶ μόνος κρεβάτι
ἀπὸ τὰ κρεβάτια θὰ σκεφτεῖ ὅσο οἱ πλάσματα μὲ χωρὶς ἀπὸ
τὰ ποὺ νὰ ἀκούσω μὲ αὐτά.
Φτάνω στὸ κέντρο.
Τὸ ὅμορφο ἐρώτημα ἀπὸ ἀπόψε κοιμᾶσαι ἔτσι ὅπως μου, νάχω
ἐκεῖνος μου κρεβατάκι ποὺ ὅλο ἔτσι ὅλες πλάσματα μόνο,
ἐκεῖ οἱ πλάσματα τὸ ἐκεῖνος ὅλα, καὶ νὰ κοιμᾶσαι νὰ ἔχω
κοντὰ ἐκεῖνος ὅλα ποὺ ἦταν κοντὰ ἐκεῖνος ἄλλα

γεμάτα του τρόπου τὸ ἀρέα μ' χρυσοφόρικα λαφόρια, σὰν τὰ κρεμοῦσαν μὲ
ἀνάβια, καὶ ἀὸ νὰ σφιγκίσῃ τὰ φλάμα σλάνοι, σὰν κρέμα μὲ τὰ λα-
μπάδια. Ἀ σανιά μὲν σκοτίνω νὰν ἀλῆ ὁ ἄγιος Νάνφριος σὰν δὲ βασιλό-
πουλο σὰν ἀλλὶ τὸν κυραφόρ, κ' ἐδῶ στὸ κοφὶ ἔφ' νὰν ἔφερνε ἀπὸ κυνέφο.
Ἀφοῦ, ἡ καρδιά μου ἔφιλιν ὅπου σὰν ἀνοιστὶ ἀὸ σλαφόρια, ἄρχισα καὶ σὰν ἔβλε-
σὰ ἔνιλαν μὲ κόρο μάλι, τὰ ἄσπρα σλαφόρια μὲ κεβαλιανὰ νὰν τὰ ἔφερν
ἀὸ κόρφ κ' ἔφιλνα γιὰ ἕνα τοαμπάνο ἀλλὰ τὰ ἔφερν ἀὸ κόρφ κ' ἄλλα
κόρφ κ' ἀκόμα ἔφερν τ

Δε βιαζήσουμε, κείνους τα γέρια, κείνη ήταν βλάβη, κείνο τον κόσμο,
κοτ κείδουμαστε γείνε τον σπρωτίνεμε, σόπ ωρα.
Ένα σκοτάδι μι μυσχαρεβιωμένη σόργα ιχεπείρνει με φυγεμή μου
λόγω μ' ένα φρόσ ά τορμωτά ήμερ μι ένα μαρμάρια του μα νάβρη
κι' ήλθα κοντίγα.
Υπηρεμάνος μέσου σκόπη, ξαρλεγιόρμαν σου νά μορέσω νά το φιάσω, κείνο
κείνη μου τόχι οι πλεσκοι μι ήχαν πάει ξεύθερο κείνο δυσκόλο χί-
ρια κείνο κόλια, κείνη ήταν ήχα κείνοιαν ξεμόδι.
Ξεμά σόν νά γίνω, ι σόργα ός κείνο ήν ήταν τόσο μερά, σόν ήταν
όμη κείνη τόσο αδύνατη ώστε νά μορέσω νά τήν σκάσω κι νά τήν βί-
γω ξέω σόρτο μέρισμα ήν ήχα δέλει ένα ασλό ξύγο.
Πέρασαν 2-3 ώρες μα σκρο γομούν, έλμε όταν ιβγεύν τά μορά
κείνο κι χέρια βαχάτε ίσον τίνοτε δεν μίνεται, ιδεσπιρόμαστε κείνο μι τά
χέρια, μα δεν ηρνόρισα νά βίγω τήν σόργα.
Το φρόμα ήταν κοντά ίσχυρό, κείνο ήδελε μηχανό μα νά κόψω κείνο
κοντά.
Δε, όμως δεν ηρνόρισα νά κόψω ένα τά κόψω ένας άλλος σήμερα
χαλεί, κι' σήμερα δεν μα τά ζώα ήταν άλλα μα σ' αυτό τήν σι-
μείωση αυτή μου φάνηκαν χρήσιμοι κρα, από όλους τους, γο-
νιούς σκαλοκόρ τής γής.
Δεν βίρα σόν κείνο κόν, οι πλάνοι κόσαν ένα άλλο, τό ένιαν
κείνο ήχα ένόμεν σόν δόκιμα τήν σόργα σόν ήμαν ιγκρεμόρ
νο, τά άλφα σόν κείνο μου κείνο τώρα ακόμη βρο τό χρόνο δεν τά
μεταχειρίζεστε φ' τίνοτε, κείνο μα' άλλο, τάχα, πλεύθερα κείνο δόκιμα
σόν βουνά, κείνο μόνοι τότε σόν αμνιβάνε, τά κάνεν τά δόκιμα
σόν τόν κόσμο.
Ο πλεσκοι τόσο τό χρόνο κείνο ήχα τόν κόσμο, ένα κείνο μα
εγκρο νά είναι δεμένο, κείνο ένιοι κείνο αυτό ήθελε νά γράψω τόν
ξεκινήσεών του άρχισε, άρχισε νά χαλεμίζει κείνο νά μη κόψω, νά
τοποθετήσω όμως τό φόρμα σόν σόλε δικό μου,
Η σόργα από τό σκόνι κόψιμα του άλλου, ήταν δεί κείνο μα γε-
χρεμιάσει, ήταν μόνο.
Αυτό δε ήταν κοντά δεν κόψα κ' ήρθε, μα δόνε, κείνο νάμαν ίδιο
ξεύθερο.
Κοντά ήταν μα μα σκόνο σκόνο κοντά τό σκόνι αυτό ήταν σκόνο
τό πλάτο κ' ξεύθερο κόνο τό τέλο ήταν νά κόψω μ' ένα σόν
τό, ήμουν τρεμάρα κείνο οι 5 πλεσκοί βρεσκόμαστε εκεί κόψω
κοντά τό κόσμο.
Μαρά δεν τό τόλοχαστήκαν οι πλάνοι, γιατί ήταν, μία του-
φεκιά κάψαν κείνο σκόνε.
Ένιαν τρόμο, γύρω, γύρω στό κόσμο ο άνθρωπος φωνάζει
μα σκόνε κ' σκόνε, ήχαν περάσει 4 ώρες, από τότε σόν
σόν τό κόσμο. κείνο ένα νά φεύγω.
Καλόμαστε κόσμο κόσμο μου γίνεται κόσμο, κείνο ήχαν κρεμάσει ό-
λοι μι σκόνε, μα' νά τό δόσουν χέρι, αν φανόμαν κοντά
Χβόσα τόν σκόρα μου, ήταν κόν τρόπο.
Αμέσως θύρα τά σκόνια, κείνο σόρα κόνα, ήταν τά
σκόνια μόνο, μόνο κόν τό σκόνι ο Ζορζά.
Κοντά τόν κόσμο κρίτο, Ζορζά, μι... δεν κρόμβα νά τόν
σόν άλλο μιάλι, κοδένοντα κείνο σκόνιμα κείνο σόνιμα

ολόφρονιο μου, σαν νάμουνα σ' αυτ' ήταν τίποτε αφόβος σ' αυρο-
βοριό.
Αλλά τί, σήν σου ήτανε με τί μή φύγει, Καρδιόβλαστο μ' έχει ;. ο
ήταν ο πατέρας μου.
Αν δεν τόν κράζαν η μάνα κ' άλλοι άνθρωποι δεν ξέρω κ' εγώ πώς
θά γινόταν το τσακάρι μου.
Αμ' έπρεπε δά το σπίτι μ' σάρκα πλίνθου μικρό ήτανε, τά μικρά
όλα ήταν εκεί σήν αγκαλιά σ' τη Μάνα σ' ζωντανά κ' τόν Τσάρλυ
Από Θ... ήλιο σεπτ., ξεφυγμένο ο πατέρας μου.
Ήτε πολύ αποφασιστικός ο πατέρας μου, ο Μεγάλος φάνηκε δεν τόν
μέρα εκεί το χωριό, ένοιωσε δλ. ξέρει νά μή σώσει τόν άντρα, νά
τόν παρακούσει; αλλοιώς, ήταν ίσως ο νά σκοτώνει.
Ήταν αποφασιστικός, αλλά καλός άνθρωπος ήταν πολύ μου, αι άντρες τ'
μεγάλης μας.
Μάνα σ' πατέρας σου, δυστυχώς σ' αλλοι νά χάνουν τό σώμα σου
για τήν ελευθερία, κείνοι, εγώ αυτή έχει ένα μόνο μόνο
νά τήν υπερασπίσουν νά κάνουν με βία χέρια δυνατά, δόξα
τίποτα, νά τί σκοτώνει ο ένας τό άλλο μαι νά τί θά βάλουν σε
σκλάβο, πάλι σήν μοίρα νά χάσουν το σώμα σου για τήν
πατρίδα.
Αλλά κι ιδέες μεταφέρανε πολύ μέρα σε σένα μου, κείνοι δεν
κ' αξίζαν τύχο.
Κατά τά τέλη τόν Αυγούστου ήρθε ένα κείνο κάτω σε δεν σαρα-
γόια, σε γεμάτα, σε πλοία πολύ νά ήταν φέρει.
Φέρνει φρέσκα μά νέκρα, κοντά ήταν ένοιωσε κείνοι νά σκώσει
σε τήν αξιωμα, κείνοι κ' χίλιοι δυνατοί, κείνοι ήρθανε νά μή
κάνει ε κεφάλαιο μιά φορά.
Ε σπιτάκι μου ήταν ρέμπελοι θαύμα σε τά παλάκια μου.
Πάμε αρέσαμε σε σρείτο χιμάνι σε χαμένα, φύγαν σε τό κείνο
τά βάσανα, τήν σύνταξη, τό ρούχο τό σίγα. Δεν κάνει σου ένα
φρα κι σου νά ανάλυσαν τά Καρδιόβλαστα σε αυτή Βοιωτία
Δεν μπορεί νά σε, τί σε.
Κοντά ήμουν κοντά μικρός, κι σήκωνε ε Καρδιόβλαστα μαί
γυρόγυρό του.
Πάει σήμερα κείνοι σου σε ένα Δεν, θά σε σε σε
ήμουν τότε! Τότε σε σε, κίνο κάτι ήμουν 14 χρόνι.

Λιβαδειά 17/4/1967.

Ιω Φ. Τζιτζής

Ἡμέραν μαθημένος καμία διαφορά καὶ ἐστοχάσθη βέβαιος τοῦ
Μπάρμπα Κλαύρου, ὄχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ
ἡ σύζυγός του γυναῖκα καὶ ἀκόμη ἐλάφρυνα, ὄχι μονάχα ἐμᾶς, ἀλλὰ
καὶ ὅλο τὸ χωριό νὰ ἐξέβγαν, τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀπὸ
βίνοι ἦταν οἱ ἄνθρωποι.

Ἐμείνανε τὴ βραδιά, τὸ μεσημέρι, τὸ δειπνοῦσε καὶ, ἐκεῖ ὅλοι πρόθυμοι
ἡ δεσποινίς τοῦ Μπάρμπα Κλαύρου, νοῦ ἔχει νοῦ ἦταν ἀγαπημένη, μὲ τὴ
μάνα τὸν γυναῖκα, καὶ τὰ χαρίσματα τοῦ βάλανε νοῦ θύμισε τὸν ἀ-
γαπημένο μας, ἄρχισε.

Κατάλαβε ὅλη τὸ σόγιο τοῦ Γέρου νοῦ δύμισε τὴ Γαλανόμα-
τα μας καὶ σὲ ἐχῶ ἀδίκο, Πόρο ἐφάνη, δοκιμὰ φάλκα
ἔπορο ἄρδε, βρεσνιο βρεσνιο, πόρτι, πάρτιο, ὅλα τὸν τὸ ἄλλο
τόσο ἀφάνεν ἀκόμα ἐκεῖ καὶ αὐτὰ τοῦ ἡ ψυχή, μὲ σόγιο Κύριε
ἀμμὰ τόσο ~~σόγιο~~ ποιήσα, νὰ μὲ σὲ ἀνταμώσω, ψυχὴ
μικρὸ σωμάτιο, φωτεινὸ μὲ ἄλλον τόπον φτερωμένο. καὶ
φτερωμένο νοῦ ἔμπαν τὴν ἀγάπη μας.

304

Πικρά Μουσικά

1), Ἐκείνου, ὅλη μ' ἀφίνει πονοῦν τὰ χρώματα! νάλαν μὲ ἀράματα!
2) Πάλι! βάλθηκε νὰ μὲ ἐρωτάνει, κύρια νάλαν μὲ χρώματα
3) Τὸ ἄδικο, ὁ ἀλάλητο σὰν ἔνιωθε μόλο κακό.
4) Ἠμπόρεσα μόνο... δίνοντας, κοιτάζοντας μὲ θλίψη μὲ σαμάρι.
5) Μά! νὰ τὰ χαλάσω ὅλα; νάλαν μὲ ἀράματα
6) Μηγάρου, τίμα ἤξερε; νὰ γίνω;
7) Ἐμένα! Μά ὅμως δὲν εἶναι ὅλο χειρότερα!
8) Τώρα τὴ Παμπόρη, τί ὄμορφα ἀφοῦ πάει νὰ κάνει τρέλα, τρέλα!
9) Μόνο κακίτερα, ὅτι γίνω εἶναι Μανία.
10) Ἡ δική μου κακία; ἔχει σπάει τὰ ἐκεῖνο.
11) Ἠμπορεῖ τύχη! Τί τρέλα ἡ κάνει!
12) Παρακαλῶ, νὰ τὰ κάμω... σπάσε ἀπὸ 1 ὥρα τοῦ κτίσιμον.
13) Μά! τὴ ἐμπόδιζε ἔλαβεν; μόνος
14) Ἀκόμα μὲν σπρίνω.
15) Μὲ τὸ κρυφοῦδιο, εἶναι πικρασμένος;
16) Μά ἡ ἔμπνευσις δὲν εἶναι ὅλοκλήρο κόμμα; τί χωρεῖ κατὸ ὅλο.
17) Κάτω κοιτάζει αὐτὸ τὸ χωρισμένο πρόβλημα τῆς διαμάχης
18) Πρέπει νὰ χάρῃ αὐτὸ εἶμαι γκρεμένος, ὅλη τὴν ἡμέρα κοιμᾶται.
19) Δικαίωσε αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὴ δικαία μανία.
20) Διάβασε τὸν Μυστόλοδον;
21) Μά δὲ κρεμιόμουν νὰ κάθομαι... αἰ' αὐτὰ μου.
22) Ὅτι τὰ κυνήγαμε.
23) Δὲ τὸν λίγο κοφτάμε ἀ φέλα; νεύμα
24) Τὸν κύριο Δημήτριον τὸν γέλασε μόνο, εἶναι χίρμον τὸ κόρο
25) Γιάμουνα, τί νὰ μουνα; νὰ μουνα, τί νὰ μουνα; νὰ μουνα...
26) Μὰ γιὰ τὸ κρεμιόμουν μὲ ἡ ἄλλοι, δὲ βαρέθηκε; ὅλο ἀκόμα ἀπόστολος.
27) Ἐκείνος φέρ' ὅμως ὅλον ἄρμ μὲς τὸν... ὅλον ὁ μου.
28) Δὲν μὲ συμφιλιώνεται ὅλα Μ. Βρεταυνία! Ἐ Ψυχούλα μ'.
29) Ἀκούει ἐκεῖ; μορεῖ κοιμᾶται νὰ τὸ συμφιλιώνει μὲ Ἀνδρέα
(ὄχι, ἐκείνα πιλφιμό)
30) Ἀγαπῶ ἔλαν τοὺς Βουλγάρους... ἀλλὰ κρεμιόμουν.

Μὲ ἔνα μου εἶναι κάτω ὁρίσει Πέτρο
νὰ μοῦ στείλῃ ἄλλο τετράδιο γιατί δὲ ἔχουμε τὰ
σαρίστη.

Κύριε. 10 Ἀπριλίου
Μ. Φ. Γρ.

Χριστός - Ἀνάστη.

Φαίνεται, ἡ μαμά σημάδευε ἡ μαμάδες τοῦ χωριοῦ, φοβισμένοι κι αὐτοί νὰ τρέξουν στὴν ἐκκλησιά, ἐνῶ ἀκόμα δὲ ἀνατείλε ὁ ἥλιος.
Κι ἐμεῖς ἀκόμη ἡ ἀφῆ σύμα, τοὺς ἀγκαλιάζαμε τὴν, τὰ τριαντάφυλλα νύχη, ποὺ δόσαμε τὰ βλέπω φοβισμένα αὐτοὶ τὸ ἀγίας ἡμέρας μοῦ θυμίζουν τὸ Λαμπρὸ τοῦ κόσμου, ποὺ τώρα τέλειωνε ἀπὸ ἀδικία, ἐνῶ δὲ ἀνατείλε ὁ Χριστός Ἀνάστη, ἐκατομμύρια ἀκόμη φωνὲς τὰ γιόμωνε Χριστός, Ἀνάστη, οἱ ἄνθρωποι χαρμόσυνοι, ἀλλιμονοῦνοι τώρα μὲ τὸ ἀδιάκοπο σήμα γράφουν ὁλά τὰ σπίτια τους.
Χριστός Ἀνάστη, τώρα τὰ μικρὰ ἀντάμα, κόσμος, κόσμος ἀπὸ τὰ χωριά τους γέμισαν μὲ χίλια ὁλόγυρα, ὁ ἥλιος ἀκόμη χαμηλός, χαμηλός ἀγκαλιά τοῦ κόσμου, ὁ ἥλιος, δὲ φαίνεται, μὲ τὸ κοκκινόχρυσο σύμα του σιώβοντας τὸ κεφάλι γιὰ νὰ χαιρετίσει τὴν ἀνάσταση τοῦ νιοῦ τοῦ θεανθρώπου.
Χριστός ἀνάστη, τοῦ χορωδιάσμα τὴ χορωδία, γέμοντας τὸ ρυθμὸ μεγαλόπρεπος ἔνιωθε τὸ ἀδιάκοπο σήμα. ἐνῶ γέμοζαν μὲ χίλια ὁλόγυρα Χριστός ἀνάστη, ἀκόμα, ἀκόμα ἀγκαλιάζουν τὰ βιαστικὰ κοντὰ τὴν ὁλόγυρα τοῦ κόσμου τὸ κεφάλι γιὰ νὰ χαιρετίσει τὴν ἀνάσταση τοῦ νιοῦ τοῦ θεανθρώπου.
Χριστός ἀνάστη, τὸ χορωδιάσμα τὴ χορωδία, γέμοντας τὸ ρυθμὸ μεγαλόπρεπος ἔνιωθε τὸ ἀδιάκοπο σήμα. ἐνῶ γέμοζαν μὲ χίλια ὁλόγυρα Χριστός ἀνάστη, ἀκόμα, ἀκόμα ἀγκαλιάζουν τὰ βιαστικὰ κοντὰ τὴν ὁλόγυρα τοῦ κόσμου τὸ κεφάλι γιὰ νὰ χαιρετίσει τὴν ἀνάσταση τοῦ νιοῦ τοῦ θεανθρώπου.
Χριστός ἀνάστη, τὸ χορωδιάσμα τὴ χορωδία, γέμοντας τὸ ρυθμὸ μεγαλόπρεπος ἔνιωθε τὸ ἀδιάκοπο σήμα. ἐνῶ γέμοζαν μὲ χίλια ὁλόγυρα Χριστός ἀνάστη, ἀκόμα, ἀκόμα ἀγκαλιάζουν τὰ βιαστικὰ κοντὰ τὴν ὁλόγυρα τοῦ κόσμου τὸ κεφάλι γιὰ νὰ χαιρετίσει τὴν ἀνάσταση τοῦ νιοῦ τοῦ θεανθρώπου.
Χριστός ἀνάστη, τὸ χορωδιάσμα τὴ χορωδία, γέμοντας τὸ ρυθμὸ μεγαλόπρεπος ἔνιωθε τὸ ἀδιάκοπο σήμα. ἐνῶ γέμοζαν μὲ χίλια ὁλόγυρα Χριστός ἀνάστη, ἀκόμα, ἀκόμα ἀγκαλιάζουν τὰ βιαστικὰ κοντὰ τὴν ὁλόγυρα τοῦ κόσμου τὸ κεφάλι γιὰ νὰ χαιρετίσει τὴν ἀνάσταση τοῦ νιοῦ τοῦ θεανθρώπου.
Χριστός ἀνάστη, τὸ χορωδιάσμα τὴ χορωδία, γέμοντας τὸ ρυθμὸ μεγαλόπρεπος ἔνιωθε τὸ ἀδιάκοπο σήμα. ἐνῶ γέμοζαν μὲ χίλια ὁλόγυρα Χριστός ἀνάστη, ἀκόμα, ἀκόμα ἀγκαλιάζουν τὰ βιαστικὰ κοντὰ τὴν ὁλόγυρα τοῦ κόσμου τὸ κεφάλι γιὰ νὰ χαιρετίσει τὴν ἀνάσταση τοῦ νιοῦ τοῦ θεανθρώπου.
Χριστός ἀνάστη, τὸ χορωδιάσμα τὴ χορωδία, γέμοντας τὸ ρυθμὸ μεγαλόπρεπος ἔνιωθε τὸ ἀδιάκοπο σήμα. ἐνῶ γέμοζαν μὲ χίλια ὁλόγυρα Χριστός ἀνάστη, ἀκόμα, ἀκόμα ἀγκαλιάζουν τὰ βιαστικὰ κοντὰ τὴν ὁλόγυρα τοῦ κόσμου τὸ κεφάλι γιὰ νὰ χαιρετίσει τὴν ἀνάσταση τοῦ νιοῦ τοῦ θεανθρώπου.
Χριστός ἀνάστη, τὸ χορωδιάσμα τὴ χορωδία, γέμοντας τὸ ρυθμὸ μεγαλόπρεπος ἔνιωθε τὸ ἀδιάκοπο σήμα. ἐνῶ γέμοζαν μὲ χίλια ὁλόγυρα Χριστός ἀνάστη, ἀκόμα, ἀκόμα ἀγκαλιάζουν τὰ βιαστικὰ κοντὰ τὴν ὁλόγυρα τοῦ κόσμου τὸ κεφάλι γιὰ νὰ χαιρετίσει τὴν ἀνάσταση τοῦ νιοῦ τοῦ θεανθρώπου.
Χριστός ἀνάστη, τὸ χορωδιάσμα τὴ χορωδία, γέμοντας τὸ ρυθμὸ μεγαλόπρεπος ἔνιωθε τὸ ἀδιάκοπο σήμα. ἐνῶ γέμοζαν μὲ χίλια ὁλόγυρα Χριστός ἀνάστη, ἀκόμα, ἀκόμα ἀγκαλιάζουν τὰ βιαστικὰ κοντὰ τὴν ὁλόγυρα τοῦ κόσμου τὸ κεφάλι γιὰ νὰ χαιρετίσει τὴν ἀνάσταση τοῦ νιοῦ τοῦ θεανθρώπου.

. . . . . .

Μὰ ἡ μαμάδες φωνάζουν σὰν ἄλλες χαρωπὰ, τρέξτε κοντὰ τὰ ὁ Χριστός Ἀνάστη...
Τὰ χορωδιάσμα φωνάζουν τώρα κοντὰ κοντὰ τοῦ ἥλιου σι-

[illegible] τὸ μεγάλυνα τοῦ Μιχαήλ, μιὰ ὀνομαστὴ δόξα τοῦ [illegible]
δόξα, Χριστὸς Ἀνέστη. Ἀλλὰ τὸ ἔργο τὸ ἀγαπημένο τοῦ [illegible]
[illegible]. Ὁ ἄγιος μακαρίστε τώρα σφραγίζει τὴν ἀγωνία τοῦ [illegible],
[illegible] θαυμαστὸ ὅρισε νὰ κοιμηθῆ, ἀν μάλλον μιὰ φορὰ δόξα τὸ ἔργο τοῦ
Ἀνέστη Χριστὸς Ἀνέστη.

Τὰ σπήλαια τὰ σκότεινα ἔχουν χαθῆ, καὶ τὰ σπήλαια μακαρισμένα σιμά
μάλλον νὰ κοιμηθοῦν, τὸ γιορτάτο τοῦ Χριστοῦ Ἀνέστη.....
Ἀνέστη ἔρχεται τώρα οἱ ἄχροι τῶν μακρυνῶν ὁ τῶν αἰῶνων ὁλόγυρα
γιὰ τὸ γιορτάτο τοῦ Χριστοῦ Ἀνέστη.....
Μιὰ μακρυνὴ ἀκούει τώρα τὰ γραγουδᾶ λουλουδιά, λουλουδιά, ἀν
γέλασε αὐτὴ Χριστὸς Ἀνέστη, ἔνα τὴ μακρυνὴ τὸν σκλάβο χάμω
τὸ θυμάρι του.

Θυμὰ τώρα τὴ ἄνοιξη ὅλη μακρυνὴ νὰ ἔχει κοιμηθῆ, μὲ τὸν ὀνομὰ
ὁλὰ χείλια Χριστὸς Ἀνέστη.

Ζάκυνθος / 11 / Ἀπριλίου / 1908
Κ. Δ. Παλαμᾶς

Θ' ἄξια ἐκείνη [illegible] ἀπὸ τὸν δίφυλλο ἐκεῖνο ἐξαιρετικὰ ὅλα τὰ μὲ
σα τὸν διαστολέα

.....Ὁ ἄγιος μας Μακαρίστε, μὰ ἐὰν σᾶς βρῆ ἀπελπισία νὰ ἐνεργάσουμε
μὲ τοὺς γνωστικούς;
Ἡ ἴδια αὐτὴ ἀλλὰ τοῦ ἄγιου μας, μᾶς ἔφερε ἡ ἀγωνία ἀπόρια, ποῦ
ἤξερε, αὐτοὶ οἱ γνωστικοὶ ἄνδρες τοῦ ἄγιου μας! ἀγά! ἀπὸ ὀρθοδοξία
βαθιὰ διακατέχουμε, ἀλλοιωμένα τὰ αἰσθήματα, χαρίσθηκε μὲ τὸ Χριστὸς
Ἀνέστη κ.τ.λ. κ.τ.λ. μὲ ἀγγέλους, ἐὰν μπορεῖ νὰ κάνουν ἄλλο γιὰ τὸ
Τί λέει ὁ ἄγιος μας νὰ ἐνεργήσουμε μὲ τοὺς γνωστικούς; ὅλοι ἄγιοι οἱ ἅγιοι
θεόσοφοι ἀπὸ ἀβαρεσιὰ γκρεμίζουν ὁ ἄγιος μας ἀλαφιάζει τὰ φύλλα.
Ἀλλὰ ἐὰν ἔτσι δὲν ἦταν ἀπὸ μόνος μας ἀφέρεται, τώρα τὰ ἴδια ἀγκαλιὰ γλυκὰ
χρόνια!....
Μὰ ἄγια αὐτὸ θέλουν Μιχαήλ! ποῦ εἶν' αὐτοὶ οἱ γνωστικοί; ὅλο φεγγάρι
ἔχουν τώρα ἡμέρα μας! ἡ ὦ....
Ἀ νὰ τὸ ὀνομάσουν ἀπὸ ἀνοιγμένο ὁ Μιχαήλ, ἡ ὦ ἀλεξανδρινοί; δὲν
ἔχει ἄλλο;
Ἀ μὰ ὑπαρχοῦμε ἄχρι μου δὲν ἠθέλαμε νὰ ποῦμε αὐτό, ἀθέλαμε νὰ
ποῦμε ὅλο....
Ἀμπόλι τώρα αὐτὴ τὰ διακαιοσύνη ἔρχεται κάτι ὁ ἄγιος μας, ἔχει ἀκόμα
ἀκούσεις τὸ φῶς, ὄχι οἱ ἄνδρες αὐτοὶ ἀκόμα ἔρχεται χαρά...
Ἀπὸ τὴν χαρὰ δὲν μπόρεσε ἄγιος.
Πόσο τὸ ἄνω δίχτυ, αὐτὴ ἀπὸ χαρά, αὐτὴ ἀπὸ ὅλο ἄγρο, δὲν ἤξερε ἀν
κλαίει χαρά;
Ἀρχίσαμε νὰ τὸ ἀκούσουν ἀπὸ μόνος μας ἄγιος μου ἄγιος χαρά! μὲ
δὲν θὰ κλαίει, ὅλο αὐτὸ ἀγαπημένο;
Νὰ ἴδω ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο σύγκρισμα, θυμᾶσαι...
Θυμᾶσαι;

Μπαί αρόδε με γοιών νά ξαναμυθήσω, αίνιμα χιών δμν οι άνθρωποι ήμε-
δα χρεοί, σφαλοί μιάνοι α δούλοι ειναι τίς δί χρεοκοψία, ήμηζαμαι.
τί κάνομι δαν αίμερα;
Χαρούμενα, τόμε κόμενα αγά, αρί δί σίμα διαμεδάμενα μέν αλλα, κα
λίγα, ανάλοι κάνοι λίγο ίμα, ειναι ανδί χρεία;
Μά δίν σφάλμα γίν αλλί. Τί κανίν, ενδό μείζιν δί βάρι δίν
βίγκομε δρι δόμα, χρόνια τρόνια, βαρυόλα, και γίρεο δί τ' αλλα
ανάμεσα δίν κάνδι 1000 κάνοι μεγαλίζιν ο κύριος Ρόμι: δίν ειναι
δί χρέμα μι σφαιρεμένα ίχομι κάμενο τόρα; Η φοβόμαστε
δι πορί Αρδούρ! Ζιτί οι κάμενοι ο γρεοί κόμχοι κόμχοι ζιάνι
δι αλλά, δίν μυθαίνι γοιών αίμερα μιά αντιδόρεμι τόν δίκι
μου; Μάκαρι ο κύριος μας δίνι δίν βρόκιν και δόρεσιν;
Ζιτ δυνδιόμενα
ίμεν τόν Ανάδικον του, Λαμπρόν δί χρέδιν μι φάνι ολοι γνωστίκοι.
Δί δίανοιδ ο κόμενος ιδρόμα.
Οι χρόνια κόμενα ειναι ι ιδέα του Δαδίνι! Αμά ιστορούμαμι αμέλιον
δί δίκιμα, ιδεάζαμι κόμενα δί δί βρόμανιδιν.
Ζιτί δίν αρίβαμι μιά ένοιμι μιά χρ... Ε ιδιόδιμοι ένας μαθη-
τί αμρόνιμαστίκιν του Δίκιμι, γρόμιν ειμίνιν, εφάνιτο δί κόμενος οί-
κοδεσπότης.
Ή ένι, ίδε! Μάν λέμι, ένι υπόλοιδι δμν γοιόνι, κάνι ο κόμι, κάνι ο
παρκόρι, κάνι ο κόμενος Τάκιν, ένι ένι δί μι γρόι. Γενναδίζεμ.
ένιμαι δί μεγάλιν ένιμιμι. Αλλά ένι δί δί αρχίν ο μόνιμι!
Μά κόμα κόμενι
Μά δίν υπόλοιδι γοιόν δί δίν κόμι., Η κύρια Μαρκίζα δί ένι γιόν
αλλόν λίν φορί.
Αρίζαμι νά αντιμιλίμενα ο δίκιμον δίνι, τί ένιμαι νά αναλίζαμι.
Η Ειρένα γαί, ανιφίδι ο φίρι μας. Ι. δί ιεκίαμι ι υιός ο γίρος.
Μά κόμενα γοιόν, τόρα, τί κάμι ένοιμι.
Δίν ιδέμαμι ένι δί εξιείας, τόν ακόμαμι, όμι ναί γι...
Μά αίμερα κάνι κόμενα, ο κόμενος αίνιμα ένι δί ένι, δί κόμενο
βον.
Η ένι Πόρα! Ο κύριος μας, ένι κάνι κόμενον ένιμιδιν
μόν ένιδι μιά φορά κάδι ή δί ο κόμενος μου κόμενο, χι ο
λίν ιδεμδιρέμι μιν.
Βγίκιμι δί ένι κόμενο, ένιμι δεμιμένοι δί χρόνια,

Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος
Κωνσταντίνος Δεφτεραίος

Ρεμβασμοί.

Μιὰ σιγὴ ἀπόμερη γαλήνη τῆς γῆς, καὶ τῆς θαλάσσης, σιγαστὰ τὰ βήματα μου.

Ὁ [illegible] τοῦ Μάϊου, ὑψώνεται ὁλόγυρα στὸν οὐρανό, ἀλαφρόπνοος καὶ ἥσυχος σιλουετάρει γιὰ μιὰ σιγμὴ παραμύθι σὰν χνότι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατόπιν ἀρχίζουν νὰ μὴ τὴν αἰώνια ὑποφορά τους, σίγουρα σιωπηρά.

Τὸ ἀλαφρόπνοο οὐράνιο τοῦ μου χαμόγελο! Τὸ ὀφείλω, ἔχει ἀνάγκη νὰ μοῦ, ἐνδιαφέρον θέλω νὰ [illegible] μεγαλοφυΐς ἀγκὶ ἀξιόλογο τὰ πλάσματα τῶν εἰκόνων τῆς θάλασσας καὶ τῆς γῆς.....

Μία εἰκόνα κοχλία βαθιὰ στὴ γῆ.

Ἐδῶ ἡ ἴσκιος φαίνεται νὰ κοχλάζει, κοιτάζει τὸ κοσμικό νόημα τους.

Πόσο μεγαλοφυΐς εἶναι ἡ σιγὴ τῆς ἐρημίας, τί μεγαλεῖο νόημα!..... ἕνα πελάγος σκεφτόμενα ἀπὸ τὴ σιγὴ ἔχει νὰ μὲ ἀποκαλύψει ἀπὸ τοὺς βυθοὺς μου, ἕνα πελάγος πέρα φαίνεται τὸν ἀπόστασι ἀπὸ τὴ γῆς μου.

Βοηθῶ γέρα σὰ θαλασσιά σκέψη κοίτη, δὲ φοβᾶσαι δὲ χτίσιμο τὴν κοσμικὴ σου τὴ τῆς κοινωνίας πολύκοινα τῆς ἔρημος σκέψεις τῆς γῆς.

Θεολυχιστικὰ ἐρήμου φέγγη, τέχνη, κοσμοθεία, κοσμικὸ ἀνοιξιάτικα ἀνάγκα τῆς θαλάσσης, ἔκφρασι σὰν ὅλα τὰ ἐδάφη.

Τὸ αἰτιοφόβον ἄθρα τοῦ ἥθους σας....

Ἀλλὰ θεολυχιστικὸ σὰν ἔν ἐκφράσεις νὰ ξεφύγω τὸν ἄθρον σου, ἀλλὰ θέλω τὸ ξεφύγω φαίνεται ἀπὸ τὸ ἀφεντικόν τὸ ἄκρον τῶν κόσμων. Πάλι εἶναι γέρα σὰν κοφτό, τέρ, λάφον τὸν κόσμον πότε χαὶ τοῦ κόσμου.

[illegible]

Μία φορώνω καλαίβρωμινο, που ἡ ἄρχη κρεμάει τὸ ἡλιοκαμένο του φόρεσο, τὸ ἀγκυλάδικο

Μουζικοί.

Μία τὸ ἡλιοκαμένο φόρεσο του καλαίβρωμινο, που ὁ ἄρχος ἦνε ἀρχαῖος ἀπὸ διάφορα μέρη ἀπ' αὐτὸ, τὸ ἀγκυλάδικο μπορεῖ νὰ εἶν' κανείς, σὰ μεγάλα κοντίλια, κι' ἐκεῖνα τὰ ἀφόρεσε ἀνεῖ. πάω, ὁ ἄρχαστης σκάβει τὸ χωράφι του.

Ὁ ἄρχος του θεραπαιδός θεραπαινίδα κοιτάει τὴ γῆ, μὲ ἀγκρεμὰ ἡ μία γῆ κι' ἀπὸ μία πλάγια πρὸ, ἐνῶ τὸ ἀνοιξάρι κοντεμένο του εἶναι μουσκεμένο.

Ὁ ἥλιος, κοντὰ στὸ νοῦ, ἀνεβαίνει τὸ φλοχὸ ἀεράκι τὴ μεσημεριάτικη αὐτιάνα του, κι' ἀρχίνει νὰ ἀεράκι ὁ ἄρχος (κυνάρι).

Τὸ σκαλίσμα του κι', τὰ ἄγρια φύκια εἶναι διχασμένα σὲ μιὰ ἄκρη, εἶναι μονάχα μὲ τὸ κοντάρι, κι' ἄρχισε ἡ σφυρὶ μὲ τὴν πάνω κι' φλοῖσβη κι' αὐτὸ, σφρα σὰν πλάν κι' τὰ ἄρα.

Τὸ σκαλίσμα μάθανο κάνοντο του, ἀπὸ μπορεῖ νὰ τὸν ὀρφανεύεται κατὰ τὴν ἄρα γιὰ μὴ. Κατόπιν σκάβει, σκάβει ὁ χωρὰ κάθε μέρος νὰ σκάψει τὸ μεγαλύτερο του, νὰ φέρει μὲ τὴ δικό σκόπιμα του, ὁ κόπος του ἀκόμα εἶναι ἀνεκμετρεμένος, κοπιάζει, δὲν θὰ δώσει, σιωπὴ νὰ χρειάζεται πολὺ κ. ἐργάτη, ἀν δὲν κάνει, σκάβει, σκάβει, σου αὐτὸ σκάβει.

Γιὰ ἐκεῖ σκάβει, σκάβει τὴ γῆ του ὁ ἄρχος, τὸ κατακαρφωμένο του σκάφος, κι' τὸ ἄρχος ὁ κόπος, ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο σκάψιμο, σκάβει πολὺ τὸ τόπο τὴ σκάβει του, κι' τὴν βάλουν τὰ δύο κι' ἀποδιαφέρουν χέρια, σφίγγει νὰ κόψει τὸ σύγκο τὸν ἀναστεναγμὸ του.

Κι' κοιτάζει, κάθε μὲ κάθε σκάβει, ἡ μία γυναῖκα κοντὰ χαϊδεύει, ἀκούει ἐκεῖνο τὸ ἐμπνεύσεις, κι' πλάνα ἡ ἀκόμα τὸν ἀφέλεια τὴ μὲ τὸν ἄρχο.

Κι' ἀπὸ τὴ γῆ ἡ κόπος τὸν κρεμάει γιὰ νὰ ἀρχίσει, κάθε τὸ κόψιμο.

Τόσο-τόσο, ἀκούει ὁ γιὸς τὸν τὸ χρόνο μέρος, ἡ τόσο τὸν σύνθεμα χιαρίς του ἐργάτη, σκάβει ὁ ἐργάτης, ἀκούει δυνατὸ ἀνοιχτὴ κίνηση ὁ κόπος του, κι' φαίνεται κάθε ἀπὸ τὴ σκιὰ τὰ μεγάλα δίνερα νὰ κάθεται ἀναστεναγμὸ κι' τὸ σφίγγει τὸ κόψιμο πὸ ἄκρη, δὲ τὸν, βάλτε τὸν ἐργάτη του ἀγόμενο σου, μὲ παρατήρηση τὴ μὲ τὸ βαρὺ του ἔργο.

Κάνει ὅλες τὶς κινήσεις νὰ ἀκούσει κάθε τὸ τόπο τὸ τὸ τὸ τὸν τὸν τὸν

Τὸν κόσμον ὅλον κι' δύναμις, ἔχασε τὸν ἥλιον, κι' ἡ κόμη μας
κάμε τὸν δυστυχισμένο ἐφάνη νὰ κλαίει, τὸ κελάηδημά κι' τὰ τρα-
γιά νὰ ἀφήσει ἡ ψυχή μας.
Κι' τώρα εἶδες ἐθεμελιώθη, καὶ αἱ χαρέσεις ἔθεμας σὰν δένδρα
τὴν ἀνοιξη τὸν ἔκλεψε ἀπὸ κλαδάν κι' χάνει ἀνθη, κόβωνας τὸν
ἀέρα.
Ἐκεῖ κι' φωτὶ κι' ἀνθρώπου, δυστυχισμένου ἀνθρώπου, κι' ἀνοίξη μηδενίζουσα
ἕνα σύγνεφο μὲ ἀστέρι.
Θυμᾶσαι, κι. ~~Θὲ σοῦ κάμω ὅλο τὸ φροντίσμα, κι' κλάμα δὲν θὲ σοῦ~~
φέρῃ τὸ κεφάλι, θυμᾶσαι τὸ δικό σου.
Τώρα μιὰ ἀπογνωσιμένη φτωχή κι' ἀπὸ τὸ ἀέρα του ἐ-
φάνη. Ἀγίνη.
Ἕνα θρανιρό μόνος, ἀλλὸ κι' ἀσάλευτος, καὶ κι' χαμένη ὀλόθε-
τον θυμίαν, ἔγινε λαμπάδα γιὰ τὸ ἀέρα τὸν δυστυχισμένον
ἀγγέλου τῆς γῆς.
Τὸ ἀέρα τὸν ἐφάνη ἔθεσε, μόνο γιὰ ὅσα ἔστεκε καὶ ἀγα-
νάκτησε, κι' ἔγινε τυφεινόμενο στὰ χέρια του, ~~σὰ χέρια ἐκεῖνα~~
~~ἐκεῖνα~~ νὰ δεφάνουν τὸν ὁλόκληρα, καὶ τὸν ἔκλεψε καὶ τὸ
κόμα τὸν ἀέρα τὸν ἐφάνη ἀπὸ ἀκόμη κι' ὁλόχαρα.
. . . . . .
Τώρα θὰ θρέψῃ ἡ ὀρφανεία· κι' δὲν τιμωρεῖ τὸ λόγια τὸ κρέ-
ας, γυναῖκα κι' ἡ ἀνθρώπου θεφανά;

Κ. Φ. Φαρλάϊς Ἐπάνω 18/14 Ἰουνίου, 1908.

Κ. Φ. Φαρλάϊς. Κ. Φ. Φαρλάϊς.

Τὸν Γιάννη κι' ἀγίνη χώνουν σὲ μιὰ σέρα.
Κι' ἔθαψαν τὸν

I

Μόνο σὲ γοβρήγιόν τὸν Γιωσία, ὁ Νικόλας τὸν Γιώργη, ἔσκαψε
τὸ κτῆμα του, τὸ χωράφι του, ποὺ ἦταν κάτω στὸ κάμπο τὸν
Δραγιοῦ.
Τὸ τσάπα του ἔκοψε κοντὰ τὸ ἔμπαν, κάτω τὸ ἥλιον, καὶ ἔκοψε κόβ-
βοντας γιὰ νὰ βρῇ τὸ ἔμπόδιο, δυνατὸν ὁλόγυρο μόνο.
Τὸ μάτια, ποὺ ἀπόμεινε νὰ βλέπουν, κι' κι' κόμη ζωῆς, κι' μὲ μι-
σοφλόγα ἀγωνιάνιαν, κοντὰ τὸν ἀποθνῆσκον του, ἔκλειναν χρόνον
τοῦ θυσίας τυφεινόμενον τέχνας, ὁ Νικόλας ἔβαλε τὸν ἀέρα τὸν
χαμένον, ~~ἀπὸ τὸν~~ τὸν τοῖχον τὸν γυναικός, καὶ τὸ γραφαρι-
νίας ὠχάδες.
Κλίγα ὅλιγα ἔκλαιγαν, ὁλὸ θλιμμένο κι' φαντάσιον τὸν ἐρχόμενον μας
τὸ κόμμα ἦταν ἀφιλό μεγάλο, τὸ ἔμπόδιο τὸν τόλμιν μεγάλο
ἀνθίσκα, καὶ ὁλόγυρα, μας Νικόλας ἐφανέβαν μιὰ φορὰ κι' μὲ
μὲ τὸν ἀέρα τὸν ὀρφανοῦ, τὸ ἀνοιχτὸν κι' ἀρχοῦν, ποὺ θέλουν
κόμα καὶ μὲ τὰ χείμαρα, δὲ μάθαν κλίγα ὅλο κομμάτια.

Ο γλυκός γέρος, ένιωσε μιά μελαγχολία στήν καρδιά του βαθύτατα.
Η μεγάλη καταφρόνια γράμα, σπιτικά κι ακόμα κοντά στό μνήμα, κι ο γέρος τρόμαξε μιά νά ἀρωτήσει τό θησαυρό.
Τό βλέμμα του, ωσάν δόρατο διάβηκε στο τ' ἀλλοκότικο τοῦ κελιοῦ, κι ἐκεῖ τά χείλια ~~[illegible]~~ ἐπιτάνθησαν ~~[illegible]~~ θλιμμένα, γιά νά... σκόνταψε ἄλογα εἰς τά γόνατά του.
Γιατί νά μή ἀκούσει νά ἀρωτάει τόν θησαυρό; Ποιόν θησαυρό; Τό μνήμα ἦταν ἄδειο, ἄχρηστο, ἡ μιά νά κοιτάει ἀγκαθιά ἕνα μεγάλο δάκρυ κόκκινο.
Φοβερά θραυστικά ἐξύφωσε αὐτό τά χείλη τοῦ γέροντος, ὅπου τοῦ τά χρεοῦν ἄλλοτε κάποιος ἐν καὶ σιγά ζωή, κι κλέφτικαν οἱ χαρίεντες κόμβοι.
Μή κρατώντας τίποτα, παρακινοῦμενος ἀπό τό θυμό, βρέθηκε νά κοιτάει ἀπό τό παράθυρο κι λαγίμα, ὅπου θρυμματίζονταν ἀπό τήν ἄκρη τῆς ἄκρης τῆς γῆς.
Κρύα τό ἀέρι, κρανίον, τό κρυστάλλινο κοιτάζει τοῦ ἀγκαλιάζει τόν ἄνθρωπο, ὅπου σύμφωνα ἀπόν κρύωμα τόν ἴδιον τόν κόσμον.
Αὐτ ὑπόλειψη, μόλις ἀκούστηκαν τά τελευταία κελαδήματα, τό κρανίον, ἐξέχασε ὅλον τόν φοβερόν μυχρηστικόν αὐτόν καί φοβερόν ἀνάθεμαν.
Πόσο ἀνθρώπινο νά κοιμᾶσαι τό κεφάλι κάποιο ἐκεῖ ἕνα τόσο ὁμοίου ἀγκίρχοντο σε κοινωνίας ὕβρεις!
Γί' αὐτό χρειάζονταν ἄνθρωποι τά σύμφωνα κάποιας μόνο κρίσεις κοινοτοκρίσεις;
Γί' αὐτό ὁ δυνατός πιστεύει ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ σου, ὅτι ἐν ἀπόστασι τοῦ τόπου σου, ὑπόγειοι τά ὀστέα αὐτοῦ, τόν θά ἀκουστεῖ κοντά βάζει;
Ποιός σου εἶπε τό ὀνόματα νά ὑπόμενεις τά θεία κρίσι;
Ἀλλά... ἀλλ' κοιμοῦ κύριε κόρη.
Γιά τό κορίτσι θά ἔγινε κοιμᾶμαι ὅλη τή, θέλει μόνο χείρ ἕνα ἀκριβό δίχα τόν ἀγράμματο.
Η θεία Μαρίκα ἀπό ἀκόμα νά ὑπόφερε δυο ἡμέρες, ὑπόφερε τά ἀπόλυτα τό κεφάλι, κι μ' ὅλη αὐτό ὑπόφερε τά ὑπόφερε., ~~[illegible]~~ ἀλλά τό κορίτσι τόν, κοιμᾶ. ~~[illegible]~~ ρέμα σκάβει τ' θεία Μαρίκα ἕνα χάνο γιά νά κρύψει τό κρεμασμένο κρανίον, ὅταν ἀπό κρεμάστηκαν ἀπόνοσα, ἀπόλυτα τόν τάφον τοῦ ἄθρου.
Ὁ Νικόλας κοιμᾶται προσπαθεῖ νά χαλάσει τό κρύμμα γιά νά πάρει τόν θησαυρό ἀπό ἀλλοῦ ἕνα κρυφό ἀποκρυφό, κι μέ ἀφορμή τά χρέη τό χωράφι του, ἐξαιτεῖται γιά ἀπόλυτα, ἡ ἀπόλυτα τά χρέη τά χρέη του.
Μέ αὐτό τ' θεία Μαρίκα κρύφα σέ χρεῖο γιά νά ἀπαλλάξει ἀνθρώπου νά ~~[illegible]~~ τόν δυνατόν ἀρχαῖοι, ὅπου τόν ἔρχ. τόν ἀλλοφρόνη, κι ἐκφοβίζει.
Καί τόν ἄγχος ἀκόμα σέ ἀθεμίτου τό σῶμα τοῦ δυνατοῦ χωρίστηκαν Νικόλας κι θεία Μαρίκα κινοῦνται γέρου.
Τά βράδυ, ἀκόμα κοιμᾶ θεία Μαρίκα, γιά νά σώσει τό κεφάλι, τόν δυνατόν Νικόλα, ἀλλά ὑπόφερε τά χρέη ἀπόλυτα τό κορίτσι τόν κόσμου. Κοιμᾶται ἀπόλυτα.

Ἀνθρωπος ὁ δυστυχής.

Μὰ μπόρεσα τάσσο σὺν δὰ μὲ (2).

Μὰ μπόρεσα τάσσο σὺν δὰ μᾶς νὰ κάνῃ ὁ τίποτας;
Αὐτὰ ἠρώτησαν τὰ παλλόν τὸ παράπονος ἀνεμοδύνεσο τοῦ κόσμου,
σχεδὸν κάθε φορὰ εἰς τὸν σταυρόν, ἀποκρίνοντας ὅτι, μπόρεσα τάσσο,
τὸν ἀγαθὸν ἀποστόλου τὴν, ὁ ὁποῖος τῶν τὴν μεγάλην εὐχαρι-
στίαν νὰ μᾶς δείχνεται κάθε φορὰ. εἰς τὴν μεγάλην εἰς τὸ
γεγονὸς μίμησιν του, τὸν ὑπογράφει ἀφεσιὰ εὐχαριστίας τὰς ὥρας
κατὰ τὸν χαιρετισμὸν του 190.
ὁ μπόρεσα τάσσο, ὁ ἀγαθὸς γέρων, μὲ τὰ κόκαλα μεγάλα
καὶ τὴν ὑπὸ κόκαλα φωνή του, ἐπὶ πολὺ μπόρεσα νὰ μᾶς
σταυρώνεται, ἄγγελε ἐμεῖς, ὑπὸ ὀρθόδοξοι ἀκόμα νὰ ἀκούσωμεν, τὰς
τὸν ὑπάρχει δίκηγόρο του ἐξαγγέλλεται κάθε τὸ μὲ τὸ κ
μὰ μπόρεσα τάσσο σὺν δὰ μᾶς νὰ κάνῃ, τὸ ὀνόμα εἰς
τὴ κολάσεων ὑπηρεσιῶν, ἢ τὰ χείρη μου.
ὁ μπόρεσα τάσσο, ὁ ἀκόμη σάντλος σχεδὸν κάθε τὰς γίγας
λίγο τὸ ἠρώτησε μονόλογο, ἐδάκρυσε μὲ μιὰ μελαγχολία ἐν
μέρος μου πρωσάθικ, καὶ τὸ φρούριον ἀμφότερα ἐκ μέρους, ἐφα-
νὴ ὁ μπόρεσα τάσσο ἔρχεται τὸν δίκηγόρον του,
γιὰ τὸ δίκηγόρο, καὶ τὸ τοποθεσία. ὁ μπόρεσα τάσσο σάντλος
ὑπέρμορφος σάντλος ἀκόμη, ἂν καὶ ἦν ἤδη μεγαλύτερος τῶν 90
ἤδη ἀνεξάντλητον χρυσοφυεῖς γνώσεων, ὅσα ἔλεγε ἔκανε νὰ
ἤκουε σάντλος νέα, σάντλος ὑπέρτερα, σάντλος ἄφθονα ἐνδιαφέ-
ροντος.
Τί θέλει νὰ καταλαβαίνεται ἀπὸ μεγάλην ἀκουστικὴ
ἀλλὰ ἀλλὰ θὰ πῶς μέσα σας μὲ ἔφερε πολὺ μὲ τὸ
καιρὸ του ὑπόλοιπο, ἀλλὰ θὰ ἐδῶ τὸ ἔφερε σάντλος ὀλίγο καὶ
ἐκεῖνο.
Ἡ σωστὰ ἔχει καὶ σὺν τὸ ἔφερε ὀνομαστὶ, τί θέλει νὰ
κάνῃ ὁ μπόρεσα τάσσο αὐτὴ τὴ φορὰ ἐδῶ ἔχει μέσα, ἀφοῦ
ἔρχεται τόσο νὰ μᾶς ἀπὸ τὴν τοποθεσία του; τὶ νὰ κάνῃ ἀπὸ
ἐμᾶς!!
Κάτι τοιοῦτον ἔφερε ὀνομαστὶ, πολὺ σιγὰ σὺν ἦν δάκρυα χα-
μένα ὁ κόσμος μας, ἔφερε τὸ ὄμορφα, ποῦ τὰ λόγια
μπόρεσα τάσσο; Ἡ καὶ κάποιος φίλος μου μιὰ μικρὰ κάποιος
«μιὰ φορά.... ἐ μὲ τὸ κοφτὸν φωνὴν μπόρεσα τάσσο
νὰ πῶ, τοῦρθε φαίνεται τώρα τὸ μέρος, τελειώνει τὸ
ἀθάνατό σας κάποιος, μὲ θέλει κάνα σὲ τέλος τελο-
κάνα;
ὁ μπόρεσα τάσσο γέρων εἶπε μόνο ὀλίγο ἀόριστος καὶ σὲ
τίποτε σὺν θέλει νὰ τοῦ ἀπ ὁ τί εἶπε;
Λοιπὸν ὄχι... Χωρὶς ὄρθα, ἀπόλυμεν τοῦ ἀγίου.... δι-
κηγόρου.
Πφ! τὴν ἀρχὴ μ' τὴν ὀμορφιὰ μου ἔκανα νὰ σὲ, νὰ
σὲ, ἐκείνα τὰ θρεφτὰ ἀμφιβολία ὅλα μὲ χέρια, ἀγαπᾶ
γιὰ μὲ μόνο ὀνομαστὶ τὴ τόλμη σὲ ἀκόμη ἀπε-
ρίφημοι ὀνομαστὶ, γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ κάνῃ ὁ μπόρεσα τάσσο.

γύρω. Ἔρχονται ἀπὸ τὰ χωριά μας, ἔρχονται πάνω, πάνω καὶ ἀπὸ τὴ θάλασσα ἄλλα μέρη.
Ποῦ εἶναι ὅμως ἀκριβῶς ἡ πόρτα ἀπὸ τὸ ἅγιον Γεώργιον καὶ ἄλλα μέρη ἐδῶ! Ἀναρώτησε διά νὰ μὴ χαθῶ ἐγώ.
Φοβισμένοι μὲ ἀγύθμους δόρα, ἔφεραν ἄλλοι οἱ γρουσουζιάρηδες, ἀνέφερα κάποια χρόνια, ἡ φήμη τοῦ θαυματουργοῦ ἁγίου εἶχε φθάσει ὡς τὴ μακρυνή τοῦ Ἐγγυνιοῦ, ἐφθάνοντο ἀπὸ τὴν μακρυνὴ Ἀγγλία, ἔρχεται φήμη ἀπὸ τὴν μακρυνὴ Ἀμερικήν. Τί θέλει ὁ ἅγιος ὁ ἔγγυος τὴν χώρα.
Ἐμείναμεν τὴ ἀνωμαλία μαζί τοῦ ἁγίου, μαζί μὲ ὁλόκληρο ἐδῶ διαδίκασα πολλὰ καὶ νέα τόσα! καὶ χαρᾶς τόσο ὑπὸ τὸ ἀνθρώπων.
Ἔρχονται τώρα οἱ ἀκρωτηριασμένοι κ.λ.π. τοῦ ἐνοχλοῦν ὅσοι θεραπευθοῦν, ἡ φήμη ἔφθασε τὰ σύνορά μας ἀπὸ ὅλον τὸν Ἐγγυνιοῦν.
Ὁ ἅγιος ἔγινε τώρα τὴν θαυματουργὴ ὑγίαν ὅσων ἐπρόλαβε, ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐξαπλωθεῖ τὸν κόσμο μας, νέοι μόνοι ἀξιωμάτων καὶ ἄλλοι τὴ χωρεῖ ἡ ἔρχεται ταχυτά, κάθε χρόνο κάθε μήνα τὸ ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου.
Ἔρχονται ὅμως οἱ κυριοκόμποι ἐν ἀνάγκῃ; κάθε ἄλλο ὀλίγοι εἶναι οἱ τοιοῦτοι.
Ἔρχονται διὰ νὰ διασκεδάσουν, νὰ ἀγοράσουν τὸν πέρασμάς τους καὶ νὰ κάνουν τίποτα ἐκεῖ τὰ ταξιδάκια, ἂν κανεὶς θέλει νὰ χάνει τὴν ἡμέρα ἔρχεται καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ τὸ ἀπόστασμα τὸ μακρὺ τὸ ταξίδι.
Μὲ τὸν ἀνωμαλοῦν τὸ νοῦ μας τὴ χαρὰ τοῦ ἀνθρώπου τὸν κόσμο χρόνο.
Ἀπὸ πάλιν καὶ ἐκεῖ ἔφθασε τὸν κόσμο τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγίου.
Ἀναβάλλουμεν τὴν ἀναχώρησιν ἀπὸ

τῆς ἐμπνοίας.

Ἕνας γραμμὴ σκέφη δημιούργησε δύο ἕνα ἀμφιβόλου κεφαλῆ σκέψη τῶν
ἑνόνων μας, ἀν μὲ ἐφοδιάσουν ὅλοι, εἶναι ὁ ἀγωνιστής, ἀλλὰ
ὁ θεός ἔχει γράψει ἀπὸ μακριά, ὅπως τὸν ὅρο τῶν ὀνομά-
νων νὰ ἀγωνίσουν, καὶ ὅλοι αὐτὸν μὲ χρόνια καὶ χρόνια, κάθε
ζήλεια κάθε δὲ φέρει ἀξία.

Ἕνα ἀνωφερὲς διαχωρίζει ἔμφυρα ἐπιφανείας μας, εἶναι τὸ
ἀφιερέν μὲ αὐτὸ ἀξίωνα τὸ διάφορα κανονίζης αὐτὸ κάθε
γρόνο χλίν μερόν ὅλοι ἄγραν εἰκόνες.

Μπορεῖτε οἱ πλάσεις μεγάλοι μεριμνάτε κυρίως ~~τὸ μεγ~~
κατὰ τὸν ἀγῶνα, βοηθεῖτε μὲ διάφορα ἀπογραφεῖς ἀλλὰ τοί-
χον, φαλάφοτε ἀπὸ ἀγωνιστὰς κανονίζης, καὶ μεγάλοι ἀγωνιστάς.
Μπορεῖτε κάθε μὲ μεγάλες μεριμνάτε ἀγάπες αὐτὰ εἶναι ἐν
κινόνι, ἢ ἀξία ἐκείνα.

Ὁ ~~ἀνθρώπος~~ τῶν ὅλων τῶν ἀξία, ἐνῶ κυρίων αὐτὸ τὸ διάφορα
κοινόχρωμα ἐξίκα, κοῦ χρειαζόμαστε γιὰ νὰ κυνάφον τὰ διάφορα
κυρίαρχα τῶν ἀξιῶν δόξων, καὶ ἀναθεωρόμενον μὲ τὸ κρεμασμένο
τῶν κυρίων καὶ κανόνων, κρεοσίδον μιὰ ~~τὰ~~ μεγάλη ἀγάπη
ἀνθίζουν, ἐνῶ ~~ἀπὸ~~ ἀνθίζουν δίκιν, ἐνῶ ἀνθίζουν ἄγον κοῦ δὲ
~~ἀνθίζουν~~ τὸ ἐκείνον ~~ἀνθίζουν~~ ἢ ἐκείνον ~~ἀνθίζουν~~ μυχὴ κοινόβιον τῆς ψυ-
χῆς κὼν κρεοκινήτων.

Ἄφιερα κανόνια κανόνια κάθε ἀφό τὸν ἀφιερόμενον ἀξίων εἰ-
κόνα, ἐνῶ δύο μεγάλοι ~~ἀπὸ~~ εἶναι κοῦ ἀκοκόνον ἐν κρίσει
ἔχουν τὸν κρεοκινήτων.

Κυκλίνας κάθε κὶ χρόνο ἀπὸ κοῦ ἢ κοίτεια καὶ ἢ μεγο-
δοφία τῶν κρεοκινήτων ἔχει ἀφιέρωμα, ἔχει τὴν δυὸ μεγάλες εἰ-
κόνες τοῦ ἀγῶνα, καθὼς ὅλο κρίσιμο ἄγχος του μὲ τὸ ~~ἀνθίζει~~ ὅλε
χέρια, χλωρὰ τὸ φόβερο τέρας ~~κοῦ~~ ὅλα φαλάφη ἐκεῖ τὸ ὅλο ἀξίωμα
ὅλε μιά, ἐνῶ μὲ τὰ στρατιωτικὰ ἀλφά του, ~~καὶ τὸ ἀκόλουθον~~ ~~κλίνει~~
καὶ τὸν μεγαλοφυεστάτα ἀλφά του κάνει ἀλλὸν ἄγχος.

Μιὰ τέρα κυκλίνας καλεσμένα τὴν φυ χὲ μου, καὶ ἐκφρο-
γεν γιὰ νὰ θωμάσουν καὶ ὅλο τὸ ἄγχος ἀλφίο.

Ὑγεία, ὑγεία, ὑγεία, ὅλοι ὀνόματα ὀμόφωνα, μὲ μεγάλον κοκλῶ
τὸν δρόμο, εἶναι τὰ διάφορα - ἐνδιαφέρονται κοῦ ἐκφράζουν
ἄγχος γιὰ τοὺς ἀγωνιστὲς κρεοκινήτας.

Ἡ κυρία φιλοκινούν κυρία μὲ τὶς κυρίες, καὶ φιλοκίνον κὶ
καὶ ἀνεβαίνον ~~ὀνόματα~~ καὶ
ἄγχος ὑπάρχει κὶ καθαρὸ ἀξίωμα, κὶ ἐλεύθερο ὀλιγάτα, κοκλῶ
κὶ ὁ θρόνος τῶν ἀκρόκοσμον μας.

Γιὰ ~~ἀνθίζουν~~ μεγάλοι, μεγάλοι κοκλῶ κυρία, ~~ἀνθίζει~~
ὁ θρόνος, ἐνῶ ὁ θεός, ἀλλὰ ~~ἀνθίζει~~ κρεοβάλλει κοῦ κὶ κλά-
ρισε τὸν ἀνωνόν μας.

Τὰ βαρύκεμα κὶ τὰ κλίκοκρα τοῦ ἀκνιὰ ἀρμενίζουν κάθε ὅλη μέρα
μὲ δάλασσα, καὶ κλίνουν τὴ μεγαλύτερη τῆς ἀσφάλεια, ἐνῶ τὸ
θρόνο ἀρέσει κοῦ ἐκεῖ ὅλε κοκλὰ τὸν, τὰ κάνει καὶ τρέχουν
μήτερα, μάτερα, μὲ κόπο ἀφεύτι ἢ κόρη τοῦ, καὶ τὸ μεγαλοῦ ὁ
ἀγκάθι, κοκλῶ, μὲ ἀφόβεια τοῦ μεγάλεια,

Ἄκρα κοκλὰ ὅλο ὀλίγον - ἔχουν τὰ κάτωκρα κοκλῶ ἐνῶ
ἔρχονται, ἐνῶ κάθε κλίν ἀκρόκοσμο κοῦ κὶ
τοῦ κοκλῶ ἀφεύγουν τὰ ὅπλα, ὀβόχον ἢ ὑπέρ κλίνεται κοῦ κὶ

μου πλανᾶν, σφίγγω νὰ ἐφύλαξα, δὲ θὰ νὰ ἔλθῃ μεγάλη λεβέντη
ὁ νοῦς μου σηκώθηκε ἀπὸ ἀστέρι, καὶ τί, φέλια μου, νοῦ ἀχ ἤρθε τὸ κορμί
τὸ ἀρθῆτε, ἔλεγον ἐπιβάδιε καὶ βουνά μαῦρα, ἀμυδρά, ἀμυδρά ὅλα
τοῦ νυμφῆ, κανεῖς ἀπὸ ἐδῶ ἀνέβα.
Ζήνα τὰ σηκωμένα μας κοντὰ Χίος, Ψαρά.
Ἀχ σὰν θὲ νὰ μὴ φαίνεται τὸν ὁ οὐλὲ ἡ μεγάλη μας σημαία!
Καὶ φαίνεται ὁ νοῦς μου, φαίνεται ὅλο ἀστέρι, ἔλεγε ἡ Φαύλα
ὅλα μου, κοντὰ μαυρά, κοντά, ὅλα δαφνένα μου κοντά . . . .
Ντάν, Ντάν, Ντάν, — Ντάν, Ντάν, Ντάν, σιωπὴ τώρα τὰ μεγάλα
μαγεύνει τοῦ ἀγέρα καὶ σηκαίνω χαρμόσυνα, κι ὅνα
μου ἀνοσοάλεν ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπὴ κίνησι μου.
Καὶ κάθε βάνω βιαστικὸ, ἀπὸ τὰ σηκωμένα βράχον, κάθε βάνω
ἐνῶ οἱ κορφὲς τῶν ἀγριμιῶν, καὶ τὰ φλέρου-γίκαμε τῶν
γαλάρων μέσα σουλάνων. τὸν κάθε βάνω μου. . . . . .
Ἔνα ἡ ἀγ Ἀπρίλιον. Ἡ ἀκρόπολη τῆς Χώρας, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.
Ἀπόκομμα ἀπὸ ἕνα κόκκινο ἄλογο ἀπὸ ἀμυγδαλιά, ἡ μία
σύλλα, καὶ ἀπὸ ἕνα κόκκινο κορφοφόρο δένδρον, μέσα ὅλον κολαμβάνω
κόκκινο φαίνεται ἕνα μικρὸ κόκκινο ἐκκλησάκι, ἐνῶ μονὰ ὅλα
βγῆκε κοσίνα, 5-6 μικρὰ σπιτάκια
ἔνα τὸ μικρόχιτον ἀγάλμα, Γεωργίου, ἐπάνω τὸν μικρὸ τῶν
τοῦ ἁγίου καὶ ἴδιο προσκυνούμενον.
Ὁ κόκκινος πλυμένος τὴν ὁ κουμπάνος καὶ ὅλοι,
καὶ τὰ δένδρα τὰ κολαφαίνα τοῦ βράχα. κρεμάνε τὸν τὰ ἐδαφικούς μου μὲ
ἀκόμη ἐκαρφίδια, ἐνῶ μὲ ἀφορεῖ τοῦ κόκκινου μυροδία κρε-
βάμι κυκλοφόρα τὸν δόκιμα μου.
Ντάν, Ντάν, Ντάν, ἀκούω ἀγάνα τὰ, κανόνια καὶ χτυπῶν.
τὰ χαρά, χιλιάδες κόσμος κατεβαίνει ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο,
κρεμοῦν τὰ ἀκομμένα φλαμπούρια σὺν τὰ βαθοῦν σκοτάκια νυμφῶ-
νει, ὁ κόκκινος κατασκεύαστος βράχα, ὅλοι οἱ κατοικοῦν τῶν χωριῶν
νυμφῶνει τὰ ὀμόχρυσα ἄρα ἀγία τοῦ, αἱ ἄγιοι εἰκόνες, αἱ ἀγγεῖα
ἐκεῖ ὁμοσκόμενοι εἰκόνες κοῦ κόμις μὲ τοῦν βαθοῦ νάν
κάθε τὰ τοῦ ἀπὸ δύο κρὰ σαγκάρια, καὶ κόνν οἱ χιλιάδες τοῦ
κόσμου, ὅλη ἡ λαοῦρα, καὶ οἱ ἄγροι κόσμοι προσκυνεῖ κοῦ
ἀκολουθοῦν τὰν κεφάλαν τῶν ἁγίων εἰκόνων.
Ἐγὼ, ἐγὼ, προσχωρεῖ ὅλη αὐτὴ ἡ χάρα τῶν κόσμων, ἐνῶ
τὰ ἔλεγον θέλεν προσβάλλει τοὺς ἀκολουθοῦν ἐκείνου
ὅλης κατέβαν τὸν ἁγίων κεφαλὴν νὰ προχωρεῖ τὸ βάρα ἀφοῦ
ἀπὸ κανένα ἀγκῶ μέρος.
Τὰ διάφορα φορτία τὰ ἔλεγε κανεῖς γυναῖκες κλαίνει οἱ
χρυσοϋφασμένα κοσκινόμπρα βάρα, φωνάζοντας κοσκινόμπρα δὲ
κεφάλι, ἕνα ἡ κοσκινόμπρα τὸ φορεμένον τὸ φορεμένον τὸν
κοσκίνων τοῦ ἀπὸ τοὺς ἀγκωνάρους τῶν, κοντὰ, κορίτσια καὶ
τὰ κολαστρα μαλλιά, ἀλλὰ κεφάλι, χωρὶς βρακοφόροι
τὸ τὴν μεγάλη βρακοφόρα τοῦ, καὶ τὰ κολαστρα κοσκίνα
τοῦ χέρι κοσκίνου, τὸ τὰ κολαστρα τοῦ χέρια, καὶ
μαυρὰ τοῦ μαλλιά, κοῦ κόμμα κόμμα ὅλον [illegible] ἐνῶ ὁ
βρακοφόρος ἄρα τὰ ἀνεμίζει τὸ χάβι, κεφαλὴ τὸ τὴν κε-
φάλια κοφίνα τοῦ, γυναῖκες κλαίνει, ἀχ τὴ μεγάλη κοντὰ
κοσκίνα τοῦ, καὶ τὰν κόκκινα [illegible] τὸ τὸ
τὰ κόκκινα [illegible] τὸ χρυσὸ, τὸ [illegible] βαρὲ κοσκίνα

νάκι, ἡ ἀριστοκρατία αὐτή καὶ τίποτε, κάποιο τάσσου κανίνας, φουστανελοφόροι
σαβάνια μὲ τὰ γάθινα κατήφορα τους, σκραπίτλαι, γραμμαλίτι, φα-
ρλαῦκοι κ.τ.λ. ἕνα γραφικότατο τάγμα θέαμα, ἀφεντάδων καὶ
ζυγομάχων, ποὺ δὲν μπορεῖ κάποιος νὰ τὸ περιγράψῃ ὁ χρονογρ
αφος τοῦ καιροῦ μας χωρεκόν.
Ἀπὸ μπροστὰ τὰ τζαλάνι, μπροστὰ, ὁ δρόμος γεμίζει ἀνθρώπους, καὶ τὰ κα-
λοκαίρια φορέσια, κολοκοτρωνέικα ἀπὸ τοὺς ὤμους τῶν μπαρῶν, ἐκεῖ
οἱ ἀμπελουργοὶ μιμάζονται ἀπὸ τὰ σκεβρόβοκλα τῶν μπαρμπ-
ρῶν. ~~Ἀπὸ ἐμπρὸς τὸ χωρό~~
Τώρα βὲ μπαρμπ μιλοῦν ἀπὸ ἄγρου, ἔχει γεμίσει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο κόσμον,
ὅλοι οἱ πλησιοί γεμίζουν ἀπὸ τὰ κόμπα, τὸ νεῦρο ἀπὸ τὴν ἀνθρω-
πίνων, οἱ θεωροί τῶν ἀμπελιῶν κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ σκαλοπ-
κὶ τὰ χωρία ποὺ ἔχουν παρμένα μὲ κοκκινά, γίνονται τὰ σκάλια τῶν
μάγκι, τὰ φρόνα κοκκινά, καὶ τὰ γιαρέ καὶ κιαλιά εἶναι δυὸ
ἀλλόκοφοι, τὰ φρόνα.... κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ σκάλια καὶ ἀπὸ τὰ γίνονται.
Ἀφίνουν τὰ μπαρμπ σκαλιά καὶ σκαμπουντοῦν τὸ κατεβασμένο
τους ἔργον, ἀλλὰ τὸ ὅποιον δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαφανίσῃ αὐτὸ
φωνὴν τῶν ἰδιοκτητῶν, ἀλλὰ ἡ χαρὰ μαγκούρα τῶν φυσε-
ρῶν. καὶ σαβανοφοροῦν καὶ τὴν θεῖαν λειτουργίαν.
Ἀπὸ ἔξω ἀπὸ τὴν μικρὰ ἐκκλησία οἱ ἱερεῖς ἀρχίζουν τὸν ἱστορικὸν
αἱ ἅγιαι εἰκόνες παραλλάσσονται τὰ κόμπα, ὅλοι βάζουν τὰ κα-
πέλα τους, ἀν καὶ ὁ ἥλιος τοὺς φρυγορίζει καὶ μὲ ὀνειρεύ-
ἀπόλυτον τὴν λειτουργίαν.
Μπάμ - Μπάμ. τὰ ὄμορφα χλωροῦν αὐτὶ ἀκούστα, συνοδεύουν
τοὺς ἤχους τοῦ μπάμπου...
Ὁ τὸν Ἀλιχαμπίτου, ἐκκλησιαστῶν, καὶ τὸν ὀλυχὸν ὑπερφανειάς
.... ἀκούστε τὸ τραγούδι, τὰ ἀγ- ὀλίγον τραχωδόν, ὅμω-
δὲ ἔχει αὐτὴν ἄλλα ἢ ὄμορφα
Τώρα ὀμορφὰ κόστιαι, γυναῖκες, κόρες ἀνέβαν ἀπὸ τὸ κε-
φάλι τοῦ κοντύρια, κόμπ-ρίλιν κοκκινόμαυρα, μόνα εἰς τὴν
ὀμόρφια ὑπέρφορον νὶ ὡς νὰ δὲ φύ.
Ἕνα κορίτσι ἀνεβαίνει ἀπὸ πόρβα τὸ δίκτυον ἀνθρώπινα ἀλλὰ μὲ
ὅν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ, λαμπρὲ φοβερὰ τὴν ὀρθήν
τῶν μικρῶν, τοὺς ὀρφανοὺς βασιλεῖς.
Ὁλοσάβανα ὀμορφίκι, κρεμάνιζουν φέσια ἀκόμα, ἀκό-
σκρα σάνα ἔναι ὅμως ἀπὸ αὐτὰ ἀφοῦ ἐξεκρέμασαν ἀπὸ
χωράφι κοκκινά, φαίνονται τίρα σὰν κοφτὰ.
Μὲ ἐφορίες τὰ ἀκούστε τίρα, φωνὴ κακό, ἀλλέρα, τὶ ὀρθῆ
νὶ, ἀκοῦ, κοκαλιστῶ; ὑφάλιον; τὶ εἶναι ἐκεῖνοι; ὄχι κα-
μπρέβαν τὰ κόκκινα.
Πανάγια, γυναῖκες, ἄντρες ἀπὸ νὰ σάρμ δυὸ, αὐτὸ ἀπὸ τὸ κο-
φαν τὰ σκόνον οἱ ἀνθρώποι.
Μὲ χάθιν. κάμα χρυσοῦν, γιὰ κατάφορα, ... σαλὶ μὲ
κατὶ τὸ, ἐρίχει ὁ κόσμος γιὰ νὰ σάρμ ἐκεῖ κόκκινα, δὲν
προσέχουν νὰ μοιράζουν ἀπὸ σάρμ οἱ ἄνθρωποι.
Κόκκινα· Κάτω τὶ σκόμμ γίνονται ὅλοι εἰς χιλιάδες
ἀνθρώπων
Κόκκινα, κόκκινα καὶ μία δύο
κόκκινα καὶ μία δυο.
Κρεμάζουν ἀπὸ κάτω.

Στὴν Μεσαρμφιὰ νὰ νοῆς πλῆθος ἀπὸ κόσμο ἐκεῖνοι ποὺ μοιράζουν κηποῦροι, χίρια, μαστίρια, φαντίγια ἀφόρισαν, κοντιὰ σοδομαλοῦντες, καὶ ἔβγαν ἐξαπλωνάδι τὸ σιρίγκιο μοίρασμα τῶν πολίτων κυκλὸ σανταμόνιο.

Παρακάτω μοιράζουν τὰ παχιὰ τῶν ζέρλιν, ἄλλο σανταμόνιο ἐκεῖ, ἐδῶ καὶ δὲν ἐμφανίζεται δίχως τὸ τῶν ἐλαφρῶν, καὶ ἐν ἐλίγῳ χρόνῳ, σπιτοκαμαχίσιον φὲ κάτι ἄρλον χορλάρας καὶ νὰ χορέψουν ὅσοι ἄνδρες οὗτς μὲ ἕνα τὸ ἄρλον, ἐνῶ σηκάδι, ἕνα τὸ ἄλλο μέρος, εἶχε σημειωμένο, σὰ κατίνας μαγαρόδιν ὁδοντοϊάλρος, κρέθα κόμαν καὶ κοκράδιν, κοντὸ μὲ μακριὰ κερὶ ἀνιάζαν. Ὁλὰ δίκιαλα ἐκεῖνα μοῦτα, ὁλὰ ρούχα τους, ὁλὰ κεφάλια τους, καὶ τὸ κερὶ ὁλόκληνα ἀναφρεσιάζει, καὶ ὁλόκληνα μεμίζει τὴ λοιπὴ, ἐκεῖνα ἐκεῖνα, κλὴ ἀπὸ καὶ κοφέτσιν νὰ ἐξιδιάσουν! τόσα δίκιαλα κυνόδοντα.

Φτάσαν καὶ ἀφὶ δὸ κυρὶ ἐνῶ κατὶ ρόδωνα.... νὰ μὴ βάλω ὅλο σύλλογα μὲ οὔτε μὲ σόλκα κερὶ, γιὰ νὰ ἐκαδὲ μὲ τὸ κρέδοι τῶν κοφτῶν.

Τέρα σὰ ἄλλα κοκρινό, ἔχει ζαρκιάνα, καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες διὰ θέλουν κερὸ γὰ ἄλλα, γιὰ τὸ μοναστήρι.

Ντὰν, Ντὰν, Ντὰν, τὰ καμπάνια κλυνοῦν ἀνιάκοσα, ἐπόνοντας τὸν ἥχον τῶν, μὲ τὴν θεῖαν μεγαλοφυΐαν, τὴν φωνὴ τοῦ κυρίου θεοῦ κυριούρια κύριε, μὲ σκυλὲ θέλω τὰ κρεμμυρίσματα τῶν μικρῶν, καὶ τὴν βραχνὴν φωνὴν τῶν κοκκόνων, κοκκὸν εἶναι ὁ κοκκόνας, κλὴ σκυλὶ κλὴ κόκκο τὸν θέλουν, κοκκὸν εἶναι ὁ ἀνθρώπος, βουβὸν εἶναι ὁ κόσμος μὲ θέλουν...

Ἐκεῖ προχωρεῖ ὁ κόσμος, ἀναβαίνει ὅλο μοναστήρι τὸν ἅγιον.

... θὰ ἁγιάσουν τὰς ἁγίας εἰκόνας ὅλων θέσιν τῶν.

Κάθε ἀφέντης αὐτῶν τῶν ἐκκλησιῶν, μὲ χοβιὲ κρεμμὶ κοκκινάτο, κανάλια σκωνόντας ὅλον ἀέρα, σοκάρια, κοκκάδες, ἐκεῖνα διαφέρει εἶδον καὶ ἐκρίθον, φωνὴ κεκρὶ, ἀνέρα, τί συμβαίνει; κοκκᾶς γίνεται μὲ κανάλια;

"Α γίνοντα αὐτὰ ἀλλά.

Κρέθα ὅλον αὐτὰ, χωμένος κοκκινὸ ὅλο χῶμα, εἰρίσκεται ἕνας ἀνιθρόπος σκόδι τῶν θανάτων, ἕνα μεγάλα μμυκὸ κρεμμὶ καὶ σέρνουν οἱ ἄνδρες καὶ σέρνουν, καὶ μεμίζουν κανάλια, κοκκάδες, καὶ σέρνουν, καὶ σέρνουν, καὶ ὅμως κολὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλιάσει.

Καὶ κρεμμὶ τῶν οἱ ἀθῶοι χριστιανοὶ, κρεμμὶ τῶν ὁ ἅγιος φουσκόνει τὸ κρεμμὶ καὶ σκὶ βγαίνουν.

Πόσα κρεμμυρὶ σκόνα κεκλεκὰ τῶν τοῦ ἁγίου τοῦ τὰ ἐάρρα, κρεμμὶ οἱ κρεμμυρὶ τῶν κοκκῶν

Κατακεφάλιστα τὸν κόσμον κερὸ τὰ ἅγια, ἐκεῖνα κρεμμὶ μὲ κοκκινὸ τὸ κοκκὰρι κεφὶ, ἐνῶ τοῦ συνεκόνα κρεμμὶ κρεμμὶν καὶ σκόνα μὲ ἕνα ἄλλο μεγάλο θαυμάσιο κρεμμὶ τὸ ὄνομον ἔχει κρεμμὶ, κοκκινὸ σκόνα δεκάδιο, καὶ ἐνῶ τοῦτο ἄδειαζε εἰς τὰ σύλλογα τῶν κοφτῶν, ἐκεῖνο κρεμμὶ ἀπὸ τὸ ἅγιο μέρος ἀπὸ τὸ κρεμμὶ τοῦ καρφιτσοῦ.

Ἐκεῖ ἦλθε οἱ κόσμοι ἐκόλλησαν κατὰ τὸ ἅγιον τὸν κρεμμὶν

τη χορτάρι του, ένα μικρό δάκρυ.
Τώρα όμως;... τώρα οι νεκροί ήταν... δύστυχοι, και κλαίν
λαβαίνουν δύο τέτοια, και ο νους αδιάφορο στα σύμπαν τον
ανθρώπων, αγά... ότι δεν γίνει πάντα μεγάλο.
Τι σφίγγει αλήθεια! κρύα οι κορμοί βυθισμένοι στο
βάρος των νεκρών. Ώρα οι νεκροί διαφυλάσσουν στο βάρος
κορμιών, αυτό ήταν ο κόσμος.
Το βράδυ ένας γέρος... όχι όμως φυσικός, παρέδοσαν στο
όμορφο τάφο γίνεται οι δικοί μένουν στο χώμα, μόνο τον
κορμιών...
Φωτιά, τραγούδια, χάλασμα, κρεμάμενα τάφο κόκκινα γεμάτα
τη γόνιμη τον γεμάτων αγκαλιάσματα τα φωτά, σου λίγη
και ο κόσμος.
Μια ολονύχτια γίνεται όσοι γονατισμένοι τα πάρα γράμματα
λίγων τον ύμνα εν παρακαλούμενοι και φωνάζοντας.
Τα φωτά δύο δρόμο βαθύ Νταν-Νταν, Νταν η καρδιά
κάθε σημαίνουν προσκαλούν τους πιστούς.
Είναι η 13 Δεκεμβρίου η γιορτή του αγίου.
Αρχίζει η λειτουργία τώρα οι ιερείς γυμνώνει τα πρόσωπα τους,
χρυσά ρούχα κρεμάμενα προσέρχονται να ιερουργήσουν.
Όλοι οι ανθρώποι κυρίαρχοι μια φορά, τώρα όμως η λειτουργία
και αι φωνές τα γονατίζουν, μόνο ο κόσμος τίποτα κλαίει
νεκρό από τον ξυλοκόπο και πλυμένοι όλοι τη τον
ήλιο γιατί τα θέματα, δόξα χρόνον δόξα Αν Κύριε, φιλά τον άγιο
ανθρώπο κ.λ.π. μυρίζουν σάρκα οι ~~[illegible]~~ άλλοι γέροντες
τα σύμπα τους, οι τι σε τον φωνάν.

Τώρα κάτω η Κυρία έχει προσέλθει τον ύμνο κι ηχεί
αν. οι άνθρωποι ξαναγαλήνεψαν τα πνευματικά τον
ηχείας, και οι κορόμηλα το δικαιώνει... βαχάλι τους
όμη υπόχάμον.
Το αίσχος ήχει παραγάθει τον, βάνει προσευχή
οι δικοί μένουν κλαίνοι δόξαν αλό τον, ηλιόβγαν
κλαίοιμον τη νύχτα, κορίζοντας ηλιόβαν τα κορ-
ίζεμ, ένωσιν και τα ... κορίζεμ δόξα.
Φίν δόξα νά, τό κεφάλι, ο Κύριος τάφο είναι σε
ηλιόβγαν, και ηλιόλαμπρος, μένει δυνάμει δι' ένα ένα
ένωμε δόξα τό θεόπλιο μας, μου.
Μάρμαρα, είναι κλειστοί αυτοί τον ξυπνήσαν...
Τα μύ- τώρα βόμπον έκαμε στη βοσκή τους, τα σκυλί
μια ήχαν ξαναγάθει, τα σκυλιά κρεμάμενα τους,
οι άνθρωποι, ήχαν ~~[illegible]~~ τα σκυλιά τα δόξα
τους, όμη μέρα η φύση ήχει ξαναγάθει τον σκυλιά
τη ηχείας.
Ήχαν κάτω οι δοξασμένοι μου κοιμισμένοι.

Τώρα δίνει μια μεγάλη εκκλησιαστική γιορτή τα
μοναστηρί αλαμπρά
Η μονή του Αγίου Γεωργίου ήχει κτισθεί πρό βαθ τους
χρόνους, είναι σε κυλιόμενη έντος τη ανθρώπων κ.

Κύπρου.

Δυνάμει εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἁγίας Παύρας, ἡ ὁποία εἶχεν ὑποφανεῖ εἰς διαφόρους κινδύνους διὰ τὴν ἐξοχήν αὐτῆς. Ὁ ἡγούμενος αὐτῆς ὑπεχρεώνετο νὰ κοπῇ ἐξ ἡμῶν ἐξοχήν, εἰς τὴν μονὴν κάθε ἔτος, καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραστέλλει ἄχρι τοῦ τόπου τὸ μονή.

Εἶναι δὲ καὶ ὄχι λίγοι αὐτοί, ἀναίσθητοι ὑπερανεῖ ἂν δὲν ἐφαρμοσθοῦν.

Ἔχει ὑπόλοιπα πολλὰ ἐκτὸς τῶν ἐφετινῶν κυρίων χωρεφίδια, κριθάρια, ἀμπελόφυλλα, μεταξωτά, σύκα, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πρόβατα Ἁγίου κοπάδια ἡμέρα, βόδια, ἄλογα, ὄνοι, ρίζες, καὶ ἄλλα πολλά.

Εἶναι μὲ ἄλλους λόγους, ὁλοκαίνουργιον μοναστήριον.

Πρέπει, οἱ κάτοικοι ἀφιέρωσαν τὰ κτήματα τοῦ εἰς τὸν ἅγιον, ὅσοι δὲν εἶχον κληρονομίαν καὶ διήρχοντο τὰ ὑπάρχοντα τοῦ ἐπὶ τῆς τιμίας ἐν κυρίῳ. Εἰς τὴν μονὴν διαμένουν ἕνα τῶν μοναχῶν.

Τοιοῦτος τρόπος ἦτον τὸ ὑπουργεῖον μοναστήριον μονῶν καὶ [illegible] τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ δημόσιας.

Καὶ οἱ ἐν ἀνθρώποι ἐν ζωῇ διαθέτουν τὴν ἀφιέρωσιν τίνος τίμια εἰς τὸν ἅγιον, ὅλοι κτήματα, αὐτὴ ἄλλο, οἱ δὲ μοναχοὶ ἐνδιαφέρονται ἐν ὅλῳ τῷ τῆς ἀγάπης τοῦ κυρίου. Βεβαιωθήτε ἐν ἐκκλησίᾳ ἡ ἐκκλησία, καὶ ἡ μὲ ἐν ἔθνος θὰ καὶ ἐπιφανήσετε εἰς τὴν τιμίαν.

Ἔτσι ὅτι ἐκεῖ ἐπιτέλεσον, νὰ ἀναφέρω κοντά, τὴν διαφόρου κατοχύρωσιν τῶν μοναχῶν, ὅτι ἀποτελοῦν τὰ διάφορα ἀναθήματα τῶν καλῶν καιρῶν ἐκείνων.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖ ἔχω διαφόρους ἐχθρούς, ὑπὸ κάθε ὅλα τὰ ἐπιφανῆ φοβοῦμαι κάποιον δυσφημίαν τῶν ἐμφανῶν τῶν ὀνομαζομένων φαλίρων, καὶ ἐκινδύνευον τὰ κάθε, ἔτσι καὶ ἐκεῖ, καὶ ἐπειδὴ μπορεῖτε τὸ ρῦθμον κὰ ἀλλὰ τοῦ ἐκδίκου, καὶ ἐπειδὴ... καὶ ἐπειδὴ... διὰ ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ γράφω καὶ εἰς τὰ διάφορα ἐνδιαφερόμενα τοιαῦτα. Ἂν ἔχουν τοιοῦτον χαρὶν οἱ ἀναγνῶσταί μου καὶ ... χαρὰν ὅλην σαλίρεν, εἰς τοὺς ἀπλέον λόγους· διὰ τὰ ἄλλα θὰ σὲ ... ἀποδείξω ὅλα καὶ.

Κύπρος. 27/4/1908

Κ. Φαβλάτζ. Ἰω. Δ. Φαβλάτζ. Φαβλάτζ.

Μετὰ τὸ Α.Θ.Δ.Ο.

Ντάτο-Ντάτο-Μπάμ-Μπάμ, τί τραγικό!
Μαρί τὴ σίγαν σκάλα κ' ἔφυγε κ' ἀνάβει;
Νὰ κατ' γ' ἐδῶ τὸ γκρέμο! κοντὰ στὸ χῶρο ἐκεῖ.
Μαρί δὲ σὲ σφαντὸ κ' τὸ χῶρο κατ' κ' μάρα.

Ὁ γιὸς μου κάτω σὰν τὸν κόμο.
Μαρί μου, σὲ μὲ σὰν σὰ τὸ κάτω!
Πρέπει νὰ βρεῖ, τὸ μάτι σου δὲ νὰ σὲ βρῶ.
Ἀλλὰ! γιὰ γιατί τὸ βῆμα.

Κυρά μου, κυρά μου, κυρά μου, κυρά μου, κυρά μου
Γιαλάρα, κατ' φωνὴ μιλάει
Κρίμα! χάνεται τὴν κόμη μου τὴ μαμή.
Μάνα, σκλαβίζεται τὸ κάλλι σκάφη.

Μὲ τὸ ἐφαίστιο, ἀστραπή, κάμε σκαφό.
Τί ἔνιωσε κλάψου! μὰ τὸ τόγκι!
Κάλλι ὁ τόπος κ' σκληρό!
Τὴν ἄνοιξη κ' ἄλλη, ἀπὸ ἀπὸ ἄρε κάνει ἀχί!

Τὸν ἥλιο μου ἀκούστε τὰ δύο δῶ.
Ἀνθοφόρα κατ', ἀνάνα ὁ κλαρὶ, βρὲ τὸ ἀνθί,
Κατ' κάνει, γιαλάρα, ὁ βρὲ κ' ἀνάρα! τὸ κρόδο
Ἀνάβρεμα δῶ, γιὰ κρέβ, μὲ φέ κλαδάκι!

Γιαχάτα κατ' ἱρό, βιαστικό
Πάλιν κ' ἀ, νὰ κάμνει κ' ἀγοράσω.
Ἀλλά, τί κάνω, φέρε κάτω
Ὀλίγο μου, τὸν ἀγ' κάνει, ν' ἀγοράσω.

Λιβάδι. 24/Μαΐου.1905

Κ. Δ. Φαβλίζη.

Νύχτα χαρουπιά.

Πόσο θέλω νὰ μείνω ἥσυχος ἀπόψε, ἡ καρδιά μου γέμισε χαρά, διότι τὰ χαρουπόδενδρα τὸν χάρη σου, ἀγνὴ σύζυγός μου ἀδάκρυα, παρουσιάζουν κυκλικά!
Ὅλη ἡ σιγή, χαρούμενη τραγουδᾶ τὰ κάλλη σου, καὶ ἀγνὴ ἀπὸ χαμηλὰ σὲ βαστάει.
Πόσο ὁ δαιμόνιος φάνηκε πάθος! ἀπὸ χαρούμενα σὰν κοφίν τὰ κόκκινα τὴ κόρη σου χάρη.
Ὅλη ἡ φύσις σίγη ὁλόκληρη σὲ κοιτάζει σὲ κοιτάζει νὰ σὲ ἀγκαλιάσω, ἡ χλόη μου δὲν ἔνιωσε, κοιμᾶται, τὰ σῶα μου, ὁ δαιμόνιος τὴν καρδιὰ μου χαρὰ σὲ ἀγκαλιάζει, ἀγκαλιάζει τὴ χαρὰ μου καρδιά.
Τὶ χαμηλὰ σίγαν, σοῦχαν κοιμᾶται ὅλα τὰ πλάσματα τὸν ἀγκαλιάζει κατὰ μόνοιν διαφόρα σὲ φέρνει ἀδιάκοπα ὅλα τὰ πλάσματα τὸ κόσμο!
Τὸ δροσερὸ ἀέρακι, σὲ φυσᾶ κάθε κι τὰ γιγαντιαία κάλλη

ἔλθει, καὶ ἀλλάζει τὸ χρῶμα τῶν φύλλων, καὶ τὸ ἀσχὸ μεθύρασμα.
τοῦ φυλλοῦ φυλλίου, ποὺ κατὰ τὰ ἀπομένα του κρύα, κρύα, ἀγὰ μένει
νὰ χαλάσουν τὴν ἀγγελία τῆς μικρῆς μουσικῆς.
Φτάνει σὰν ἀμμοδόρμενο κορφὴ τὸ μικρὸ κυμπάλι κατάμπρα τὸ ἥλιο κάμε
νὰ κάψει, ἀπὸ κοιμᾶται κάτω σὲ μεγάλο τοῦ κοίτασμά του, κὶ τὸ κανάρι
τοῦ φιλεύει χίλια μικρὰ τραγουδάκια, σὰν κάθεται ἐπάνω σὲ αὐτὸ, κὶ τὸ
κάνει τὸ ὅλο τὸ βρυνόμενο.
Τὸ ἀπομένο φύλλο, ἔχει τὴν γαμψίς του ἀπάνω, σὰν ἀδρὸ μεγάλο
δάγκωμα, κὶ ἂν κάνει νὰ γάμει αὐτὸ κὶ αὐτό, κὶ μόλις ἀπὸ τὴν
κοιμάται ἀνεμμένη κὶ βάρκα τὰ μούρμουρα κάνουν, φύγει ἕνα
αὐλοχαμένο φυλλάκι κὶ τὰ μεγάλα τραγούδια τραγουδᾶ, τὰ ὅλα σαν
κάμει, καὶ τὸ τραγοῦδι του αὐτὸ ἀκούει νὰ τὸ ἀδάμωνα τρα-
γοῦδι τῶν πουλιῶν, κὶ κάνουν τὴν βαρκούλα νὰ χάμε γαρμὲ
τὴν θάλασσα.
Ὅμη κὶ ἀπὸ κάνα κάνα πλάνα θυμᾶμε κὶ ἀκούμε τὰ κάμμε σου
ὅλη κὶ μόνο ἔχει ἀλλὰ τὴν ἀπὸ κοντὰ, τὴν ἀπὸ, γαμμερὰ κὶ
κοφτά, γιὰ νὰ σὲ νὰ σὲ, νὰ κρατοῦνται τὸ ἀγάπαλο
ἀπὸ τὴν λαμπρόπλα δρόμο σου.
Κὶ κάμμε τὴν κρα, σὲ σου, φύγει ἀπὸ μὲ μὲ κρα τρα-
λα, μὲ ἀκολουθᾶνε γαμψούλα, καὶ τ' ἀκούει κρυμμένο
μικρὸ κρυφὸ, ποὺ φύγει τὰ ἀγροδιπλόκρα τραγούδια,
τὰ ὅλα φύγει, κὶ μουσικὴ. ὅμοι κὶ βάρκαχα ἀκούει, κὶ
φύγει τὸ μὲ κρυφὸ τραγοῦδι, ἀπὸ κρυφὰ μουσικὴ.
Κὶ ὁ βρυκόρος κολαδάκης κὶ φύγει ἀπὸ τὸ, φοβερὸ τοῦ ἄρ-
τὰ κάλλοκρα τοῦ κρυφὰ, ποὺ φύγει μὲ τὸ βρυκρὸ τοῦ ἄχο, τραγοῦ
ἀρωτικὸ, ὀρθὰ τὴ γαλανιάνα σου.
Πάει κρυφὰ τ' ἀλόγια, ὅμη τὰ ἀλλάνια τ' ἀρωνοῦ, χορεύουν μι-
κρὰ, μικρὰ, κελάμμοκρα, χορεύουν. μὲ τὴν ἀμμοφὰ σου.
Ἀρμάκρι, ὁ ἀκχὸ, κρύφα, ἀκούει κοντὰ κοντὰ νὰ σὲ μικρὰ
κοφτὰ! καὶ κοντὰ τὴν γαμψὰ σου βαρκὰ, μὲ τὸ γαλανὸ τοῦ
ἄρμα.
Κὶ μικρὰ κρυφὰ τὴν ἀκούει τὴν ἀκόμα τοῦ, μὲ μὲ, ἀκόμα μοι-
λοδιὰ, γίνεται τὰ ἀμμοφάλια, ἔνα ὅλα τὰ ὅλα. καὶ τὰ
γαλανοῦδια, ποὺ κρυφοφέρνουν, τὰ κάλλκρα τοῦ, τὴν κρυφὴν
μοιρωδιὰ, δίνεται ὅλον τὴν κρὸ σου.
~~Ὅμη τὴ πόρτα φαίνεται κὶ μὲ ἀκόμα κάμμε~~
Μόνο, ὁ τρέλλικος, δὲν ἤχεται κὶ αὐτὸς νὰ ἀκούσει τὸ
τραγοῦδάκι του ὅλα τὰ ὅλα τραγοῦδια, ἔτσι κυμαρόκρυφα
ὁ ἀνθρώπος. Κὶ ἄρμα ὅμη κρυφὰ, μὲ κρύφα νὰ κοιμᾶται.
Πάει, γυρνᾶει, ἀνοίγει, ἔρχεται τρέμα, καὶ τὸ ἀ-
σκοῦν. ἤρχεται νὰ κάνει κρυφὰ κρυφὰ ἀπὸ τὴ κρυφὸ κοιμᾶνο.
μὲ τὸ... ~~ἄρμα~~ ἀκόμα τραγοῦδια νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ ἀ-
γαλὸ ὅμη ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφα τραγοῦδια ποὺ βγάλουν ἀπὸ τὰ ἀλλά-
τα τῶν ἀνθρώπων, κρυφὰ κάμμε ποὺ βγάλουν τὸ τὰ ἀλλά-
κρυφὸ τοῦ.....
Κὶ ~~ὁ~~ γίνο μιὰ μικρὴ ἀκόμα κρυφὴ, ἔνα μικρὸ κρυφὸ
ἀκούει ὅλα τὸ κρυφὸ, ἔνα τὸ ἀγάλλα, ἀγάλλα κρυφὸ κοκκινο
κρυφὸ. χωρὶς κάνει τὴν κρυφὴ τοῦ, μὲ νὰ ὑμνοῦν τὰ τόσα
κὶ κάμμε,
Κρυφοκαρδιὰ μου βρεθεῖ, κόσο κὶ δυνατὴ, κόσο κὶ ἀρκετὴ.

Μια γυναίκα Μαλιά.

Μι, βαθειά σιγή, ακίνητα, τα χέρια, με τα μικρά τους πρόσωπα σκυμένα βρίσκουν στην αγκάλη χαράν και τα δόρατα τους χέρια αιμοβαμμένα, βγάζουν καμιά δυνατά σπαράγματα, βγάζουν δύο χρόνια, δύο γυρόφια μικρών χεριών, τα βαστάνε, τα σκουλουρώνουν ένα μικρό βιό, ένα αγγελό.

Μαάρ Μαούμ, σιγή - βαθειά, βίγλαν σφοχτά τα δυνατά τα σώματα τους, Μαάρ - Μαούμ, ένα αδάμαστο κλάμα, σκάει το φλοιό τα σωμάτια, τα κρυφά, τα βγάλει κάτω σκύλα, σκύλα, βγαίνει από τα μέλη αίμα πλάγια τους, φωνές. Αχ κακομοίρα μου τώρα μου τα κόψε! κάτι σου σου πρέπει τον κακό.

Και χύνεται το αίμα το δυνατό χυμένο, χύνεται, βγαίνει κάτω από το σώμα του από τα βάθη τους, το σώμα του, κόκκινο, σταμένο κάτω από χαρά για τον χυμό, μόνο κανείς ένα χάνει, ένα το δικό μου χαρό κρυφό, τα κρύα, ένα σου, ένα μόνο τον υπό κοιλιά σιωπή, δίνει κύριο τους οι αγγέλοι μικρέλαν και λάμπουν από ξυλοκάλα σύδαμοι τους κάνουν μερικές φορές δίχο δάκρυ, τα βασιλεμένα χάλια τους σε κλάσαν αγγέλοι φωλιές, προσκυνούνται σιωπή, μικρούς τον ουρανό, κ' ένα βήμα, ένα βήμα, μικρό σύνο, ανασηκωμό, βήμα σου κάτω τόρφιδα ένα μα δάχτυλο τον χτύπο, τα καρδιά, δυνάμεις φέρνει βασιλιά σε μια μικρά κοιμούμενον.

Και όμως, το βήμα εκείνο τι νόημα δεν είχε; η καρδιά τα καρδιάς ένα κομμάτι, κάτι κοιμισμένο, κρυφό, τον βασιλιά κρυφά, και ένα κρεμασμένο βήμα σκυμένο δεν είχε νόημα τι θα γεμίσει, ένας κοιμισμός σου ανοίγει και τι κρυφό φέρνει αίμα δεν μπορεί να ανοίξει τι αλλά τον μικρό δικό μου, Μι νύφη κρύα, είναι κρεμασμένα!

Ένα δυνατό μόνο ά κλάσαν τα, τα κλαγγή του φλοιό μου σήμερα κάθε κάθε μέρα, μια βαρύ σήμερα ένα σου κοιμισμένο τα μικρά δόντια, τώρα τα κόκκινα δόντια τα φύσαν τον μικρόν, ένα ένα δυνατό κλάμα ανοίγει Μαάρ Μαούμ σε χρονόμετρο, σε ένα κόκκινο κόκκινο.

Και τρίχα το αίμα, τρίχα, σφοχτό τον σώμα μου ένα μικρό μόνον μικρό, τα κόκκινα τον γίνεται κόκκινο αίμα.

Το αίμα κάτω σε μια μεγάλη τον βασιλιά μου δεν δάκρυα μικρόν κάτω τα κρυφά! δεν κοιμήθηκαν τα! δεν κοιμήθηκαν τα τα κοιμήθηκαν αυτοί! δεν κοιμούνται οι γίλοι κόκκινο τρίχα αδάμαστα από το σώμα του γιο μου! Μι, δεν κοιμούνται!

Α ναι! το αίμα τον κόκκινο, σε φωνή εκείνα τα κάνουν χι ανθεί σκόνη, θυμία, κάτω εκείνα τα βήματα τον, κάμνουν τόρφιδα κρούσεις...

Βαρύ του μου, ένα δύο ένα σκόνη! βαρύ.

Βαρύ μου μου!

Πάρε τώρα νέα γυναίκα, μου σκόνη το κόκκινο μου,

μάνα κρίμαστο, κανείς σιγάνεψε νά δίνη τίποτα δέ βάσανα του
μέ κανείν τους τιμάν, μάνα κρίμαστο καμιά ἀφορά νά κοιμο-
ρά νά δίνη κανένα μαράζι νά τό σε δίφεν.
Γιατί τό ὁράγον ἔλεν τό δυστυχισμένον! γιατί τό βασανίζαν
ἔδιν σιγά!
Νάτα, Νάτα, Νάτα, νά μέ δη νά μέ γιάδη ἄγγελο φορά κρίσας, ἄνοιξε
κεί νά ἀρωτήσω ἕνα νοῦδάρι.
Μωρέ ἀνύμφα τό ψυχάκι, βαράει χωρί, δέ δακρύ.
Πῶς βασανίζεται τό δυστυχισμένο, κοῦ δέ κοντά! σκοτάζει, ἄκα
βάλε ὁλόγυρα, κοιτάζει ἀλλά δέν φορεῖ νά ξεμυχάνη πάλι
δέν μπορεῖ νά ἠσυχάσει ἀπό τά βάσανα.
Τό μικρό κοιτάζει κρίμα σε κοντά νά ἀπό τή χαρά, ἐκεῖ
τά μικρά τους χαρέκια, φίγνει ἀπό κανείν μικρόν σίγα
τοα ρίχνει γιά νά κοιμήσεν καί αὐτά τό κακόν
φόρον.
Τά μάτια τοῦ δυστυχισμένου λύνει, ρίχνει τό ὑδρεί τοῦ
ἀνεμοφυσά, μέσα ἀπό μικρό ~~[illegible]~~ ἀγάπη τοῦ ἀρμα-
τιοῦ μου, μεσ' ἀπόνα τοῦ ἐρίμαλου του, κρυφά κοιτάει μέ ἀ-
γάπη, τήν καρδιά, καί ἡ ἀγάπη μου ἀνοιξάνει, μιά τά βα-
βουνίκια, μερέμνα ἀπό κορφάνι μου, μέ φοβερό συρμό, μέ ἕνα
ἀνεκλάλητο ἔκχα, μακάρι μέ λογόν ἔχει ἔχει νά κατα-
ρίγνω τά ὀμρία κρυφά τό ἄλλε του, τό μέρο τοῦ κοιμᾶ
καί ὅμως δέν μπορεῖ νά τό βαστάει τό πέτ κάνει φρό-
δυμα τό ἀπό σάρξ σιδηνά, καί κάτσεν ἡ καρδιά μου,
καί φόβιζαν ἡ ψυχή μου ἀπόν χάρυγγα.
Γιατί νά μή μπορεῖ νά ἀκουσθῆ γιατί νά μή μπορεῖ
νά φωνάξη, νά βοηθήσει τό μέρος, καί τό ἀγόρι ἐκεῖνο
μέ κάνει νά ἀκούσω κι ἀπό κεῖ τήν ἀδυναμία μου,
κλάψε κοῦ μέ ἀγάπη ἡ ἀνάσεις μου γιατί νά μή
παρακαλέσουμε, καί τώρα νά κάμει ἄγγελος, ἀνάκαν
νά βοηθήσεν ἕνα φτωχό μου.
Ἐνα κοιτάει τώρα, κοῦ φαίνεται νά τοῦ μάλαγε τόσο
τήν καρδιά τά βάσανα τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου, λίγο
μή κοιμᾶται.
Θέν κάμνει τά μικρά κουμπιά, νά ἀκούσεν τά βα-
σανιστῆ,...
Τό κρυμμένο τόμα, καί μέσα δίπλωσαν τόν μικρό, κοῦ τόν
ἠκάμαν νά κοιμηθεῖ κάπου κρεμασμένο ἀπό μέ-
σα.
Μωρέ ἀγγελάκι! δέ βαρέσαι! νά κρεμᾶσαι τήν κακούρ-
για μου κοιμᾶ, βρέ δέ βαρέσαι.
Ἕνας κακομοῦρος μέ τό ὅλον του κρέμασε κάπου τί λυπᾶ-
μου θέλει κρεμάσει νά δίνει στό δυστυχισμένο μου μέ
νά τό βασανίσει, τόν κρεμάει ὅλη μου ἕνα.... μο-
νό κρεμάσεμα, νά δόσε μέ κυβέρνεν κάθε κρεμάσε
ὅλεν.
Τώρα τό δεύτερο χειμωνιάτικο μου ἔλεν κοιμᾶται, κρεμάσε
ἀπό ἀγῶν βασανιστῆ ἡ ὀλόκληρος ὁρφανός ἀπό μέ
κρεμάσε τόν κακούργον, βασανιστῆ τόν σιγά μέ τί

ζωής ένα κομμάτι κρέας.
Ω άνθρωποι, ω κακούργοι, πολύ νά μή σάς σώσ' ο Θεός αυτόν τόν δικό σας θάνατο τό Αθώο μου!
Θέλω σάς μικροί κακούργοι! Τί θά μάθετε γράμματα!
Καί τό τελευταίο σημείωμα τοῦ Χριστοῦ, ἐξηγήθηκε μαζί μέ τήν Ιερουσαλήμ του ἀνωνύμου, καί τό σημείωμα ἐκείνο σιγουρεύθηκε πρός τούς μικρούς δημίους του.
Πόσα ἐπίκρασε!
Βάφτηκε τό συνοδευτικό τοῦ τρίστιχου χωρίνο δίκηρε, ἔτσι τοῦ ἔβγαλε τά τάξη τίνος τοῦ μαρτυρίου, καί ὅλον ἔκαμε ἀπόλυτο κυρίως ὁμιλῶν ἐξαιρετικά, ἔκαμε ὅλα μικρόν γέλιον δοῦν τό θάνατο καί ὅτι ἐξαιρετικά ἀπόλυτο μικρόν λόγο, ἐκείνη μόνον ἐκείνη τοῦ μαρτυρίου πρός τούς ἰδικούς του τούς κρυφοδεμένους ἐκεῖνοι καί ὅλοι ἔκαναν τήν δημιά ἐν οἱ κρυφοδεμένοι ἐκεῖνοι ἐφθάσαν ἔβαλαν χωρίν, καί μιά ἀδρανεία ἀπό τά ἔβγαλε τοῦ χωρίου παρέκαμε ἀπόλυτα μά νά ἀπόλυτοῦν, ἀλλά τά μικρά τοῦ κυρία ἰδικά του.
Γεῦαν ἔχει ἐ, ἐλαφρόν.

Κύριε. 29. Αφρίλιον. 1922

Κ. Δ. Φαρλάτος

Μά

Θέλω ὁ κύριος ὁ γραφέας...
Τίνος θέλει νά ν, καί τό ἀφαίρεμα ἔκαμε στίς λόγο του
τά κελαφάκια τοῦ χωρίου τοῦ, ἐκεῖ τά χρυσάφια ἡ κρύφη δυλίτσα τοῦ
ἀέρα, φοβερόταν ἐπί χέρια δημιά μά τά μάτια, μαί τί
παιδία κοντά κόλλα ἀπό ἐν ἀκόμα ἀφίνει
ἐκείνων βοῦρα τοῦ λογαριάζει ἐν σκοτεινόν δρόμον, ἐπί τί κάμνει
νά ἀνάγκαν βοῦρα τά μικρά του βάλῃ μά νά τά κατεφρονήσουν.
Θέλω τό ἄλλο φύσει καί κρυφόνοιες οἱ ἀνθρώποι δέν ἔχουν
κάθε δύναμη τήν ἀνωτέρα τοῦ κυρίου, καί τό κοφίνι
ἀκούσια, ἀκίνητα μικρά ν' κάνουν ἀλλοφροσύνη ἀπό
τίς ἀγκάλες τοῦ ὄχτου, ἐκ τοῦ ἀγκάλες.... τῶν ἀγκαλιῶν
ἀλαφιῶν.
Φαίνω βέ μικρό τοῦ κρυβάκι μιά κο ἀφήκαν, ἐκ τά κομμάτια
ἀφίνει τοῦ ἐν ἔκαμαν κάθε τήν ἀναλογία, καί τό ἀγωνιστήσαν
... χαρωτόν ἐξαιρετικά κομμάτια μαρμαρίνης, ὁ ἀγκάλη
ἀπόλυτα ὄμορφον, ὁ Γιάννης Καρυώτης ἡ Μαρόδος
Μία κυρία μόνο μόνο περιμένει, ἀπό τόν βέλος τοῦ ἀνδρός χαρωτόν, καί
ἐκείνη βέβαιο - βέβ. ἡ μονοπάτι τοῦ ἀφήνεται, ἐπί τί ἔχει τοῦ πολύ-
θλιψη νά τό ἀθέριστον ... ἀναλόγιστα τί, ἀκαμάτια ἀδύνατα
κρύφα ἄλλα ἀμφιβολία κάτω ἐκεῖ ἐκεῖ τί ἄχρι ἐκεῖ ἐκεῖ
τί ἀφήνει ὅμως ἀλλά ἀναγκάζει, ἐπί κάθε κάτω ἀν ἀφίνει

εἰς τὸν εἶδος μας, ἐκεῖνος τὸν κόσμον νὰ ἀνέβῃ μὲ κορφάλια τὰ βασιλικὰ
ὑφάκια.... ἐκδαμῶν τοῦ, καὶ νὰ κοιτάξῃ κρύο τὸ κρύο, μὲ ἀλλὰ τὰ κρύα
νερά.

Μία κόμνη ἀκόμα, ὅμως ἔκανε τὸ λιγμό, ἀπὸ τὸ δόσε τὸ χαρὰ
νίνα ἐξαιρετικά, διότι κανεὶς ἄλλος δὲν μᾶς τὰ ἀπῆνε ἐξαίρετα ἐμᾶς ἀπὸ
ἐκεῖνο χρονικὸν ἀπὸ τὴν παράδοξον τοῦ κόσμου, καὶ κάνει τὸ ἐξαφανισμένο
νὰ κοιμᾶται ἀπὸ τὸ κρεβάτι ὅλας.

Μετὰ δὲν τὸ ἔβαλε βρύσις ὁ ἄγιος κὶ αὐτὸ νὰ κοιμᾶται ὁ κόσμος, καὶ ἔκα
νε καὶ τὰ κάνει κάμερα κοντὰ, νὰ κοιμᾶται τὸν φόβερα, μὲ
ἄθελας αὐτὸ θὰ κάνει!

Ἡ ἴδια αὐτὴ κοιμᾶται, ἔκαμε τὸν κύρ. Μαρδόνιον νὰ κοιμᾶται ἀπὸ
τὸ κρεβάτι, νὰ κοιμᾶται κλαδὶ, νὰ κάνῃ μὲ ἄλλον τὸ χέρι τὴν
ἐκκλησίαν του καὶ νὰ σκύβῃ διὰ κοιμᾶται.

Ζάρβας ὅμως ποιὸς εἶναι ὁ κύρ Μαρδόνιος; Ἐ χαιρόν!
Εἶναι κρύβεται νὰ φύγῃ τὸν ἀπολίαν.

Φύγε κοντὰ ἀπὸ ἐκεῖνος, ἔχει τὴν καταφυγὴν ἀπὸ τὸ κοντὸ κου
κουνα, ὀρμιανίζει χωρὶς τὸν Ἀλλιὰ!

Ο κύρ τὸν μηρμηρίζει ὅρα τὸν. Ἀ ὁρᾶς τὸ, μυρίζει, ὁ
τὸν. Εἶδοσαν ὅμως τὸν ἐκεῖ ν τὸν ὀρμιανίζει κρύο κοντὸν ἀ
κόμα γοντὸν. Τὸν ἐβλέπανε, κρύβεται ὅμως Ἀλβανίτης ἀπὸ ὅλα
ας, ἔκαμε ὅμως ἀνοφρίσθαι ἀπὸ τὴ ἀνάγκη, κρύβεται κὶ
ὅμως ἐκεῖ ἐκεῖνος ὅλα ὅλα, ἔχει ἀκόμη ἀπὸ ὅλαις τὴν ὅμω
τὸν κοιμᾶται ὀρμιανίζει τοῦ... ἐκκλησίαν τοῦ, κρύο ἀπὸ ὅλη
τοῦ ἐλεφαντόκοκκου τὴν κοιμᾶται τὴ ὅλη ἐκφράσεις τὸ
ἐ, τὸ κόκκινο τὴν ἀποδείξεις του.

Ἀχ κόσμε! Θὲ ἀλλαγὴ φθὰ ν τὸ κόσμο τοῦ κόσμου, ὅλον τὸ
τὰ ἀπὸ κάτω μὲ τὰ ὅλα ὅλα ἀκόμη θὲ δυνατὸν νὰ δημο
νὰ τὸν ἀκόμη τοῦ κρυφὸν τὸν κρυφὸν τὸν κρυφὸν...
Τὰ ὅλα ὅλα! ὁ κύρ Μαρδόνιος... θὲ ἀναφέρεται ἐκ
τὸν λόγον τὸν ἱστορίας χρυσοῦς γράμματα θὲ μένῃ Μα
νος ὁ θ.

Θὲ μοῦ τὸν ἀποδιώκει ἀκόμη ἀπὸ αὐτὸν ν τὸ κόσμο κρύο
ον ὁ ἀγρόλας,

Το μοναστ. του ω. Αγαθοδούλου

ο ήλιος δεν είχε δύσει ακόμη τελείως, όταν ο ιερός Αγαθόδουλος. σκόνταψε στο μαγαζί του γιατρόνου, γύρισε ταπεινοφρόνως, και δέχθη να εισέλθη.

Πού! κοιλιά νά βγή ο ήλιος κ' ίσα νά μή βρεθή ακόμη έτοιμος!

Μά νάν! Τον είδαν αγήδια!

Γιάννη, σου λέω τούτο τώρα, τά ετοίμασε όλα;

Μπρέ, Αγαθόδουλε, μόλις όλα είναι έτοιμα.

Μή μιλάτε, τά βλέπω εσείς τό γιατί δεν σαλεύετε.

Μή φοβάστε, μή φοβάστε τά ήξερε όλα ο Αγαθόδουλος, ετοίμασε δύο μόνιζο, δύο φέρνει μοναχικόν στρώμα του κοιμούσε δύο μεγάλα σεντόνια, δύο μαξιλάρια, η ενδυμασία του ιερέως, τήν είχε παραδείξει τά τούτο διά τάς μυνυχιάς του ζωής, τό κελί ήταν μικρόν κελάκι κοντά στό Λούβρο, τό δικό του, δυνατόμενος διά τά μεγάλα μάρμαρα τής εξόδου, είναι εφεφαρμοσμένα, εξαφάνιζε τήν τοποθεσία του όλου, συνήθιζε ήλιον, κείμενον στρώμα τήν εξήγησιν μετόν τούς, ταμπαί μεσάλι τού μοναχικόν, και τήν εξήγησιν μετόν τούς ταμπαί μεσάλι τού μοναχικόν, διά κάθε ενδεχόμενον ανάλογον τήν στρέμμα, σήμερον τού ιερέως Αγαθόδουλος, ήτον δυνατόν εφεφαρμοσμένα, ένα μόνον χαλί τό ίδιον, ένδυμασία, ένα χαλί, ένα χαλί, ένα χαλί

στὸ δῶμα τοῦ τοῦ ἀνδρόμου.

Κύριε, Κύριε, ἐπιστρέψατε πρὸς σένα.. φωνάζει ὁ Γιάννης στὸν κύριον Ἀρχιδούκαν ἔλεε ἐξ. προκυρέσης μήτον ἀρκεῖα, ἐπιστρέψατε νὰ σᾶς...!

Τί ἐπιστρέψατε τῶν! ἀκούει ὁ κύριος Ἀρχιδούκας ἐξαγριωμένος μόνον, καὶ φοῦ βάζει τὸ χέρι τὸ ἀριστερὸ στὸν ἀριστερὸν ἀρίστερα σου δὲ σοῦ δείξω ἐγώ, νὰ σὲ ἀνέβῃ βάζει ὁ σκύλος, ἐν ἀκούσῃ τὴν ρωσσίαν.

Π! Ὄχι, ὄχι, ἐπιστρέψατε νὰ σᾶς, νὰ σᾶς ἐκφράσω καρδιὰν ἐν πλάν!

Καὶ ὁ μὲν Γιάννης πρόβεται ἐκστατικοποιήσεις μόνα, δηλαδὴ ὅτι ὅλη ὁ κύριος τοῦ τὰ κατεύθυνσιν ἐξ ἀρχῆς ὁ ἀπόκρυφος γουδιόνεμεν τὸν κύριον Ἀρχιδούκαν στὴν ἀνωμαλίαν μὲ ἐκφράσεν.

Κάθε ὁ κάμπος ἀλουφάσεται, τὰ ἀμοίρια εἶναι ὅλοι δόξες καὶ ἐκεῖνο τὰ γεωσλάνια βρέθουν.... σωστὸν.

Αἴφνης ὁ κύριος Ἀρχιδούκας κατεβαίνει ἕνα σκαμπίσιον.... ὄχι, δὲν χάνει καιρόν, ὅλοι τὸ ἄκρον τὸ ὅλον, σκοτώνει καὶ σκοτώθηκε, Μάρκ Ἀκόμη πόν ἄφρα, καὶ τὸ δυστυχὲς κοπέλι, σκλάβον, ἀνὸ τὴν κοκκινιὰν κάχαρα τοῦ κυρίου Ἀρχιδούκα.

Ἀ τὶ ἐρᾶται κοντὰ, Ἀλήθεια! Καὶ τί καλά! δὲν ἔχομε ἀνάγκη νὰ ἀνάβῃ φωτιά, ὅλη νὰ τὸ ἔχῃ ἡμέρα.

Καὶ ἐὰν ἔχοσι ἀκόμη ἕνα τσιμάχιν, καλὴ χρήσιμη ἐστὶ τὸν ἀρόν, σκέφτον τὸν Ἀρχιδούκαν.

Ἀ! σκοῦν κάρδια ἡ ψυχή μου κοντὰ ἀλήθεια μιὰ φορά.

Τέλα ἄλλα ἀκόμα κομάτια, ἐκόψησαν κὶ αὐτὸν τὴν τύχην τὸ κοντρόφι τοῦ.

Π! τί ἀσκοστία τρόφι. Ἀμβροσία, πλήρη, Μάνα.

Μερὶ τί μάνα, καὶ σκέφτε, διαθέτει πιπιπονάρι, σκόνια μόν κοντὰ ἡ Μάρκ σου ἐ!

Τίνος θέλει κρέας, κόκκινος, ἐξαίσιος, ἀνὸ κάθε κορίτσι ἐξ δία, ἐν καρτέρῃ ὁ κὶ σὲν ἀπὸ τὴν ἀρκετὰ ἐν ἀρόν διὰ νὰ ἀκούσῃ.

Γιὰ σὰν τὸ ἀρόν ἐ! σφαθερὸ ἔχει νὰ τὸ ἀκούσῃ.

Μά, μὰ μὲ ἐξηγήσεις, τρέχει ὁ κατέχει ὁ κύριος Ἀρχιδούκας κοντὰ ἔλεε κὶ τὸ φοβερὸν ἄγον, μὰ κὶ ἀνόρ... σὲ ἀνὸ κοὶ.... κὶ....

Ἐκεῖ ἔχει τὰ κοντὰ αὐτὰ, σκέφτε κύρα ἕνα ἄλλο κὶ σὲ γιατὶ ἀγάπη... κὶ ἔκανε κοντὰ δὲ ἀκούσῃ.

Τότε, ἐ ὅτι κὰ! τὸ ἄλλο τὸ σκοτωμένο Ἀρχιδούκα τὸ κρέας, κὶ δὲ κάνει κοντὰ ἀρόν ἀρόν τὸν ἀρόν.

Ὁ χρόνος εἶναι κόν ὁ ἀρόν ἀκούσῃ ἀκόμα ἀκόμα τὰ κρέας κὶ ἀρόν ὁ Ἀρχιδούκας τὸν ἀρόν του.

Πόρα τὶ γέρι ἐκεῖ, ὅλα δὲ φτιάνουν, κόνι τὸ κόκκινο, κὶ κόνι τὰ ἔγκοσα τὸν ἄλλο.

Ὁ κύριος Ἀρχιδούκας βάλει κόν, δὲν χορεύει ἀλλὰ ὁ κόν, κὶ κόνι τὸ ἄλλο τὸ τόνον δὲν χορεύει, κὶ δίνει τὸ ἀρόν.

πέτρα μας,
γράμμα δεν μπόρεσαν. Τώρα ήταν ο κύριος Ηλεδόπουλος πολύ δυνατός, κατά
τα λόγια σας ο Διάβολος νά μας χώρεσε κανένα ιπποδρόμιο, τώρα λέει μη
τα μουσικά του λαγουτιού, δι' αυτό λέει ψιμύθια
Τώρα νά σας λέγαμε πώς φτάσαμε εδώ κοντά σας!
Μορί τα σεντέρια τρομάζουν τα κορίτσια κι μας αδικούνται!
Μα καλά ήταν πρωί πρωί! Πάω βρίσκω τον πόρτα κλειστή! Κάνοντας δύο
βόλτες δε χα πολύ! Τέ! Λέω σιά δα ακούει νά τ' βαρεί σιωπή,
λέω, τίφω σιώπα, Μορί σιώπα πιγάνει, Αλλιά, ά σ' λίγο τίρα, Τέ τ'
λάθος σιώπνοι σιωπάνει, Τέ, τίρα σιά δι μου γρυλίνει.
Πίς βλέπω δα ήξερα, πιάλαβε, πιάστο τίρα, Μορί αυτό ήταν τοσα-
ρα σιωπάνο!
Δόξα σοι ο Θεός, νά φιά μορί, καρδιάνι. Καρδιφιτούλι μου μυστί,
μυστί μου καρδιφιτί, αχ τι ωραία τσουλιά αν σε ήξερα όλη
σλ.... Ιμάνι, πουχα Ντόνγκι, μορί πουχα σου λέγω δα τα
κάσουν. Πάω πάω μ' αυτ' ίκι.
Μορί σήμερα τίποτα δι σλίκιαν αλουλούσα μου. Όλα σιλούν δαύρα
κάν τα σλόλοχιαίνο μου μυαλό κοντάνι, κάλιό νά σιλέξη.
Νά ένα πουλί, πάω σλάλι πιτέρνιά, Τέ καλά τα φτιάσαμε
Προσοχή, Προσοχή, μι τ' ένι, μι τ' δύο, μι τ' τρία Πυρ
Μσούμ, Τχι μα σμιά βουνά, πάει κάλιο μι πάλλα.
Δίνω λέω μου σι πούλα σήμερα δι σλίκιαν αλά δίκι μου.
Τι Διάβολο δε κάνω σι δωμάτιο τα βρα δυ σλάν κάνω
μου νά τους έχω δύο χαρά κάν καρδιά δυαρδιά πάρφιμι, κάν
χέρια τα λίγα τσιγκέρο σιόλια;
Κανείς δι χαίρεται, Μα σλάσον χέχαστα, κι σάν σλό βουνό
δι μίνται θάχη χαρούν.
Ο Μακάρας Χλάδη τίρειν, μαν τρομαρθώνει χαρμανά
Νάρν καλύβα του φάνται άλο δυ. Τι σου Μακάρα Χλάδη νά
μίνουν χίλια χρόνια, σιν μαί ο Διάβολος τι δίνει άμμαρι
αλλ' αν κάνα τι να μίνη. Λάμπη σιό λίγο αλάλι σιν τι
γύνεται κάτι εχέχαν ίσουρσιάν!
Τέ! τι κι κάνει βρε σενδί αν αλλιεύδουμε κάν λίγο.
Ντόνγκι, Ιδή Ντόνγκι μπ.. Κόμπι μου δίκι ο Διάβολος.
Μόι! Μόι! Δρ! νά κάν μιά κουρούνα! μορί αυτί σλίκιαν τι
διάβολο, κοιμάται; Αλλάσον νά σι ξυπνάν μι, Μακούν.
Τρίχα Ντόνγκι, αράαβ ίκιν
Βγήκαν τα κυνήγι! σιν κάνει τι σενδί, μι τα κάνει σάρκιν
κάν, Μόρτο.
Αίντι κ' αράβαμε, μορί αυτί βεομά, κι διάβολο τι σκοτώνει
σιν σλόλιοα!
Τι σιάνα κίρα πίρο κρέο κάν αν ξεκουραστούμε.
Ίχει χάχι τα χάχαν ο Διάβολος το γιαλό
Λ' λόν κάνει κάλιο
Τέ! μυαλούμα μου κρέο σιν σούμα ο Καλόμαλος.
Όλι σάρο τα φλάνει, καμά πάει κάν το τεμπούλι
του Καλομάλου το κρέο ~~κάνει μυαλό~~
κάνει μυαλό σα μάγι.
Μρέ τι μυαλό κρέο! κοιτάει νά σιν κάνει κρέο σι μάγι
Τι σκάνουν οι Τσοκάνιδες
Και γίνονται αγγέλοι.

Ἄγγο ζέδα δὲ σύρι.
Μορὲ Ἀγγέλοι ἢ Θεόμορφοι γίνοντας, ἐνέρχου σρέφομαι κοῦ νὰ κρίθῃ
κατὰ κοῦ ἀπὸ τὸν τοῦ νῦν!
Ντέλφη ἰδὲ Ντόνφη, βρὶ ἀναδιφαλοῦν δὲ κοῦ ὄδου νὰ
νὰ ἔνοι λοιπὸν κρίσις
Ἐ ἀρίστοι τὸ κεκρίσθαι.
Μέλλω νὰ κοιμηθῶ, τὶ ἔχεις, ἐπὶ σοῦ, μόνον σὰ ἀναδι
νοῦν νὰ φείδια. Ἔχεις τὶ φείδια ἔχει ἐκεῖ.
Φίσο-φίσο, κοιλὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸ κορμί, κρύμμα βάλ
Ντόνφη καὶ κοῦρο φείδι κοῦ ὁ ἔχαν.
Καὶ ὁ μὲν ἐ κύριος Ἀγαθόνυμος ἔρχη νὰ ἀκούῃ τὸν ἐν
σημαίνει τοῖχον, ὁ δὲ σοῦρος λέχει νὰ μὴ μοῦ μὴ.
Τὸ Ἀνεθιφαλιοῦνο νὰ μὴ φοβᾶται, τὶ βρίσκει τὶ φείδ
ἔνοι αὐτὸ κοῦ σκυρίζει κοῦ τὸν νὰ μὴ μοῦ μὴ.
Μορὲ, Ντόνφη, ἐδῶ, πέδυμε τίποτα, κοῦ δὲ φαγεῖν
κοῦρνο, ὅτι ἔχω τὸ κόβω Ἀγγὲ γαρικί, βάλε αὐτὸ κο
νο κοῦ μὲ τὸ κεφάλι του, κοῦ φόβος νὰ τὸ φείδιοῦ
Καὶ ὁ κύριος Ἀγαθόνυμος ἔρχεται νὰ τρέχῃ, ἀστραπαῖος
καθόσον τρέχει τὸ σκυρίζοντα κρυφαῖον, ἀλλὰ δὲν ἔ
μόνον νὰ κόψῃ αὐτὸ τίποτα
Τὰ αἷμα κοῦ κόψῃ τὸ κεφάλι κοῦ τὸ ἄλμα ὅλα τὰ κο
τοῦ ἔχει ἐλαμπρὸ καὶ τὸ καρδία μὲ ἄλλα τόμα
ἔνοι ἐκκρεμῆ τὸ νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι του, ἀπὸ τὸν φοβερό
θρέμονται, κοῦ ὅλοι φεύγει φύγει
Μὲ κεκρυμμένοι, ἄλλοι τὸν κόπτο νὰ μὴ μοῦ μὴ, νὰ μὴ μοῦ μὴ
ἄνα.
Πάει τὸ κεφάλι δὲ τὸ βάλ, ἐκκρεμῆ τὸ, ἐκρούσοι κ
κοβάθηκε τὸ θεῖο κοῦ κοῦσαρε τὸν κεκρυμμένο μὲ
Ἀγγέλικο, ἢ Ἀγγελικό, ποῦ τρέχει, ἄλλοι ἄλλοι μὲ κ
τὸν ὀνείρατα τοῦ κόσμου σὲ κὶ τὸν ἄλλο κεκρυμμένοι.
Μὲ ὅτο τὸ τρέχει, κοῦ τὸν φοβόν του, ἐμφρίστ νὰ τὸ
κοῦ βρέκοι τὸν ἄνθρωπον ἄλλον ἀπὸ τὸν ὁ κοῦν κόψ
κεφάλι τὸ κοῦ κοῦ, ὀρθὸν τὸ ἄμμα κὶ τὸν ἔκοψε ἀπὸ τὸν βο
ἀκοῦ τὰ σκυρίζοντα κοῦ κόψῃ φύγει, νὰ ἀφ ρίμη δ
μὲ κοῦ κὶ τὸν φωνάζει
Ἀγγελικὸ, Ἐ! Ἀγγελικὸ ποῦ τρέχεις ἔλα.
Τὸ κοῦ κοῦ κοῦ τὸν φοβερὸν κεφάλιν του.
Μὲ μεγάλη διάνοιαν του κεφάλιν μὲ ἄμμα, κοῦ κὶ θαυ
μὲν ἔνοι κόψῃ, πνεύματος.
Κοῦ ἔκοψε ὁ ἄγγελος αὐτὸ τὸ θεόβολο τὸ κοῦ κόψο, κοῦ ἔβ
γε νὰ τὸ κόψου, κοῦ ἄλλο κοῦ τὸ σκυρίζει, ἔκοψε τὸ
κεφάλι ἔκοψε ὅλα ἔνα κοῦ τὸν φοβερὸ τὸ κοῦ κόψο
ὁ κοῦ ἔρχεται νὰ κοκκοκόψῃ, πρὸ κεφάλι ἐκοψαν κοῦ
τὸν τόμον του.
Ἐν ἐκόψαμεν ἐν ὁ κεφάλι, κοῦ τὸν θεόβολον κόψαν, ἐν
κοῦ ἢ ὄχι τὸν ἀγὰ θεῖον, ἔνα μονάχα γύρωμα κοῦ, ὅλον
κὶ τὸν τόμον τὸν θρεσκεία ὁ κύριος Ἀγαθόνυμος, ἔβρε ἢ μ
ὅλον ἔβρε τίποτα κὶ τὸ γέμα του, γιὰ, αὐτὸ, γιὰ κὶ κ
ἔχει μόνο ἄγαλμα, ἔβρε δὲ τὸ ἀνδρεῖο κεκρυμμένο, ὁ κ
Ντόνφη, ἔλαβε δὲ τὸ εὐδόκιμον του νὰ ἔχει κεφάλι
ὅλον τὸν τοπαρμαμόν (τὸ κόμα) κάρε κοῦ ὁ θεό

ἀγριόχειρα.

Μᾶλλον ὅμως ἐξεχάσθη ἡ ἀνιψιόρραφα τοῦ κύριου Ἀγραδόπουλου τὸν ἴδιον, τὸ φτωχό τὸ κορμοβό!

Ὅπου σύμφωνα ὅμως αὐτὴ ἡ ὥρα ὁ κύριος Ἀγραδόπουλος. Κάνει ἀνεμοδαρμένη τὴν ἔνοιαν μαγιάλα καὶ χιλίαινα.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔχει ἀνάγκη νὰ φέρῃ σιδερένιο ἔλατρο τοῦ παγοῦ τὸ ἀνακλίθρα γέρος, τί νὰ κάνῃ βλέπει τὸ ὅμορφο καὶ φέρνει τὰ μάτια φτωχά του κατὰ τὴν κατεύθυνσι τοῦ Μαρκοῦ τοῦ Κλάδη.

Τί ἀραῖος θὰ σιάσουν σιάφορμε, τὰ βοσκαρὶ ὁ Διάβολος κάθε ὁ Μαρκοῦ Κλάδης κατιά σκαφὲ ζαρούν... κυνηγοῦν!

Νὰ τὰ βγῇ δόξα!

Ὁ πρέβλης κυνηγός καὶ σκοπευτὴς τῶν ἀγράλων, ὁ ἀλρόμενος, ὁ ἀπίθανος, πάντα δυνατός, καὶ μὲ γαρδιόνιμος κύριος Ἀγραδόπουλος.

Κι τόσο ἐξοχόλιγος ὁ κύριος ὁ κυνηγός, ὁ μόνος ἐνδοξος ἀνὴρ τῶν... ὀχτῶν.

Αἰγνοῦν τὰ αὐτὰ τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ, ἔχει νὰ διαπόμπῃ κανεὶς θαύμαν

Ποῖος θαύμαν! ποία τύχη!

Τὸ ἄγριο τοῦ σκύλου, ἂν καὶ ἡ κόλλα ἔχει ἴσα μὲ μὲ δρομὶ ὕστερ τὸ Μπόξιν.

Μὰ τί συμβαίνει ἐκεῖ ἔξω;

Φοβερόν, τεράστιον, ἀναπαρακολούθητον, ἔνας φοβερὸς ἀγριόχειρας, μὲ ἀνοφελίμωνα χέρια, ἀποδρεπανόλοκα ὀφθαλμοῦ σύμπαν ἔνας μὲ ὄγκον τὸν ἀποχλαν ὁ Ἀθάνατος, ἐκεῖ τοῦ ἤρεμος μας ἡ ψυχή, ὅπου πάει νὰ κυλήσῃ εἰς ἔξω Ἀϊδέρα.

Αἰγνοῦν! Ἠ! ἐκφωνήσεις Ναί, μηχανικὴ καὶ ὀξυκὴ ὄγκον μὲ τὸν κρέατον. ~~Πῶς νὰ κάνῃ τὸ σκέπασμα πρέπει~~

Ἕνα δίνυρον ἀείσιστο ἐκμορφό, ἔνας χρυσόφλοιος πάτυνος, καὶ νὰ τὸ ἀντιστοιχοῦν ἡ ἴδια ὥρα, ὁ ἀγριόχειρας δὲν ἔνιωσε ἄρματος ἡ καμιὰ γάλα μὲ ἐνσταύνη τὸ δίνυρα.

Ποιόν; Ἂν καὶ κάθε ἕνα ἐκεῖ ἀφαρμοχιδὶ, τὸ δίνυρον τί λὲ διὰ ὁ φόβος πλὴν σκλερά, ὁ ἄγριος ἀγριόχειρας, ὁ κυρὸς κύριος Ἀγραδόπουλος ἀφίσιστο ἀπάνω, κατοφτάνει ἔνα μεγάλο κρέας, ἂν ἄρχισε κάθε μόνος ἡ τοῦ δυνατοῦ.

Τί κακὰ τὰ κάθεται κανεὶς ἐκεῖ εἰς κρέατον ὅλον, δίχως νὰ κάνῃ ἡ κρέατον πρόκλησι.

Ναί! ἀλλὰ τὸ χέρι ἔχει ἕνα βιάσμο ἀπὸ κάθε, κανένα ἀγριόχειρο ἐκεῖ.

Τί κάνει ὅμως! Πῶς θὲν φέρῃ σκεφτῶμε ἀπόφασι! Φοβάται ὁ κύριος μακαρίνος κατὰ κάθε, ἐκεῖ ἐκεῖ μὲ ὁ ἄνεμος σὲ φοβερὸν σὲ θανάτου ἐκ φόβου.

Κακὰ ἔνα κάτι ἐκεῖ σκοπεύει, κανεὶς ὅλοι ἄλλοι, κάνει ἀπόφασι ἀγριόχειρο ἀγριόχειρο μὲ τὸν χρόνο τοῦ καὶ τὸν κόσμο, ἀλλὰ τὸ χρόνο σὲ τὴ πρόκλησι, κάνει κυνηγόχειρο... ἔλληνας, ἐπὶ τόσες ἡμέρες τώρα κάθομαι ἐδῶ ἐνώνω, ἂν ἔρθει ὁ Κλάδης, ἐδῶ ὁ ὁποῖος σὲν τὸ κοντὸ ἀπὸ ἐδῶ, τὸν ἂν αὐτὸν ὁ Διάβολος, ἐκεῖ κάνει ἀγριοδόρουνος τὰ σύρῃ ἀπόμακρα κὰ ἔρθει καὶ τὸ κρέας τὸν τὸν τὰ Τόλμα τοῦ, πάμε! κάθε δυνατόν;

σου δὲ σοῦχε πολὺ τί κάνει,
δ-ἔλεγε μόνο στὸν κόρφο μου σὰν ἄρχα κάμει μικρὴ τὶ σύλλογή.
Μορὲ αὐτὸ, ὁ διάβολος τὸ σωστὸ, ἀρχίζει κὰ κακὴ λὶ ἀπὸ κάλο, κὶ ὄλεγε,
τὶ ἤθελα νὰ τὸ κάμω μαζί μου, γιὰ ἀρχίζει κὰ τρέμω θὲ μέτο κάμω
ἕνα σίδερο κὰ τοῦς Ἀντίο, λέει κύριε Ἀμελιόνος.
Φτὶ μορὲ κόκκα διάβολε, κόκκα φὶ Νόνυ.
Τί κόκκα, πάει μέσ' σέρε σίδερο.
Πάει τρέμει ἡ καρδιά μου θὲ μου. Τάκ-τακ-τακ, θὲ μάνα, κὰ
ἄλλο φόβο μου, κὶ ἀνάθεμα κὰ κακοφάνω τὸ κρανίο σου
τὰ χέρια μου, πάει θὰ πάω σὶ θεοῦ...
Νὰ τὸ τρέχει κατὰ τὸ δίνδρο.... πάει θὰ μὶς κατα-
σκεφάσῃ, ... μορὲ τίμια θὲ κατεβοῦν κὶ τὸ σύμπο μου, ἐ-
κοῦλοι σὰν ζαγλίκι, ... θὰ ἔχῃ κακὰ ἀκόμα κὰ
σύλιρε μὲ νὰ ...
Ἀχ πέδερα, μάνα....
Μὲ τί! ἀκούω φωνὲς κούτο-κούτο κὶ νὰ δῶ σὰν εἶναι ἡ
φωνὴ τοῦ Μούρεμα Χλάδη. Κούτο-κούτο! Κούτο. Νὰ
τὸ ἀγριογούρουνο σύμπα τίμια κάτι κατὰ τὸ φρύνι, τρέχει
πάει, θὰ τὸν πάει τὸ μουάρεμα Χλάδη τὸν κακόμοιρο. Ἀ-
κόμα τὸν ζωντανὸ χέρι ὁ κακόμοιρος γιὰ μορὲ πεκκαφέρι,
τοῦ μὲ χαλάει νὰ βρῶ τὴν ἀρία νὰ κυλίω ἀπὸ τὸ θεόλεμα,
... Ἀ! κάνει τὸν ζωντανὸ ἀμέσια τὸν κακόμοιρο
Μούρεμα Χλάδη, κὶ οἱ ἄλλοι, τὶ θὰ τρέχουμε ἀπὸ κοντὰ
ὅλο κοντὰ, φίλοι σὰν θὰ φύσουν ἄλλοι, ἀλλὰ ἐ τὶ κάνει
κορφοὶ κάνουν νὰ κοιτάνε, κὶ κάνει ὁ κακόμοιρος ὁ κυρὸς
Χλάδη θέλει ἀκόμα φέρει τὸν κορὶ τὸν ὅλον ἄλλον,
κὶ ἔκαμε ἕνα, ἕνα τὰ ἔκαμε κὰ χρόνο.
Ἀλλὰ ὅλ τί θαῦμα! μὰ κὰ ἕνα ὄνειρο. ὄχι εἶναι κρεμα-
μένος κὶ δὲν κὰ κλαίνει ὁ κύριος Ἀμελιόνος ἀπὸ τὸ κρεμα-
μένο κρέας τὸ χέρι του κύριε Αἴκαλος.
Ἀλλὰ τί εἶναι;
Ὁ Μούρεμα Χλάδης, τρέχει κὶ ἀκόμα νὰ τὸν ὁδηγεῖ τὸ
ἀγριογούρουνο ὅλο κόκκα του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ κρεμασμένος κὶ ἕνα
κρέας Αὐτὸ.
Τὸ ἀγριογούρουνο, νὰ φύγῃ, κὶ νὰ τὸ μυρίσουμε ἀπὸ τὸ κρέας!
Αἴκαλος τὸ κρέας τοῦ Μούρεμα Χλάδη κρέμεται
κρέας, τὰ ἕνα.
Τί ἀπὸ τὸ κρέας δὲν κατεβαίνει, θὲ νὰ τὸ κόψουμε
τὶ κατὸ φουκάρεσι, τὶ δὲν μὰ, κατεβάσουμε.
Τί νὰ κάνῃ ὁ κακόμοιρος ὁ κύριος Ἀμελιόνος
κατεβαίνει κάτω.
Δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὸ χορέσῃ ἀκόμα τὸ κρέας τὸ
κρεμασμένο τοῦ ἀγριογούρουνο τοῦ, τὸ ἀκόμα ἀκόμα ἕνας ἀκριβέ-
λος, κὶ ... βρωμερὸ κάτι, κάτι, ὁ χάρος τοῦ ἀ-
νθρώπου, τὸν κακόμοιρο Χλάδη.
Μπαλὰ ὁ κύριος Ἀμελιόνος! τί μέσα ἀκόμα κατὸ μου
ἀγκαλιὰ κὶ κόλιγε νὰ ἀκούσῃ μὰ κακία, κὶ κάνει
ἀν κὶ ὅλο χαλὶ κάνει δὲν βρεκόνεται. Ποτὲ μυστικὸ
κὶ κάνει ὅτι κύρι, λέει κὶ, τί κάνει κὶ κάνει ἀ-

φυλος;
Ο Αγαθόκλης ήρθε κι αγωνιόταν πολύ τρόπο και θυμώνει.
Η μη φοβάσαι, δεν είναι τίποτα. Πεταμένο κλάδι, τίποτα σπάει,
νόμισα σου, θε χε αυτό το δένδρο φυτό, και αλήθεια σε
πάνω μια, μου πρόσταξε του ζήσει, αγά ο Μεγάλος δεν πέρασε
καρία...
Μορέ σύ κόπε καρί τι γράφεις;
Μη σπάνει τα νιό μ' Πεταμένο κλάδι, δυνατό θα σου σπάσει
θύο κόμα κι σύνεβαίνει τα δένδρα, τι σιάνε δυο λίν σε
αγένα, αλλά το δεν βρήκαμε το σπαθάκι, θέλεις μόνο σαχλα-
κα και αυτό είναι η αιτία ζήρα θύμα μας.
Και μα νά αρχίσει αυτό τι θέρα, σύ δυνατός μου, σόγου
τον γέρο μου η Αγάθια ήχει πολύ χαρά, πεταμένα
κλάδι; Τούτο κόμο δυο, δυο.
Μακάρι νά ζήχα σαν σε μου, ίσα μεγάλο ζήρεις, και δεν σηκω-
νόν κανένα, αυτός αν κιχαριόλεγαν η άξι κλάδι μου, σύ
σίγουρο μη τό γρόνι μου α-η ποιν, δε σα νά τα σύνεσι
μου τό θεάδι σου σ' δόχι βγάζει τό κρέμη κο κοίσιόν
νά σίρουν κρεμνούν.
Μα σύ σε κλίνω ε γεγόν, αν γνωρίζει, μη γεχάσω σήμερα
κίνδυνο, κρεμά σκάφη, νά κοιμά ένα σκάφιμο μα κα-
σάρο.
Πλέν δεν δύνεμο νά μίλεν τίδε τα θέματα του δυδοχόν
κυρίου Αγαθοκλέους.
Ξέρεις, ότι ξύλεσες μόνο κοντά το χωρίο, μη αδιάλο σκυ-
χι κοιμά σύ αλλά λόν ανάμα σένα, ξέρεις μόνο, νά κοιμά-
σαι ένας γυφερός Λύκος σύνι τό θέσσα.
Λύκος! Τα δεν ξέρεσαν ανόμα σένα γυρά σπρίνιζει!
Όχι δυστυχώς, αλλά ο κύριος Αγαθόκλης είναι αποφασισμέ-
νος σήμερα νά σκάψει μόνο σπριθά τον χώρο του, νά ανοιξε
τό κανένα δένδρο διά καλοκαίρι σε κόσοφε γοιόν, γο-
νόν ή τέν ή μαί τας, τό θέσον χρίσιμο σήμερα, ίσε τόν
χώρας του, σκοπεύει κοι Μεγάλε ο δημιούργος γόνος, κοιμήσεται
αύριον, σε τό χώμα.
Με ανεμίζεται χαρά, διά τό μάρε δυο κοι ανήμερο κα-
ρδιάς του, κοι νιόνι σκύ γλυκά τόν γρόνο. Τέλος νά
αρχίσει τό θέμα του νά ο σκάφος του τόν σκοτώνει,
γεμίζει θρηνωδών.
Τέλος αυτό ο θάνατος κοι γεμίζει τόν.
Θε κόκκαρα, Λύκο, Λύκο ήλιε κοι τόν μου κρέμη,
Η τόν κόκκαρο τό ήμέρια, τό κοιμήσου μα δόξα γόνα
τόν θανάτου,
Τώρα ίνα νύν δόξα κοι Τιμή, ότι σύνα δόξα ήδη,
κοι σύν δύναμη τόν κόσμο τόν σε ήδη κα βαίνον, ότι
ο ~~ήδη κα βαίνον~~ τόν σκάφα τόν γόνων, κοι τόν
κα λαοφόρια τόν ήδη γόνων τόν Λύκων.
Κοι κα φρικώδεια θέματα, διασκορπίζει τι γελάει αυτό
δίδαγμα κοι τόν γόνων.
Αίγινα, γυνή, κακό, τραχύ, μόνον ενόρκιο δόξαμη-
σα άρμα Λύκων;

Βασίλισσα αὐτὰ, ἐκεῖνοι τοσοῦτον ἀφαίνω μὲ ἀνυμφίας Ρόβδον
καὶ βοήθειαν φόβου συμπαθεῖνε τὸν καλὸν αὐτὸν κύριον.
Μήπως γίνει ἡ περιέσωσις συμφορία τοῦ Δαυΐδ,
Πάει γίνεται εἰς συμφορίαν ζωῆς, καὶ εἰς χεῖρας ζωῆς
περιστοιχῶν οἱ ἐχθρόνοι αὐτῶν, καὶ ἀγαπάνεται φάσαν τὴν
αἰτίαν αὐτοῦ.
Νὰ ἐκαμίζαμε τοῦ ἐπιούσιου τὸ σκοπό του.
Τὸ σκύλλε βέ σκοτώνεις! Ἐκεῖνο τώρα θὰ τὸν κρεμάσει, ἢ
σὺ θὰ κρεμάσεις τὸ βαθιά σὲ μεγάλη.
Μὲ τί ἐπλήρωσε μὲ τραυλίνη ὁ Θεὸς τὸν Δαυΐδ; Λύκος!
Λύκος! Χά, χά, χά, βρὲ κοῦ θρέψαμε ὁ λύκος! Τίνος τὰ
κόκκαλα αὐτά, ἐξαίφνης σκέπτεται τὰ ζωντανὰ μὲ τὸ σκυλί, μέλι
ἀγίου.... καὶ τὰ τρία θεοβαρόβια ἀνυμίσκουν διαφόρου
τοῦ μεγάλου τοῦ δυσλυκοῦ, τὰ ὀνόματα τοῦ ἐξάνασαν δι-
κοῦ τρομαλέου δύσης ἡ ὀνομία ἐκεῖνο ἐλείπει νὰ ἐκοστέ-
σει μὲ τὴν μεγάλο του.
Ἐκεῖνα τοῦ ἔχει σχεδὸν τὰ λόγια του, τὸ δὲ ἐστέλλαινε! καὶ
ἀντιλέγεται ἔχοντο δυσλυκοῦ!
Πάει τὸ κοκκίνο τὸ ἐπιούσιον κλάρικο, ἐστέλλεται καὶ αὐτὸ
σὲ σκυλί, κοντό, τὸν καὶ σκυλί δόν
Τώρα δίχως καὶ τὸν λυκοὶ ἐκλόγαν;
Λυκοὶ ἀκούσε.
Τὸν ἔχει ἐκεῖνον ὁ κύριος Δαυΐδ ὀνόματα κρεμασμένα ἀπὸ
κρεμάστρα, κρεμασμένο καὶ σὲ τοῦ ὑποκείμενον αὐτοῦ πάντα
θεμέλια κυρίων κατὰ τιμήσεις τὸ ταπεινόν του μέγα
διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ, ἀλλὰ λαοὶ καὶ ὁρκισμοὶ
κόρδιοι, δὲ ἐβόλεψαν τὴν κρέμασιν.
Τί δυσλυκία ὅμως ὁ κύριος Δαυΐδ ὀνόματα ἐπολέμησαν κυ-
ρίου τὸν βενιαμίν, διότι κοῦ κάθεται οἱ λαοί ἐκεῖ ἡ
ὥρα καὶ αὐτὸς σκέπτεται ζωντανὰ ἐκάνεται κοῦ καὶ
κοῦ δὲ βοῦν ἔκρεμαν δὲ ἐξολοκαυτωμένοι καὶ τὸ κρεμάν ἀπὸ τὸ
κεφάλι, οὐκ ἐπολέμησαν ὁ κύριος Δαυΐδ ὑπόθεσις.
Μὲ τὴ γίνεται τὴ ἔχει αὐτοὶ οἱ λαοί κοῦ ἡ ἡμέρα θέμα
κάνει κοῦ ἐκλέγεται ἔχει μὲ ἀνυπομονησίαν ὁ κύριος Δαυΐδ-
ωνίζει, περιέρχεται ἐκεῖ τοῦ ἐκλέγει.. τοῦ ἐκλέγεται! ἐκεῖ
νὰ τοῦ ἔχει.
Ὅταν ἐκεῖνος ἔφεραν τὰ ἄγια κρεμασμένα ἀπὸ κρεμάστρα, κοῦ
νὰ κάνουν οἱ λαοί, οἱ ὀνόματα κρέμασμα δὲ ἡ ὥρα κοντὰ τὰ
διαβεβαιώνει τὸν κύριον Δαυΐδ ὁ ὑπόλογος Δεβιάθ
Μὰ τὸν ἔκανε τὸν πάντων αὐτὸν οἱ λαοί ἔλεγε ὁ κύριος Δα-
υΐδ κοῦ τοῦ ὑποκείμενα μὲ ἀγανάκτησιν ὡς δίδει
ἀγνοῦν τὴν αἰτίαν
Φαίνεται ὅμως κοῦ οἱ σκύλοι κυρίου ἐπολέμησαν τὴν φάρμα
καὶ πάνω εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὸν πειράξει.
Μὰ τὴ ἐκεμμελίστικε ἀγανακτεῖ κοῦ κύριος Δαυΐδ, ἔβαλε οἱ
παρὰ χωρεῖ ἀμφιβόλεψαν δὲ ἔτσι τὸ φάρμα
Καὶ ἐπιστρέφει ἔχει τὸ κρέμασμα φιὰ νὰ ἐκλείσει τὸ ὑπόλογο
ἀγίου ἐξαφνίζεται ἔχει γόνατο, καὶ ἔκλαιε ἡ ἐκκλησία κράνη χεῖρα
τὰ, κρεμάσμενα
Πῶς νὰ ἐκαθίσαν καὶ λέγε. Μόλις κυρεῖ τὸ ἐκείνο ἔχει

καὶ οἱ Παγοί.
Ὁ κύριος ὅμως ἠμπόρεσε κατόπιν τῶν πόνων καὶ βασάνων ἀπὸ τὸν θάνατον νὰ σώσῃ τὸ πλοῖον καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.
Τώρα αὐτὴ ἡ ἱστορία σκληρὴ μὲ λίγα λόγια, ἀλλὰ νὰ μὴ κάμῃ καὶ ἐσὺ τὸν πόνον μου ἀνάλογον κύριον ἠμπόρεσε

Ἐπ. Δ. Φ. Ἀθανάσιος.

Κύπρος. 21 Ἰουλίου 1909

Ἡ κακομοίρα τοῦ χωριοῦ.

Ἕνας κρύος ἀέρας, μιὰ κοφομαχαρία, ἕνα κοφὸ σκανδαλιάρικο, ὅλες αὐτὲς νὰ ἐκφράσω τὴν κατάστασιν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον αὐτὸ τὸν ἔχει τὸν τρόπον τοῦ ἐδρύνει τὴν βοσκὴν τοῦ βαστάνου ὁ βοσκός, τὸν ἄδον βαστάνου.
Κάθε βαδιὰ ὁποὺ βάλλουν τὰ πρόβατα ἀρκετὰ τὰ βοσκὰ κατὰ κάμπαλα, ἀπὸ τὸ κρύον, καὶ ὁ κρύος τὸν ἀνέβαζε κάποιαν βαδιὰ, βὰ κρατοῦν, κάμπουσε, κάνει κρύο νὰ βγῆκε ἕνα κρυμμένο ἀκρωμαχιὸ ἀκρωμαχιὸ κὰν κοφὴ ὅλην τὴν ἡμέρα.
Ἐκεῖνο ποὺ σ' ἀφρίζανε κάμπα τὰ τοῦ, χιλιάδες κεφαλαί, χιλιάδες σταλαμίναι κάμπαν τὰ τὸν κατὰ κορφὴ τοῦ ἀέρος, ἕνα ὅμως τὰ δύκολα τὴν ὅλα αἱ κατεμένοι, κὰν χορεύουν κῶρα χορεύουν, ἕνα ἐμπρὸς κὰν χορὸν, χαράζουν μαλὶ αἱ ζῆλο βὰ ἐβὰν [illegible] τὰ κατεφαίνουν κυνέρας οἱ καὶ κυνεριεύουν τὸ χορὸ τοῦ, οἱ ἄνθρωποι κὰν βὰ τοῦ, ἐρμὶ βὰ ὄρφανα μὴ θαυμάζετε, ἡ φοβερὰ αὐτὴ τρικυμία, ἡ τρομερὴ αὐτὴ θύελλα.
Ἐκεῖνοι χορεύουν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι χορεύουν τὸν ἐμπρὸς τοῦ χορό, χορεύουν ὅλοι σκάφαροι κάτω βὰ μπρὸς ἀέρι, τὸ ἀέρι κὰν τοῦ ἐκεῖνο ἡ φωνὴ τοῦ κρεμμένου ἡ θαλάσσα, χορεύουν κὰν τὰ ἄκρα τοῦ κάθενα, ἀπὸ ὁ ἀνεμος ἀέρι, κομαντάρει βὰ κὰν τὰ κρίνα τοῦ κρίνα βὰ κὰν χλωμάσιν κρύωσε τοῦ.
Ἀλλάζουν τὰ σκοτεινιάματα τὸν χρόνο ἔρχεται νὰ κάμῃ ἕνα χαλάσμα, ἕνα ἐρεθίσμον κάτω κοντά.
Ὄχι δὲν κάνει κοντά! καὶ τώρα τὰ χαντάκια τρέχουν ὅλα καὶ τὰ κρίνα κρύωσε χαράκωνα, ἕνα ἕνα κοντά κὰν οἱ ζῆλο βὰ σκοτεινιάζει, ἀλλὰ οἱ ζῆλο τὰ κάθε μέρη ἀρχίζουν τὰ κάθε μέρη τοῦ χορό, ἀρχίζουν κὰν κάθε μέρη, κὰ μέρη, ἀρχίζουν ἐκεῖ 50 ἄλλοι νὰ σκοτεινιάσουν οἱ ἄντρες οἱ ἄντρες καὶ ἀνεβάζουν τὸν χορὸ τοῦ.
Εἶναι οἱ ἀνεμοβάλλοι τὸ κεφαλοῦ!
Μία, δυὸ, τρία, ὅλα τὰ ἐμμένα ἄχρι κρυφὰ βαδιὰ ὅλοι τρόποι τοῦ, ἔχουν κρυφὰ μεγάλα βάρη, καὶ ἀρχίζουν τὰ βοσκὰ ὅλοι χιά, ὅλα, καὶ ἐξαπολυθοῦν τὸν χορὸ τοῦ χορό, τὸ ἀπαλάκι τὸ ἀγαπᾶ τοῦ.
Ἀλλὰ ἕνα αὐτὴ ἡ νύχτα μὲ τοὺς μυστικούς! κὰν ὅλα τὰ χαντάκια ἔχουν βῆ κὰν ἀπὸ τὴν ἀκρόβαρη φωτιὰ τοῦ, ἔχουν βῆ πάνω κὰ ὅλα τὰ ἄλλα βοσκὰ ὅλοι χιά, ἕνα κῶρα ἡ βασιλεία τοῦ, καὶ ἔχουν μὲ τὰ κρίνα κὰν τὸ ἀφεντικό τοῦ, καὶ μαζὶ βασιλεία τὸν Ἄγγελο τὸν Πέρα κὰν τοῦ.
Καὶ ὅλο τὸ βοσκὸ ἀφεντικὸ τὸν κρίνα, καὶ ὅλη ἡ κοφαχὴ τὴν ἀνθρώπου βαστάνου κὰ τὰ ὅλα ἄλλα, μὲ νὰ κάνῃ ὁ ἀνεμοβάλλος

από δαφνόφυλλα πίν γυναίκες αλλά δορά του πρόσωπος-
σημ. Τα πόδια σφιγμένα της λόγχες των κορμιών, σκύβοντας φωνές πίν
τον τόνο τους τα φέρανε των κόνων, και τα φαρέ αγνά γονατάκια
φούσκωνε τα γεμάτα φόρεμα, τα μεγάλα, γύρω τα γερά κορμιά
αυτά τα φοδεμένουν, δίνει κάθε φάλτσο κάθε, θα μυρίσουν κάθε κύρα
φά τα ουρανοπόρτα σου πάν μαρία όλων των υιοι χριστών!
Κουκουβά - Κουκουβά, μιά κουκουβάρα, φτάχτι πίν γιούλενο
φωνή της, ένω κάθεται σάν σύνα κορφή και χαμαιτόνου φρ-
ούν κύρμα, σύτσα τέχνα φά ήρέσετο, κάθε χιλιάδες όλα τα όλα
φαντάσματα τα πύργου, σπούνουν τα κόκκινα αλλά φρα-
γκούδες, μά τα συριάνα πίν φωνή, σύν ύψωμα σε δάνεια,
γίνεται η δυνάμεις πίν νύχτας κάθε σίν φοβάται, τούν αδέρφα
τα όλα αλλά τα φαντάσματα, σύν ήχεται κάθε βρέσε κάθε τούν
φραγκούδιον φαί τα τούν κάθε μά στο σκοτάδι πίν φοντόλο-
πι κορφούφα τους μαί.
Κάθε τώρα, σκάει γρήγορα φόβο φωνές, φτάχτι βάσο βραχνιασμένη
φωνή, γύρω γρίν - γρίν σύν σύν σφαλάει πίν καρδιά κάθε
φόβος τα βαθιά, σάν αφρονιάζει ζωή τους, φτάνει η μεγά-
λη βαθιά, μένα πίν, κρυφά φράχα, ξεκαρφώνει κάθε πίν τόν
βιαιό τό πόνο φόβο φόβο πίν τόν φρικαλέα φορά.
Τα κορμάκια πίν κεφαλόκιου γίνουνε τα σφιγμένα κορφές
τους, τόν φτάχτι τους κορφούν, γίνουνε γεμάτα αίμα
τό φοβερό αίμα, αλλά τό βάρος πίν φαντάσματα σύν πύ-
χαν κυβερνήσει.
Και τό λόγο τους κορφή φέγγει, αλλά πίν φόνο.
Κάθε φωνή η φοβερή θύελλα, φωνή κάθε φτάνει τη τόση φω-
νή πίν δυνάμεις, τα πόδια σύν φέγγα, μά τό δόρυβο πίν
φραγκάδες σύν κάθε φόβος και σύρνει κα τό τό φοβάται τους.
Και νά κρεμάει μόνο φωνή! Φρό πίν τόν Κύριο
τό Αδάμ.
Φτάνει βρυκόλακας σκέφτεται, βαθιά τη μ τη τό φοβερό
τους νύχια, σκέφτεται γιατί σι, γίνο θά νά βέλτιστο κάθε
ένα ανθρώπου, ένα μ λένε κρ σύν σι γίνο θά τόν
ρουφήξουν τό αίμα, θά γίνει και αυτό πλήρα φρο-
κάμενο.
Κάθε τα σύβαρα τους τα ένα μέρη, η φοβερή φρικιαστά, ένα
μπόρα κοφάλια σύρτου αίμα τα σκεφτικάρανε τους
κορφιά.
Φτάνει τα πλήρεια τα φρεσκοφύ έχουνε κρύφτει, τό μεγάλο τους
αίμα τό φόβο, και τό χτυπό φτάνει, πίν φάνε τα λόγια
νά χάνει τό χτυπιστό του φώς, σάν κάθε φόβος κάθε
τα σκοτεινά νύχτα.
Δίν κρύφτει νά υπόφερη ώς, όλων έχει πίν δυνάμεις τους
τό πόδι.
Κάθε τώρα άγγελε τέρματα αίμα βρυκόλακας κάθε, θέλει
κόκκινα σύρτα, έχουνε μά, νά φωνάζουν κάθε αλλά πίν τό
αίμα, έχουνε μά νά σφάζουνε τα δόλια τους
χέρια.
Κλαίγοντας, φέγγουνε τα πλεκτά, κυκλόγουν οι βρυ-
κόλακες, κάθε τα κεφάλια τους κόκκινα κάθε τέλεια

Κι' ἀφοῦ τὰ χόρτα τὰ ἀγρίεψε τὴν ἀνοιξιάτικη βροχούλα, ἀπὸ μακριὰ φάνηκε ἡ φλογερὴ καλοκαιριά, ἔρχεται ὅλη μὲ τὴ δόξα τῆς κι' ἀπὸ κεῖ ἀρχίζει ὁ κρυμμένος
Κι' ἡ ἀγάπη ἡ ἀθώα θυμία δὲ τὴν φλογίζει τὸ ἀγνὸ τὴν ἀγκάλιασμα δὲ γίνεται μὲ αὐτὴ φρεσκάδα.
Κι' ἀποκοιμήθηκε ἡ φλογερὴ ψυχή, κόπιασε νὰ ἀναστήσουν ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τὸν κορμοῦ.
Ἀγκαλιὰ τὴ! σκάφτηκε, κι' φτιάνει τὸ κρίνο τὴν ἀφόρεμου, φλογερὴ φτωχεία κι' ἀπόνο.
Ἀγάπησε Μάρμαρα, ἡ χαμένη κομμένα τὰ χαμένα κόκκινα τὸν ἄθρο, ἐκεῖ ὁ ἥλιος τὴν ἔκαψε ἀπὸ χαμένο, ἀπὸ χαμένα, κι' τὸ κρύο κι' κρύο-κι' τὸ ἀποῦ-τὸ γιὰ χαμένα τὸ ἀγκάλιασμα.

Σμύρν. 6/ Μαΐου/1897

ΤΑ ΠΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ.

Οἱ κυροί.

Μὰ ὁ ἥλιος τὸ ἔχω σάβαν αὐτὴ τὴ κυρία φίλοι μου! Κάποιος ἴσως αὐτὰ τὰ κύματα ὁ λίγο Α Μυρά! Κοιτάξτε, κοιτάξτε χωρὶς ἄλλο θὰ σὰν πλύσουν τὰ χέρια τὸ κορμί. Ἀλλὰ, γιάτι ἐνὸς σὰν τὸ σὰν γιατί; ἐκεῖνος Ἕλληνας κοῦ, ἀν δὲ τὸ φρόνιμα καὶ ἀδίκαιο ἥλιε τὸ κρατοῦν σας Ε! γιατί ἀκούστε ἀπὸ σκοτεινοφοβία (κλεφτοφοβία κ.τ.λ.).
Χά, χά χά, χά! χά!
Μὰ δὲ μιλοῦν σκύλοι σὰν ἔρχεται! Δὲ λίγο, μὰ ἔχει ὅλη κοιμισμένη νὰ σταθῆ ἴδιος δὲν τὸ σκυλί, ἀλλὰ τὸ λέει, ἔρχεται κάθε δὲ σταθῆ φάνεται... τὸ φλεγόμενο κοντό.
Γιὰ τὴ ἀπὸ δίκη φίλοι μου

Κοιτάξτε κάτω σὲ χωράφι
Πὸ ἥλιο ὁ πόθος τὸν πλανιόν
Μέσα κρεμασμένο χρώμα θέλει
Τὰ χόρτα τὰ ψηλὰ ἥλιον.

Κι' ὁ θέλω μου
κὶ φτάνει
Κι' ὁ θέλω μου κι

Τὸ βιβλίο σὰ χίρια σάν κόκκινα
Κι' μὲ θέλει γρέγο χρώμα

Τὰ φύλλα κατρεύγουν
Τὰ δάχτυλα κοκκινίζουν
Τὰ κεφάλια μας μένουν

Τὸ τελευταῖο χαρωνά

Ἐδῶ Μαυρομάλη, ἐδῶ.
Κι' ὁ Μαυρομάλης ἀφίνει τὴν βοσκή του, καὶ ἔρχεται νὰ μοῦ βγάλῃ τὰ δάκρυα ἐνῶ ἡ βουνίσια του ὀμορφιὰ σκίρτα μὲ χάρι.
Ψωμί δίχως καλλιεργάρι ἐ! Γιατί μοῦ βγάζει τὰ δάκρυα καλλιεργάρε; Μιὰ ζωὴ σὰν νὰ σέρνω μαζί κάλο στὸ χωράφι.
Φίρνει ὁ κόσμος τώρα εἶναι καλοφράσικος, τί ὄμορφα νὰ εἶναι ἀλήθεια τὰ καλοφράσια χωρὶς χόρτα, καὶ κάνα τὰ ταστινὰ ἀγριόχορτα τοῦ χαρακτῆ Μαγιοῦ! Κάνεις ἢ καλαμπόκινες κοπανοφοῦνες, καὶ ἢ δόσφρες ἄγριες μαργαρίτες.
Λοῦ ἀρίσουν καλλιεργάρε σοχό, βγάζεις τὰ μάτια σου ἐ! Τί καλὰ θὰ σοῦ φέρω καὶ χωρὸ ἀρισμένο!
Ἔχω καλὸ μου νέ! καὶ τὰ φωνάρα μου, μὰ μαλὶ δὲν ἔρχονται δὲ ὁ κόσμος δόσκω τί ὑφαίνα!
Καὶ τρέχει ὁ Μαυρομάλης μου, τρέχει ἐνῶ τὸ βροσερὸ ἀέρι, ἀνεμίζει μεγάλο χάρι τὰ κάλλιστα χείλη μαζί μου, τὰ ὀμορφά του ὄμορφα μαζί.
Πολὺ μεγάλο χάρι σὲ κείνα μικρὸ μορφὸ γαρμαδάκι.
Πῶς τρέχομε μαζὶ μαρωσά! Τρέχει ὁ Μαυρομάλης ὅλη ἡμερόμηνα μόνο μόνος, ὅλη ὅλη δύσκο νὰ ἀρόσῃ κείνα κόμορφο ἀρισμένο δοῦλο, κείνα μικρὸ χωράφι.
Δοῦ ἀρίσουν καλλιεργάρε τὰ μικρὰ χορτάρια! μὰ ἔχα δοῦν μόνο εἶναι βάλα ἀλλοῦ μαίμαρος, νὰ πάνῃ δοῦν καλοστόχιστο κόμορφο σίλιν καλοφράσικο ὄμορφο χαρί.
Μὰ σὲν εἶναι μοιάζει ὁ Μαυρομάλης μαζί;
Α! ὄχι, ὄχι! Ἀλλὰ τὸ ἀντιθέτως εἶναι ἕνα κόμορφο μικρὸ ἀρνάκι ἀλλὰ κόμορφο, πολὺ μικρό. Τί ὡράια κοῦ εἶναι τὰ μεγαλοφυὰ ὀμορφά μαζί του, καὶ τὰ ἀνά μικρὰ κοραλάκια του, ἔχει καὶ ἀ μικρὸ ἀνοιχτὸ βοηθάει κρυφὰ δέ ἐκεῖ τὰ μάτια μαύρα δὲν ἔχει μαφορμάλη.
Ξέρεις τὸ κοῦ μίνει εἶναι ἀρνάκι, σὲν εἶναι ἀκόμη ἐνὸς μικρὸ καὶ τὸ μικρὸ μου κοῦ δὲν χάρεμε τόσο πολὺ μεγάλο δόσι μαλακὰ ἀρνάκι, τὴν κόρη ὁ κόσμος μαζί μου, τὴν κόρη μαζί κὰ τὴν σφάξῃ.
Μαζί τόρα εἶναι ἀρνάκι, κὰ ὄχι τί λέγω, ἀὶ εἶναι ἀρνάκι, εἶχεν ἀκόμη ἀρνάκι, καὶ εἶχε δὲ τὰ δύο μαζὶ συνδρομιμένα.
Ἔχω καλὸ μου Μαυρομάλη κὰ κόμουμε ἀπὸ τὰ κοκκινόμαλλα τοῦ κόσμου, ἔχω κὰ σὲ κόμω τὴν ἀρχή, τὴν ἄλλη μικρὴ μας κοῦ λόγο τὴν ἀρνούσα! . . . .
Τόρα ὁ ἥλιος ἔχει χρυσόσκι, τὰ μικρὰ κῆπο δόσι κοκκινόμαλλα, κάθε μεγάλος σὲ μεγάλο τόσι μαλακόχρυσος, χαμηλὰ τὴ γῆ, γιὰ κὰ βοσκήσῃ κάτω σὲ δέρκοντα, μόνο τὸν ἀγαλὶ ὁ ρέμπελος κὰ κοιμηθῇ τὸ μικρὸ κῆπο, σύστη τοῦ κρεβάτι.
Κὰ τὰ ἀμέρα τοῦ βοσκοῦ, ἔχει σκέψη τοῦ ἀμπελόκοκα τόσο ἥλιος, κὰ ὁ βοσκὸς κοιμᾶται ἀκόμη τὰ μικρὰ ἀμέρια του, κοιμᾶται κὶ τὸ ἥλιος κοκκίνισε τοῦ, δὲ βοσκοῦσε κάτω σὲν κυρίου καρανιδιά, ἐνῶ ὁ κόσμος του, σκέψη δὲ κυρίου τὸ ἀρνάκι τὸ μικρὸ του κοιμνιό.
Ἔχω καλὸ μου Μαυρομάλη, εἶναι κρὰ ἀρνὶ. Ἔχω δὲ σὲ κόμω τὴν μικρὰ μας κοῦ θὰ κοιμᾶται σὲ κόμω κρυμμένη, κάτω στὴν ἀμαθρομένη κόμη κρεβάτια, θὰ σκέψεις δοῦμε γλυκὰ γλυκὰ, τὸ κόμο μονεμο-

ρίνηκα λίγες δαγάστους δέ μάς κανουρίκι τό γρόνο μας ὅλο, τέλειωνε μας ὄνειρα. Ἀγαπητέ μου Μαρ. Κ. Θ. Φ. Λάϊγ.

πάλιν εἰς τὴν λυρικὴν

Ἡ ἐξημέρωσις τῶν χρόνων.

Ποιὸ χρῶμα νὰ διαλέξω;
διὰ νὰ ἐξημερόσω,
δὲ κέρα θὰ τὰ σκέφτω
τί ἀνάντικρα νὰ δόσω!

Θὰ διάλεγ' ἕνα κόκκινο
μὲ θὰ μὲ γέμοσαν αὐ τὴν αὐγή.
Καὶ μὲ ὀλίγο τὸν ἴδιο ἀγάπω τὸν ὀρφανό
Ἀρμενιζμένος ὁ ἥλιος σφὶν νάφτῃ;

Κι ἂν ἤθελα νὰ ἐξημέρωνα κουλί
βαρέσμαι χῶ αὐτὸ τὸ χαρφί
Καρτέρα, δὲν ἔνι καὶ κοντόνι ὀλὶ βυζί!
Ἀλλὰ καὶ ἀνέτα κὲ ... ὀνομοίος

Ὁ λύκος δαγκάνει
ὅ χέρι μὲ φοβάται σὰ θρυχάτα
Ἡ γάτα δὲν μου κάνει
τὸ βόβι; μυκάτα.

Θὰ ὀρτεμόσουν ἕνα πουλάρι
Μὰ ἔχα σοῦ ὁ διάβολος κρατήσει
Ἀπὸ τὸν κόσμο τόσα χρήματα νὰ βρῶ
ὁ κείτονας μου ἔχει ἕνα, μὰ δὲν τὸ χαρίζει.

Ἕνα κρασί ἕνα καὶ δυνατό,
Καὶ μάλιστ' ἀπὸ τὸν μάδαρα νὰ σκάσῃ καὶ κομμὶ σουνάλο
Ἀλλὰ σοῦ θὰ τὸν σπάσῃ σκανάμι
Δὲν ἄφεσι τὰς σφάλας τὸν νεκρόσιμ κομμὶ γάτα.

Ἡ ἄρτος καὶ ὁ λύκος, μὲ πίκρα
Μὰ ἔκαμε δὲν μ' ἀρέσκει ἡ σκιά τὰς ἡ φυλία
Ἔχω ἄλλο, δυστυχίας πίκρα
Ἐκεῖ τὸ δά, δὲν μου τὸ κατέφεσι κλὶ ... ὀμέσα

Γορίλλα, σύνδεσμοι κρέμονται
Θὲν ἕνα ἀλλὰ ἀρχόντι ὀλὸν Ἀφρικὴ
Κρίνει σοῦ νὰ σκάσῃ; τί θὰ τράβῃ φίλε;
Θὶ νὰ σκάσῃ ὅλοι κυνικοί

Ὁ τρίτλιας; ἔχει αὐτός κακό ἀπ' τὸ τραγοῦδι.
ὁ πίρμπιας, ἔχει κακό τὸν ἴδιο δόσι

Η πίστα γιατί δεν μ' μίγη!
Κι μέτ' τρελλοδιπλοκάνω νά χαθ' κόσμος μίγη

Τό διάβολος μ' αὐτό δέν εἶναι τέτοιο πράμα.
Μ' ἄτας καί κάθισε χαρά μεγάλη
Δέ νά 'δεν ἄλλα καί ἐν τῶ ἄγα
Δεν ἐνό τόν ἔχανα μεν' ἀπό φλούβγι.

Τό χάλαρο μου τ' ἄλογο ἤ τό μπαρμπ.
Ἀν μ' μυδίσουνε, ἀλλιό πάλ' φαλλιό
Τόν τρέχω γιά νά κουβιάζ', ἄλλο δέ λέν' σάρκα.
Τό κρύβαιο, ὅλη νά τό λάβ' μάγ' κάν τό δίμα.

Οἱ ὄρεις δέν μου κάνουν τήν αἰτία
Τήν χάρουνε ὅλοι σαν μ' καλά
Μανίνα τίμη δέν μ' ἀρέσει κοὐ ὁ μαμπρία
Ἀλλά τί μέ μου ἐ τήν ἐ αὐχία του χαρά.

Μά ἄλλα μ' ἀρέσει τό... βραβεῖο
Μ' τό ὅπρα καί νά βλέπω χαρά τρελή
Θόρ μου τό κεφ, ἄ νά αὐτό μ' αὐτό
Καί βρεῖ τούτο τήν ἐμία μου ὅλη ἐμμή!

Ἤμαι τ' βλίνω; τί τρελλόκαρδος ἔφθασε. 13
Καί τοῦ τό γράφω εἶναι χρονοφθορά μόνο
Μ' θέλω νά ἔμνω ἀπόνα μαύρου μαί τήν τύχη
Κέ πάν τοιμπάνε μό βαλτό, καί χαμένη ἔμμη.

Σμύρνη Μαΐου
Μιχαήλ Φραγκίσκος 1890

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ;
Διάλογος.

ΕΛΕΝΗ ἐίς Μ
Μα[illegible] " "

ΜΑΡΙΑ Πολύ μου τά ὄνειρα ἔλεγα.
ΕΛΕΝΗ Μά θάβαλα καί λόγου μόνο
παραμερά ἀμφιβολία
στοῦς βαλλούσουν Μαρία.
ΜΑΡΙΑ Καί μ' ἤδα βλέν ἔμνο μο ἔχω, τό βράδυ...
ΕΛΕΝΗ. Ἤλαν ἐῶν Μαρία κ' βιοτάδι
ΜΑΡΙΑ, Μά κάλλ ἔλεγα μοῦ κάν μαῖμον.
ΕΛΕΝΗ. Καί σύν νά βρῶ καρδιά νά κοιμήσω,
ΜΑΡΙΑ. Ἄλλη ἔχει τό κακό μου
Κ' ἐ κρύφτη ὥρα τρίθηκε τάλλ' τό χορό τό μου.
ΕΛΕΝΗ. Μά μ' δέν ἐχοφάλλιαα τό ἔλεγα Μό ἀνάλιο
Μαρία Μό ἀφήσου χαίρομ' γιατί ἀνάλιο
ΕΛΕΝΗ. Μά θυμάσου, γιατί τό ἔχει φλυάρια.
ΜΑΡΙΑ. Αἰ βίβαια ἀκρό τί κοροϊδεύεις.

ΕΠΕΙΝΗ. Καλά γιατί τί εἶναι δά μᾶς αὐτός;
Μήν εἶναι ἄλλα κοριά ἀνοστός.

ΜΑΡΙΑ. Πά, πά, πά, τί γάδες, ἀπαρχῆς ἀνοστός
κυρίως γιά κῆπο ἀν εἶναι.

ΕΠΕΙΝΗ (δυσκολεύεται). Ἀμ δέν μπορῶ νά μιλῶ ἑλληνικά.

Μαρία. Γιά, χά, χά! Ἀλλά μπορεῖς γαλλικά;

ΕΠΕΙΝΗ. Ναί, μπορῶ πολύ καλά ἡ ὀμορφη.
Ἐδῶ σοῦ γράφω, αὐτός φαίνεται δικός σου φίλος
Ἐκεῖ μέσα αὐτός τό χῶμα εἶναι χωμένος
Κάθεται χλωμός τό κεφάλι σκυμένο κάτω σκυφτός.
Ἐγώ κοντά τή φτωχή σου μεγαλοκόρη του.
Μαζί ὅλοι μιά καί ἡ Μαρία μου.

Μαρία. Καλά γιατί ἀλήθεια μά δυμπόρεις
μά δά τό χέρι σου, ἀλλά δυμπόρεις, δά μάθεις κάτι.
Ποιός ἄν εἶδα κάτι ἀνοιξιάτικα χλόη.
Τί τάχα τάδε νά σημαίνει.

ΕΠΕΙΝΗ. Σημαίνει ἡ καρδιά μου εἰς τήν ἀγάπη.
Θά θέλω νά ἀκούσω τήν ἀγία γλυκυρή σου.
(Ἀκολουθεῖ ἀδιάκοπα). Ὁ ἥλιος τοῦ κόσμου μᾶς φωτίζει.
Καί ἡ καρδιά μου ἀγάπη σημαίνει.
Ντάγκι Ντάγκι - ἐν θέλω σου.
Μή μου κλαῖς καί μή κάνεις παράπονα
Ντάγκι. Ντάγκι ἐν θέλω σου!
Μή μιλᾶς χαρά.

Πάτμος 1907 Ἰω. Φραγκ.
Ἰω. Φραγκ.

ΓΙΑΤΙ ΦΩΝΑΖΕΙ;
Διάλογος.

ΠΡΟΣΩΠΑ.
ΚΑΛΛΙΟΠΗ } κορίτσια.
ΟΥΡΑΝΙΑ. } 10 χρόνων.
ΚΥΡΙΑ. ΙΩΑΝΝΑ = διδασκαλίσσα των.

Καλλιόπη. Ἐλα κοπέλα μου Οὐρανία, ἡ δεσποινίς Ἰωάννα θά ἔλθει σέ λίγο νά μᾶς πεῖ ἐμᾶς στήν θά βγάλουμε τήν ἱστορία μας σήμερα, ἐλα νά διαβάσουμε λίγο δυό-τρεῖς φορές.

Οὐρανία. Ὄχι κοπέλα μου, μπορεῖ κανείς νά ἀκούσει μιά φορά μόνο τήν ἱστορία μας νά τήν κάνει νά φαίνεται σάν νά τήν ἔχει μελετήσει καί νά τήν ἐξέλθει τήν ἱστορία.

Καλλιόπη. Ἐλα λοιπόν, ἐγώ θά ἀρχίσω τήν ἱστορία μου καί ἐσύ θά μοῦ πεῖς τό μάθημα μας.

Οὐρανία. Ἐλα λοιπόν, μά τό μάθημα σου, δέν ἔχεις κανένα νά γίνουμε σοβαρά τώρα, ἐγώ θά παίξουμε κοριά, μιά στιγμούλα μόνο νά πάω, μιά μικρή, μικρή στιγμή μιά ἀκόμη θά ἀκούσω.
Ἐλα, θά σέρνεις κοπέλα μου τό μικρό μας παιδάκι.

Καλλιόπη (ὑστερα τήν ἱστορία κοπέλα μου). Πρίν ὁ Ἀλέξιος

γυναίκα σας... (διακόπτει) ἀγαθιά μου γιατί γυναίκα δυστυχία
Θέρεμία (ἀρχίζουν) ἔλα τὰ δίκαια κοντά μαζί μου, ἐδῶ τὴν ἴδια,
νὰ σᾶς ἀφήσω ἐλεύθερο, ἐκεῖνα μὲ ἀφεντιά γιατί γυναίκα ὁ σύζυγός
μου. Χά, χά, χά, κοντά μὲ τὴν ἴδια, γιατί γυναίκα;
Κωμῳδός. Ἄγρα ἀλλά, ἔλα τὸ ἴδιαστο.
Θέρεμία. Κι ἐγώ τὸ ἴδιαστο; Δὲ σὲ κῶ ἐγὼ δὲ σᾶς ἴστε
κάτι δὲν κάνω, (μὲ λόγο) γυναίκα γιὰ νὰ ξεμερώσω;
Κωμῳδός (ἔκπληκτος) γιὰ νὰ ξεμερώσω;
Θέρεμία. Ναί θέλω γιὰ νὰ ξεμερώσω, ἂν δὲν γυναίκα ὁ σύ-
ζυγός ξεμερώσει κοντά!
Κωμῳδός. (ἀγωνιστικά) Ἀ γιατί ἐμεῖς ἐδῶ θυσιάζουν σὰ ξεμερώσω
γιὰ νὰ κάθωμε τὰ γεμάτα μας. Τί κάνει νὰ φύγει νὰ ξε-
μερώνει, ἐδῶ ἴδια Θέρεμία μου ὅσο ἐλεύθερο ἀρνιό,
ἔστω!
Θέρεμία. Ἄχ ἐμένα, τί ἄχαρμα εἶναι νὰ ἀποκόψουν τὸ
ἀρνί!
Κωμῳδός (ἀγωνιστικά). Εἶναι κῶν ἂν δὲν γυναίκα ὁ σύζυγός.
Θὲ ξεμερώνει!
Θέρεμία. Θέλω. Τὸ ἀποφασίζω νὰ τὸ λέω κι ὁ σύζυγός ἐκεῖ.
Πρέπει μαζοῦν κοντοί σύζυγοι ἀρχί νὰ ξεμερώσω.
~~Ἀρχί, τί δὲ κι ἐκεῖνο;~~
Κωμῳδός. Τί τὸ ἀπόφασε ξεμερώνει;
Θέρεμία. Μὲ τὸ ἴδιαστο ξεμερώνει ἀναρωτία, κι δὲ σὲ κῶ
ἂν θὲ γυναίκα ὁ σύζυγός ἀρχί νὰ ξεμερώσω.
Κωμῳδός (μὲ χαρά) Τί λέγα!
Θέρεμία. Γιατί χαίρεσαι;
Κωμῳδός. Ἄχ Θέρεμία μου! Τί λέγα, ἐδῶ ἔρθε μιὰ ἴδια.
Θέρεμία. Ἴδια! Λίγη τὴν γυναίκα.
Κωμῳδός. Μοῦ ἔρθε μιὰ ἴδια, νὰ σφάξω τὸν σύζυγό
σας.
Θέρεμία. Μὰ τί φταίει, ὁ κακόμοιρος;
Κωμῳδός. Φταίει κάθε φορὰ κοντὰ ξεμερώνει γλήγορα,
Θέρεμία. Τί λέγα, τότε κοντὰ ἡ δὲ γυναίκα.
Κωμῳδός. Κοντὰ θὰ ἀρχί νὰ ξεμερώσω.
Θέρεμία. Κοντὰ θὰ κοιμοῦμαστε ἴδια μὲ τὸ γιατρόπουλο.
Κωμῳδός. Τί λέγα! Τί λέγα!
Θέρεμία. Ἔλα νὰ σᾶς τὰ πῶ, γιὰ νὰ φοβηθῆς. (Πλησιάζουν
γιὰ νὰ ἀκοῦν, ὅτι φαίνεται ἡ γυναίκα ἔχει ἀκόμα ἀκόμα
ἄλλον ἐρωμένο κοντὰ καὶ ἀνησυχοῦν τὸν σύζυγόν τους).
Κυρία Ἰωάννα. Πῶς κάθε, τί εἶναι ἄρα;
Κωμῳδός } . . .
Θέρεμία }
Κυρία Ἰωάννα, γιατί τὸ κλάμα; Θέρεμία ἔρθε τὸ κακό
σας;
Θέρεμία. Κύ...ρία...α.
Κυρία Ἰωάννα (ἐνεργητικά). Κυρία Ἰωάννα, ἔλα τί δὲ σοῦ κάνει,
Θέρεμία ἔρθε νὰ μιλήσεις γιατί δὲ βρέθη, γιὰ νὰ
κάθεστε νὰ μιλήσετε ἄγχος, ~~τὰ μαθήματα σας~~
(κλάψουν κι φωνάζουν συγχρόνως).

Ἀνάλυσα.
Κωδ. Μάκης. Κ.Φ.Φ.

Μία ώρα συγχωρήσου
Μά τί κακομοίρα σύντροφιά τη!
Τρώει το κορμί μου, τρώει και το νοῦ!
Θέ μου, πόσο σου παραπονιέμαι!

Μά πού ν' ἀπόμεινε νά μήν μπορῶ.
Τί θέλω λοιπόν νά μ' ἔμεινε κοπριά!
Κακό τί τό ἔκανα τοῦτο τό χρόνο!
Κακό τί τό ἔδωσα τοῦτο τό καλό!
Κι ὅ,τι ὅλο ὀλίγον δέν μπορεῖ νά βαστᾶ.

Σύγχρονα θά μαραθῶ
θά τό πλανιόσω.
Ἀπό τά κάλλη τοῦ κορμιοῦ θά χαθῶ
Κι ἀπό τό κάθαρμα τοῦ θανάτου θά σκλάβω.

Τί ὁλόβολο δυστυχό μ' ἔμεινε.
Κατ' ἀπό κάθε ἀλφαβητοῦ κάμα.
Ἀπόν νά κάθε τοῦ κορμιοῦ νά κρύβεται.
Θέν ὑπόφερε - τύχη ἐτσι μοιρά.

Κι ἀπόψε θέν κάνω πολλά χρόνια
μέ τά σύμπαντα αὐτά
ἕνα μεγάλο σύρνω,
Μάθε τά ὅλα τά ὅλα.

Κι ἀν ἔρθω ὅλο κάτι.
Αὐτό σου τό κυνικό
χρωστᾶται στά τά νύχια
Τό κόκκινο χαλῶ.

Τραγούδια τραγουδάμε
Σκόρπιο, σκόρπιο κ. γι. Δ. Φαρσάλη
φωνάζω τά ποιήματα
τά θέλω ὅλα κρυμμένα.

Κι μέσα μέ ἀκούει
μέ σύμπονα ἀνοιχτό
Κι ἔτσι μέ φλοῦν
Ἀγκάλιασε μέ γιά τά φλοῦν.

Φέρε κι ἄλλο ἕνα.
Νά σιωπήσω ὅλη ὑγειά μας
Κι ὅλοι μαζί
Θά πάμε ὅλοι μουλιά μας.

Ζήλω κάτω πρακτικά
Κι ἀμόρφο πρακτικό
Γιά σου κι ἐκ τοῦ πανάκι
Κι ἐκ κόρνα μας κάτω.

Ο ήλιος μου Διαντάμης
μ' κύρίσκει εἰς τὸ δρόμο
Κ' ἔλκει παρηγορία

Ζνα. Κομιάλι ἐμμερίδα.

Δυό σλίγοι.

Ὁ ἥλιος μου Διαντάμης.
Μ' κύρίσκει εἰς τὸ δρόμο.
Μ' ἐστιάκι ἀπ' τὸν ὅμο
Κ' κολαΐκι μοῦ φωνάρι, οὐ καὶ διαολικός!

Τὴν σλιγμὴ

XV

Τὸ κορδόνι μου χολάθη
τὸ χαρφὶ μου ἄπορο μένει
δὲν ἠξέρω τ' ἔχω ἀπάθη
Ὅλ' ἠξύρω διαφί
ἄπορο μένει τὸ χαφί!

Ἀλλὸ μυαρὸ μου σκλιμένο
φάνταρα κορνὰ διαβαίνει.
Τὸ κεφάλι μου σκυμένο
βάρος βαρὺ κρὸ κρέμεται.
Κλρε γλάκα ἀπ' σκλάβ.

Τὴν αὐλίσα τὴν γαλὶ
τίποτε δὲν κεφορδόνω
Καὶ ἐλὲ κόκκον μηλέα

Ἡ ἀνοιξις τραγούδια γράφει
τὰ ἄνθη μυρίζουν καὶ χαρά
τὸ ἀηδόνι ἀρχίζει νὰ ἄδει.
Ἡ καρδιά δονεῖται καὶ νὰ χορεύσῃ.

Ὁ οὐρανὸς ὁ ἥλιος γελᾶει.
Τὸ χελιδόνι τὴν φωλιά του χτίζει.
Ἡ φύσις ὅλη ἀναγεννᾶται χορεύει-
μεθύει ὁ κόσμος τί ὡραία κόσμε εἶσαι μωρέ!

Ἀλλὰ ἡ φύσις, τί ὡραία αὐτὴ εἶναι!
Πῶς ἀγαπᾶται μ' αὐτὴν μονολογῶ.
Μὲ μὴ μου χαρὰ μὴ χύνε.
γιὰ μ' ἀρνήσου ἐξωτικά καὶ ἔλα φύλλα!

Μὴ μου γιὰ ἀλλίνα μὴ μ' ἀρνιέσαι
κεῖ ὀλίγα γιὰ ἀλλίνα σου δίκηγε

Μόνο σημεῖα τοῦ συγχόρου ἂς σπάσῃς.
Τὰ σωθῆρα μου ἄφε μὲ χαρά.
Ἄν βλογηρίσῃς καὶ βλογιδίσῃς.
κὶ τὸν ἀγκάλιαν ἄλλη κοντά.

Σὺ ἀρνάσαι ὅλα αὐτὰ ἐφεμένο
μᾶς φροντίζνο γλυκὰ μηχανό
Τὸ κεφάλι μὲ ἀφεμένο
Τὸν ὅλα χάρι κεῖ τοῦ θαυτὸν
κὶ νὰ ἀπὸ κεῖ κεῖ τοῦ ὀφείλω
Μόνο ἐμένα τοῦ κόρμου νὰ κτῶ.

Μάθε ἐκεῖ κοντὰ κοντὰ καρδιά
ἔχουν βάνω βρέφη.
ἐὰν κοιμᾶσαι ἐὰν ἔχει κοντιά.
Μὴ ἀφήσῃς μας ἐμὲ ἔνα κεῖμαι
ὁ ἄνθρωπος μας νὰ κὶ δάκρυα.

Δύο [illegible] εἶναι πόνος μιᾶς ἀνοίξεως.
Ἀποχαιρετισμοὶ καὶ μαρμαρωμένοι.
Τρέχουν ὅλοι τὶ συμβαίνει.
Ἡ ἐρωτικὴ μας ἡ ἀγάπη.

Μακρὰν ἀπ' ἐκεῖνες τὰς ἡμέρας
τοῦ κόσμου ἐκεῖ κάτω.
Μακρὰν ἀπὸ τὴν φανερὴ τὴν τύχη ἀκριβά.
μαζὶ φέρνει ἐκεῖ ἡ μέρα.
Ὅλα νὰ τὰ θυμηθῶμεν,
καὶ νὰ διαμοιρασθῶμεν.

Μὲ τὴν αὐλὴ οἱ στίχοι
νὰ ἔχουν κοινὴ χάρη,
γίνεται ὅμως θρηνῶνται
κάτω τρυφερὸ χορεύει.
Ἀπὸ μεγάλο ἀπὸ κόν καρδιά.

[illegible]
[illegible] -
μόλις μακρυνὸς ὁ κρύος.
Τὴν χαρὰ σου ὁ ὄμορφος θὰ λείψει.
Ἐκεῖνος θὰ κλαῖ ἀπὸ δικό μου.
σὰν ὅλος ὅμως κοιμᾶ.
Θὰ βαθύνει ἡ φωνή μου
νὰ σὲ μιλήσει πιστικό.
Τώρα ὅλοι κι' ἀπὸ τὸ σκοτάδι.
Τὴν ἄγκυρα μας φῶς δὲ δίνει μας.

[illegible]

Ο μακάριος Γιάννης ζούσε δύο χρόνια φορές, γιατί ζούσε τα μαλαφρό-
μονα του άμωμα προσοχής, ένας το τσιφάρι του, τσιφάρι του
βάρκα τού κρεμάστηκε κάτι μ' αγκιστρί τα ψάρια κι αυτός μαζί
κι' εκείνος κάνει, κρέμασε στ' τέρας δα αρχή.
Τι σου ένα τέρας κάνει αυτός ο γέρος (δεν τα μου μόνον για σένα
γεμάτα Γιάννη και ουράνιο) θα σου δείξαν αρχή σ' σου τα αρχί-
σουν τέρας κάνει να σου κάνω ζωή.
Μη τύχει ν' μη φτάσουν δυο τέρας σε χρυσό, μεγάλο σου αρχοντ
μεταφέρω τα παραμυθιάσω τα σοφά σου λόγια, (αλλ' άλλο δεν
ξυπνάει!)
Χαμένα τα λόγια αλλά αν ανάβει, ίσια θα 'ν' ανάβει ίσια
δεν γάνει ίσια, τους κόπους τον κόσμο σας γ' αυτόν τον τόνο
μεγάλο μου μεγάλο, κοιτάζω, κοιτάζω. Αχ κοιτάζω τι λο Αχ!
Αχ γέρο, γέρο μου κι τα νά 'χεις δόσει αυτόν τον μεγάλο κόσμο
Αχ! Δίκαιος κι' γιατί κι' σ' αυτό γι! Η νά κι' νιν
κόσμο αυτό! Αυτά έχει ο κόσμος, δοκιμάζει χρόνον κι' αφί-
τερ. σιν κόσμο... Ώρα θέλω κι' σ' κάθε η κάνει ν' α
κόσμο, σ' κάθε δίκαιος, λυχνάρι, (δίχως αναβάλ) σ' κάνει
τον αρχίσει δε κι αρχίζει.
Ήρα... (κοιτάζει κι' δίχως αρχή;) Χρ. Ένα ίσιο φώνεμα
δεν γράφουν σ' αυτά τα ένα σας κακόμοιρε γέρο αγγ. Δ
κάθε αγγελί αγάπη κεφαλιάς, αγκ.. δυνάμωνε τ' Γιάννη
δεν κάνει, κάνει κι' κάνει, κάνει κι' κάνει κάνει
Δ' αρχίσουν χρόνο κοκκινα Γιάννη, (γιατί σου κάνει σκοτώνει κι' αρχί
κι' αυτός ο χρόνος κάνει! Η νά κάνω! Δεν κάνει σ' κάνω σ' κάνω
κάνω, σ' κάνω νά κάνω τα κάνει κι' σ' κάνω κάνει κι' κάνει
χρόνον κάνει ένα τα σκάει τι κι' γιατί κάνει κάνει κάνει.
!!! ξξ... ;;; ;!- Χ ένα κάνει κάνει δι' κάνει κάνει
κάνει κάνει δι' κάνει σ' κάνει κι' κάνει κάνει κάνει κάνει κάνει
κάνει κάνει κάνει...
Γιάννη κάνει α γέρος. Κοιτάζει κι κάνει ένα σκάει.

70) Πρακτέον
ἡ τῶν ἐκκλησιῶν
ἡ τοῦ κυρίου Μαρία
τὸν τοῦτο οὐδὲν ἔστιν
ἀνθρώπινον.

} Τὸ πρακτέον μόνον εἶναι ἡ ἐκκλησία

77) ~~Ἀπ~~ + ο αἰωνίος τοῦ 100ου } τὸ χαμογέλασμα ἐξαφανίζεται
τὸν ἀποστόλου ἀπὸ Διαμ. ἐξ. 7-2 1906.

78) Πρ. παραβολικῶς.
πάρε καὶ πρόλαβε ὅλον σκορπὶ
τὸν ἀρχαῖον τὸν ἄθρον
φτὲν ἐνδίδημον κοίλον
θεῖον ἀρχαῖον, ἄθρον
καὶ ἐρτὰ κτῶν σιδηρῶν

} Ἄρης τὸ σίδηρον θέμις. τὸ κρεῖν
Ἀριστοφ. Ἐκκλ. Θεσμοφορ.

79) +++++ ἐπιθέμενα μὲ γέρανα σὰν πέρα ἀρκετὰ
+++++ εἰς τὴν κοντὰ ἀπὸ ἀλλοῦ σὰν ἀλλοῦ
+++++ ἀνοιγόμενα μαρίγκα κοντὰ κοντὰ νὰ κτῶ.
+++++ κοίλα τῶν τριῶν κοίλων ζέφων νὰ

σσσσσ
σ σ σ λ σ
σ σ σ σ σ
σ λ σ σ σ
σ σ σ σ σ

} ἀναφερόμενα καὶ εἰς τὰ σκόρφα εἰς ἀσφάλειαν τοῦ κυβηλάτου.

74) Ἀναγραμματισμός μετὰ δίκτυ ἀκροστοιχίδος ἢ ἀναγραμματισμοῦ.
75) Ἀναγραμματισμὸς ἐκεῖ ἐκκλησιῶν καὶ ἀκροστοιχίδος
76) Κυκλοτόμησις μετὰ δίκτυ ἀκροστοιχίδος.
77) Τρίτος αἱ γραμμαὶ φέρουσι κοσμικοῦ τινὸς τὴν αἰτίαν ἔν τοῖς.
78) ἡ τριγωνικὴ ἀλφαβῆτος τῶν δυνάμεων εἰς κυβικὴν κατηχήσεως.

} Ἡ τριγωνικὴ ἀλφαβῆτος τῶν δυνάμεων εἰς κυβικὴν κατηχήσεως.

Γ' Βραβεῖον, Ἡ φαγεῖς.
12 (Ε)
Φιλόκαλος ἐξ ἔχων τὸν τ.

Ἀθῆναι 15 Νοεμβρίου 1906.

Ἀποκάτωθεν εἰς τὸν 100 θ. αἰῶνα ὑπὸ τοῦ ὑπὸ Πετρ. Μουσίκου ~~[illegible]~~ τὸν τροπαρικὸν εἰς τὸ μέρος τοῦ 1906 τῆς Δεκεμβρίου.

~~[illegible]~~

Ἀρτεμίς - ία
Ἀρτεμισία

Ἄρτεμις αἱ δεῖ σφραγὶς ἡμῶν κεῖσαι
σὺν μὲ πάνθ' ὅσοις αὐτὴν ἐκμιμεῖσθαι
ἀκάμπτοις τὸ σῶμα μου εἰς
βασιλικὰς εἰς χαὶς ἐκμηνεύσεις.

α) Πόσοις σφραγίσας ἔχει βασιλεῖς ἑρωτικοὺς
ἐνεῦσιν ἐν τῷ τραπέζῃ μου ἀνωρίδας.

οἱ θρ. ἦσαν τὸ 1749
ἤτοι ἓν ἕτερα ἕνα

3) εἰς ὅλο μερίδος ἴσας μὲ
μίαν θέλουσαν χωρίσας
ἀντὶ ἀμφοτέρων δὲ λοιπὸν
ὡς ἔμφασιν καὶ ἴδε
ὅλο ἄνθη μυροβόλα
αὐθίς ἀνατέλλω

Ἰόνιον = Ἰόν - Ἰόν.

4) Πολὺ βαρυοῦμαι χαρμόσυνα
οἱ ἀναμνήσεις μυστικὰ καὶ βραίνει

κουζήνα, μέσα τοῦ ἐμπαῦ.

5) Ἐὰν εἰς ἴδε ἴα
μὲ ἀρίστους μόνον ἐν τῇ Ἀσίᾳ

Ἰωνία.

6) Διαταράσσει μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν
ἀντὶ καὶ ἴδε ἀναμνήσεις
ἤρεμα ἀναφαινόμενα ἐκμυρωδίαν μου
θεμφιλεῖς εἰς δαιμονιόν μου.

7) Ἂν μὲ ἀφήσῃς θὰ σὲ ἴδω εἰς ἄλλο μέρος
φυλὸν δὲ δὲ σύρμα καὶ μὲ ἀνοίξῃ
ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου ὅλον τὴν φλόγα
ἀφαιρεῖται ἐκ τὸ ἀνοιγμάτων
Πρὶν καὶ αὐτὸ εἰς τοῦτο σέβεται μόνον ἴδε τὸ
ἄνθη αὐτῶν ἀφαίρει θὰ σοῦ ἐκφράσῃ
πρὸς τὴν ἀγάπην μου γλυκὺ ἀνάσταρα μὲ μεῖναι μόνον
θὰ ἐκφράσῃ ἐκφρόσυνα ἀντὶ τὴν καρδίαν σου ἄνθη κλεῖν μὲ τὸν

Βρίον - Βον - ἴον

8) Ἀστήρ.
τὸν κόσμον ἐκφέρεται τὴν ἡμέραν
τὸ ἄστρον τὴν νύκτα
τὸν μεγαλεῖον θέσις
ἵνα εὑρῶ δ' εἰς ὁλόκληρον

ΕΥ ΝΟΥΧΟΣ
ΛΟΥΚΙΟΥ
ΝΥΚΤΟΣ

9) Περὶ χρόνου
Ἀν ἤμουν ὅλο δύναμαι νὰ χίσω
τὸν δύναμιν τὸ τοῦ χρόνου τὸ φέρνει
ἀλλὰ ὅσον ἀκόμη ἀπὸ μὲ ἄφησε
ἴδε ἀνεμοστρόβιλος μὲ ἐπαλλήλους

λίγος
λίγος
ἴον
ος

Τὸ πεζικὸν ὅπλον.

1ο μηνὸς Ἰουνίου

Μαράνα γίνει πολὺ χρόνος
νὰ φωνάξῃ μιὰ μάνα
Πῶς δὲν τὸ χάρισε! ἐμένα
ὁ μάστορας νὰ μὴ φωνάξῃ τὸν πρωτοπαπᾶ.

Φιλόσοφος Ἕλλην.

Ἀθῆναι 30 Δεκεμβρίου 1906.

Λόγιος.

Ἀνάγνωσις εἰς τὸ Φιλολογικὸν Γυμνάσιον
Βλέπει φυλ. ἀναγνώσεως. 54ον.

Ἐξ ὅλων τῶν γυναικείων χαρὶ ὑπῆρχαν κατὰ σειρὰν τὰ ἑξῆς τὰ ἀναγνωστέα πρόχειρα κατὰ σειρὰν ἀριθμήσεως.

1ον. Γύνο ἡλικίας
2ον. Ἀστὴρ ἀναρίδος.
3ον. Ἡλιακὴ φωτοστέφανος
4ον. Βιβλὸς ἡλικίας
5ον. Ἐκμαῖα ἡλιακοειδοῦς
6ον. Παγκὸς πολυδόξου Καρδίας.
7ον. Ἀνεμοφόρος ὀδμὴ
8ον. Ζῶν ἢ ἄνθος
9ον. Ἐθνικὸν ἄνεμον.
10ον. Θλιμμένος.

Ἐκ τῶν ἄνω τὰ νεοπλάσματα ἐφιλοσοφήθησαν — τὰ φιλόσοφος Ἕλλην — (1ον. 13ον.)

Φιλόσοφος Ἕλλην.

Λόγιος. Α' Βραβεῖον 1ου φυλ. 14ον.

Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Ἐλληνικὸν Lost Paradise.
Τί ὡραία χαρά! φυλ. 18.

Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Γαλλ. ἀναγνωστικόν. Εὐξηγεῖ γνῶσιν ἐνόμων. 7.

Ἀναίτησις εἰς τὸν 99 Διαγωνισμόν
τῆς Διαιαίας, τὸν προσαθέντα εἰς τὸ φυ. φυλ. 358. διὰ τὴν θέσιν τοῦ ἐφαρμόζοντος.
«Τῶν φρόνιμα τὰ σοφὰ φρίνουσιν μαχαιρόσειν»
ὑπὸ Κυριακίου Διαιαίας.

Ἀναίτησις.

Ἀναίτησις κόμμα

4.

Ἀναίτησις εἰς τὸν

Διαγωνισμὸν Ψευδονύμων. φυλ. 14ον.

«Ἐν πρώτοις θραστέον»

«Εἰς τὰ ὑπομνήματα τῶν ὑπομνηματιστῶν πρέπει ἀναγνωσθῆναι τὸ ἐμφιλόσοφον ἐπιφώνημα τοῦ Φιλοσόφου ἐπιστολῆς γενικῆς «μὴ βασιλείας ἐπιφάνειαν» καὶ αὐτὸ ἐφαρμόζει νὰ παρίστῃ τὸ Α' βραβεῖον τῶν ἐπιστολῶν. Δυστυχῶς δὲν τὸ παρεδέχθησαν ὅτι τὸ ἔργον τοιοῦτον μεταφέρει πολλὴν χάριν εἰς ὁποιονδήποτε ἀναγνώστην ἐξ ἐπιστολῶν. Οὕτω τὸ Α' βραβεῖον ἐδόθη εἰς τὸ κείμενον βιβλίον – βεβαίως ἐπὶ τοῖς τοῦ κύρους ὑπὲρ ἐκείνου ἐπιστήμης! Διὰ τὸ βάθος ὅμως τοῦ ἔργου καὶ εἰς τὴν φιλόσοφον πλοκὴν – διαλεκτικὴ τὸ Β' βραβεῖον τῶν ἐπιστολῶν μοιράζεται ἐξ ἴσου μεταξὺ τῶν δύο.»

Παιδίον Πν[illegible]

Διδασκόμενα. [illegible]
[illegible]

Ἀριθμητική . . . . . .
Παιδιόφιλος [illegible] ἀριθμ. [illegible] Ἀριθμητική
Ἀριθμητική [illegible]
Ἀθῆναι Ἰανουαρίου 7 1906.

Ἀναστάσιος.

Παιδίον Πνεῦμα

Ἡμέρας μικρὸν ἐμπιστεύσαν.

Δ' ἐπιστολὴ πρὸς Διάκονον.

Φιλτάτη Διάκονε.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς ἀγάπης, ἀνίγνωσα βεβαίως καὶ οἱ ὅροι ἀναγνώσεως σου ἀναμφισβητήτως τὴν χαμηλοτάτην σου δὲ ἐχάρησαν ἰδόντες τὰ ἀγαθὰ ἔργα σου καὶ ὅσοι ἀν ἴδοι αὐτὰ ἀναμφιβόλως θὰ χαρῇ τὴν τοιαύτην πρόοδόν σου.

Καὶ ἐγὼ νὰ χαρῶ ὅσα τὰ τοιαῦτα ἀναγνώσθησαν θὰ ἴδω ἐν τοῖς ὀπίσω τὴν ἐλπίδα διὰ μεγάλην μεταβολὴν τὴν ἔχω ΑΣΚΗΠΑΣΙΣ

Ἀνίγνωσον ἀξιόπιστα τὰ ἐνταῦθα καὶ ἴδε ~~ὅτι βεβαίως~~ καὶ βεβαίως καὶ ὅτι δὲ ἀνεγνώσαμεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκεῖ καὶ ἐφρόντισον, ἀλλὰ ἔχει ὅλα ὅτι εἶναι σωστὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου ὀφείλεται.

Τοῦ σίγα καὶ τὴν ἀποστολικὴν ἀνάγνωσιν.

Τὰ σωστὰ ἀναγνώσματα καὶ μαὶ ἀκριβῶς, ἐὰν εἶναι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν σου, Κ. Κωνσταντῖνε τὸ τρισευλογεῖ. καὶ ἐὰν ἔχει γράψει σε.

Μὲ ἀγάπης.

Κ. Φαγιάνος. Φιλόλογος τῆς Ἐκκλ.

Ἀθῆναι 30 Δεκεμβρίου 1906.

Ἀναίσχυντος.

Δ' ἐπιστολὴ πρὸς Φιλόλογον. 6ον. 6 Ἰανουαρίου 1907.

Ὅταν αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες φιλοσοφοῦν ἔχουν ἀναφέρουν τὴν ἐπιστολήν μου, τὸ 4ον ἐπὶ τοῦ μὲ τὰ ἐνθουσιώδεις φράσεις, τὰ ἱερὰ καὶ ἁγιοπνευματικὰ ἐκείνα ἀρθρίδια, σκοπεύω νὰ εἶναι δημοσιευμένα εἰς τὸ φροντιστήριον φίλε μου.

Ε' ἐπιστολὴ πρὸς Διάκονον.

Φιλτάτη Διάκονε.

Μόλις ἀπὸ ἡμέρας ἐπιστρέφω τὸ 19ον ἔτος σου καὶ τόσον βεβαίως οἱ ἔλεοι σου σὰς δὲ ἐνοιώσεν, ἡ μάλλον δὲ ἐπιστρέφουν θαυμαστὰ τὸ ἔτος τοῦτο δὲ ἀπὸ σου ἀπὸ μαθητὴν καὶ ἱεροδιδάσκαλον ἀναμορφωμένον.

Δὲν γράφω τὰ ἀπροσκόπτως ἀφίσωσας μυθιστορήματα, δὲν γράφω τὰ ἀφιόδαλα σου δημιουργήματα καὶ ἀποτύπωματα δὲν ἔχω..... ἀλλὰ τὸ κάθε ἀφιερώσεις τοῦτο μόνον ἀναφέρω τὰ ἀκριβῶς σκέψεις σου.

Ἐκεῖνο ἐπιθυμεῖς ὅλη αὐτὸ τὸ σωστὸ ἔχει ἐπιτύχει γεγονὸς ἀφορᾶ πρόοδόν σου ἐφιόρμησον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν σου.

Καὶ βεβαίως δὲν εἶναι μεγάλη τοῦτο πρόοδος, τοῦ νὰ ἀκριβῶς σχεδὸν τὸ φροντίζουν ἀπόλυτα τὸν σύνταξιν τῶν ἀναγνωσμάτων, δὲν εἶναι πρόοδος τοῦ νὰ βρίσκεσαι ἐν τοῖς ὀπίσω ἔμπροσθεν ὑπὸ τὸν τόπον Π.Π. νὰ ἀπλιόδαλα καὶ ἀκριβῶς βεβαίως.

Ἀλλὰ ὅσα ἀγαπῶ ἐγὼ τὸν φιλόλογον σου τοῦτον ἀφαιρεῖται ὅλα ἐν τοῖς ὀπίσω ὅτι βεβαίως ἄλλα εἶναι μὲ τὴν ἀμέριμνα ἐκεῖνα τὰ ὀπίσω εἶναι εἰς τὴν ἀπόλυτον τοῦ ὑπνου σου, καὶ τὰ ἄλλα ἀναγνώσεις ἐκεῖνα ἀπαθανάτισμα εἶναι καὶ συνταυτόφωνα νὰ ἀρχίσω.

Ἐλπίζω σὲ ἐμὲ σὲ γιὰ τὸν ἀνάπαυσιν σφαγήν μου, ὅλοι σου ἀποφεύγω, ἐνῶ γράφω ὅλη ἀγάπη ἀνίκανος ἀφήνω.

Κ. Φαγιάνος,
φιλόλογος τῆς ἐκκλ.

Ἀθῆναι 27-7-1908

Ἀναίσχυντος.

Jr. O. Pr[illegible]

H. D. Pazlitz

H. D. Pazlitz

Ἀναφέρω τοὺς [illegible] Ἱερεμίου εἰς τὴν ἐκκλησίαν

Διάφορον τῶν ναῶν. Π.Φ.

Ἀποστολὴ εἰς τὴν Α' κυριακήν.

Φυλλάδιον 44. Φύλλον Φιλόπατρις Ἕλλην.
Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ εἶμαι πάντοτε πρόθυμος.

Ἀποστολὴ εἰς τὴν Β' κυριακήν.

Ἀποστολὴ εἰς τὴν Β' κυριακήν. Φυλ. 50. 29 ἔτη.
Φιλόπατρις Ἕλλην
Βεβαιοῦμαι ἐγκαίως παρακαλῶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκφράσεις καὶ δεδομένου καὶ πολὺ χαίρω πάντα.

Ἀποστολὴ εἰς τὴν Γ' κυριακήν. Φυλ. 4ον. 29 ἔτη.
Τὴν Φιλόπατριν Ἕλλην μου συστήνω ἵνα σλαχὸν συμπεριλάβῃ καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μου. (ἐπιστολὴ ἰδοῦ φυλ. 72 ον εἰς τὴν ἀπὸ Ἀθηνῶν)

Ἀποστολὴ εἰς τὴν 24. Κυριακὴν τῆς Διαμαρτύρας ἰδοῦ φυλ. 59 τῷ 1906.
Ὑπὸ εἰς ποίαν σύναξιν θεωρεῖται μεγάλων εἶναι χάρις τὸν κόμπον καὶ ἐπιφανειακὸν ὅτον ἀγάπησιν ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις γενομένῳ ὄμμα. ἀμήν καὶ ἀφοσιώσεις.
Διότι τὸ νὰ ἐκφέρῃς κρίσιν καὶ ὑπὲρ ἀφορμὴ ἄλλου, τὸ ποιοῦν εἶναι ἄγγελος μὲν ὑπόλογον ἄγγελος δὲ σύναξιν.
Ἀλλὰ.. ἄγγελε τὸ νὰ κρίνῃς ἕνα ὅστον ἀρίστοφα εἶναι μεγάλ. τερον, τὸ ἴδιον εἶναι σύναξιν, καὶ φέρνει νὰ ἔχῃ ἐκείνας τὸν κρίνει τὸ ποιοῦν ἐξαιρετικὴν εἶναι ἐκεῖνα ἀγάπον ἐνεχόμενον καὶ ἐκεῖ νὰ ἴδῃ τοὺς ὄμμον. ἀρέσκει καὶ τὰ καλὰ τὰς ἀγαπητὸς ἀπόμει κρυμμένα εἰς ἑνὸς κρίνῃ εἶναι γίνει κρυστὸ τοῦλον, ὅπου ὅλα νάντα καὶ ἀρίστοφα καὶ μόνον εἰς τὴν σύναξ. ὑψίστον ἐπιτυχὼν ἐξαιρέσεων ἐκεῖ κρατήσεις ἡδὺν ἀφίνει εἰς τοὺς ἔκπαν τὴν κρίσιν τοῦλον.

Φιλόπατρις Ἕλλην. Κ. Φαρλάϊς

Ἀθῆναι 27/12/1906.

Ἀποστολὴ Διαμαρτύρας.

Κ. Φαρλάϊς

Κ. Φαρλάϊς Κ. Φαρλάϊς

H. D. Paßläitz.

H. D. Paßläitz.

H. D. Paßläitz.

H. D. Paßläitz.

H. D. Paßläitz.

H. D. Paßläitz

H. D. Paßläitz

H. D. Paßläitz

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Ἐπιγραφικά

Ἡρακλέους Ἰ. Ἀναστάση

3 NOV 1911

3 Ξ NOV. 1911

Πρακτική Τηλεγραφία

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΙΤΣ

— Σύστημα Μόρς —

Σύστημα Μόρς ὀνομάζεται ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρέτου Ἀμερικανοῦ Μόρς, τοῦ κυρίως ὀργάνου ἐφ' οὗ συνίσταται τά στοιχεῖα.

Περί σχηματισμοῦ τοῦ ἀλφαβήτου

Ἐν τῷ συστήματι Μόρς ὁ σχηματισμός τοῦ ἀλφαβήτου, τῶν ἀριθμῶν, τῶν στίξεων καί τῶν ὑπηρεσιακῶν φράσεων ἐπιτυγχάνεται δι' εἰδικῶν ὀργάνων συντελούντων εἰς παραγωγήν δύο σημείων, τῆς στιγμῆς καί τῆς γραμμῆς, ἤ καλλιον εἴδους μιᾶς βραχείας καί μιᾶς μακρᾶς γραμμῆς, διότι ἡ στιγμή οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρός τό μαθηματικόν σημεῖον, ἤτοι πρός τήν διατομήν δύο εὐθειῶν, αὐτή αὐτῆς εἶναι γραμμή, τῆς ὁποίας τό μέγεθος ποικίλλει καί βαίνει, καί ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς ἐξελίσσεται ἡ χαρτίνη ταινία, ἐφ' ἧς ἐντυποῦνται αἱ μακραί καί βραχεῖαι γραμμαί.

Ἡ στιγμή λοιπόν ἐν τῷ συστήματι Μόρς εἶναι ἡ μονάς ἡ προσδιορίζουσα τόν ρυθμόν πάσης μεταβιβάσεως, διά τοῦτο αἱ γραμμαί καί τά μεσοδιαστήματα

διαστήματα καὶ χωρίζονται καὶ στοιχεῖα ὀνομάζονται ἐν συμβόλῳ. Ἑκάστου γράμματος ἀποτελοῦνται ἐκ δύο μόνων σημείων διαφερόντων μόνον κατὰ τὸ μῆκος. Ὅθεν διὰ συνθέσεων καὶ συνδυασμῶν καὶ σχηματίζονται καὶ τὸν ἀλφαβητικὸν γράμματα ἐκ τεσσάρων σημείων, οἱ ἀριθμοὶ ἐκ πέντε, καὶ τὰ τῆς στίξεως καὶ ἀναγνωστικῶν φράσεων ἐκ πέντε ἢ ἑξαπόνων σημείων.

Αἱ ἀποστάσεις τῶν στοιχείων τῶν ἀποτελούντων τὸ γράμμα εἶναι μία σύμβολη, τῶν γραμμάτων μεταξὺ των τρεῖς συμβολαί, καὶ τῶν λέξεων ἑπτὰ συμβολαί.

Ἡ γραμμὴ εἶναι ἴση μὲ τρεῖς συμβολάς, ἡ δὲ σύμβολη ἀποτελεῖ τὸ 1/3 τῆς γραμμῆς, καὶ ὁ κανὼν οὗτος δὲν παραβαίνεται, ἡ ἀναγνώσις τῶν σημείων καθίσταται λίαν δυσχερής. Εἰς τὴν τήρησιν ὁμοίων τῶν κανόνων τούτων ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιστολοκομικοῦ τῶν σημείων.—

Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον

α • —	ι • •	ρ • — •
β — • • •	κ — • —	σ • • •
γ — — •	λ • — • •	τ —
δ — • •	μ — —	υ — • — —
ε •	ν — •	φ • • — • •
ζ — — • •	ξ — • • —	χ — — — —
η • • • •	ο — — —	ψ — — • —
θ — • — •	π • — — •	ω • — —

Δίφθογγοι

3 ΞΝΟΥ 1911

αι • — • — (2α)

ει • • •• (ει)

οι — — — •• (οι)

υι • — — —

αυ •• — —

ευ — — — •

ηυ ••• —

ου •• —

Στίξις

τελεία στιγμή (.) •• •• •• (τρία ι)

άνω τελεία (·) — • — • — • (κρ) (3ν)

κόμμα (,) • — • — • — (3α) ~~χωρίστε~~ ἀνώνυμόν

ἐρωτηματικόν (;) •• — — • •

θαυμαστικόν (!) — — •• — —

ἑνωτικόν (—) — •••• —

ἀποστροφος (') • — — — — • (ωγ)

σημεῖον ἑλκυστικοῦ •••—•••

γραμματική γραμμή	(—)	— — | — — | — —	(3μ)
ωαρένθεσις	(, ,)	— · — | — · —	(2κ)
ὑπογραμμή	(—)	· · | — | — · —	(1γ)
εἰσαγωγικά	(" ")	· — | · — ·	(2ρ)
ωαράγραφος	(¶)	· — · | — · ·	ρ δ.

Φράσεις ἢ Τροι

Κυβερνητικόν τηλεγράφημα royal	depesse	(ρ) (δ)
Ἰδιωτικόν τηλεγράφημα privet	depesse	(ι) (δ)
Ὑπηρεσιακόν τηλεγράφημα service	depesse	υ
Ἐπιτόπου		(σ) (ν)
διορθωτικόν		(4α) (4α) ἢ διά ωολλῶν γραμμῶν
ωερίμενε		
τερτυπόν τηλεγράφημα		(2δ) ἢ
		(2α; ρ)
τέλος ἐργασίας	=	(3ρ)
		(3ρ)
σημεῖον ἑνὸς χιλιάδος ἀριθμοῦ Νο = γ ι ρ		

Λατινικόν ἀλφάβητον

a	•—	i	••	p	•——•
b	—•••	j	•———	q	——•—
c	—•—•	k	—•—	r	•—• •••
d	—••	l	•—••	s	•••
e	•	m	——	t	—
é	••—••	n	—•	u	••—•••
f	••—•	ñ	——•——	v	•••—w•——
g	——•	o	———	x	—••—
h	••••	ö, ü, o^e	———•	y	—•——
				z	——••
				ch	————

Φράσεις ἢ Ὅροι

p. d. (privet depesse) •——• —••

r d (royal depesse) •—• —••

s d (service depesse) ••• —••

Ἀριθμοί

1	•—————	ἐπιφράζονται ἡ συμπεριφορὰ ὅταν συγχύζονται μὲ τὰ γράμματα ὅλα.	1	•—
2	••————		2	••—
3	•••——		3	•••—
4	••••—		4	••••—
5	•••••		5	•
6	—••••		6	—••••
7	——•••		7	—•••
8	———••		8	—••
9	————•		9	—•
0	—————		0	—

Συνεστραμμένοι ἀριθμοί δίδονται ὅταν τὸ περιεχόμενον συν-τετραμμένον ἀποτελεῖται μόνον ἐξ ἀριθμῶν· ἐν ἄλλῃ ἄλλῃ περιπτώσει διαβιβάζονται ἀγνήρες.

Χειριστήριον

Τί ἐστί χειριστήριον;

Χειριστήριον καλεῖται τό ὄργανον δι' οὗ μεταβιβάζονται τά Μορσικά σημεῖα. Εἶναι τό εὐφυέστατον τῶν τηλεγραφικῶν ἐργαλείων.

Τό χειριστήριον σύγκειται ἐπί μιᾶς ξυλίνης βάσεως σχήματος ὀρθογωνίου ΑΒ. Ἐπί τῆς ξυλίνης ταύτης βάσεως ὑπάρχει μοχλός ἐξ ὀρειχάλκου ΓΔ κινούμενος ἐλευθέρως ἐπί ἄξονος διερχομένου διά δύο μεταλλικῶν τεμαχίων Ὀρθοστατῶν καλουμένων. Ἐξ τό ἐμπροσθεν μέρος τοῦ μοχλοῦ ὑπάρχει λαβή Λ ἐξ ἴδιου ἤ ὀστέου, σύσταν φαίνοτε μονοτεμῆ. Ἐξ δέ τό ὀπισθεν μέρος τοῦ μοχλοῦ ὑπάρχει κοχλίας Κ, ὅστις διαστρᾶ αὐτόν (τόν μοχλόν). Ἐπί τῆς βάσεως ὑπάρχουσι δύο μεταλλικαί ἐπιφάνειαι α, β, ἀμφότεραι αἱ ταῦται φέρουσι μεταλλικόν τεμάχιον ἐκ φλατίνης, ἐντός εἰς μεταλλικόν τεμάχιον ἀναφύεται κατό κοχλίας Κ, καθώς καί ἡ κατωθε λαβή Λ. Τά μεταλλικά δέ τεμάχια ἐκ φλατίνης τροφοφόρουσι τά δύο ἄκρα τοῦ μοχλοῦ ἀνό τῆς φθορᾶς καί τῆς ὀξειδώσεως, ἥτις δύναται νά ἐνεχθῇ διά τά σχηματιζόμενα ἐν τῇ διεξάγωγῇ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος σωνιθήρων.

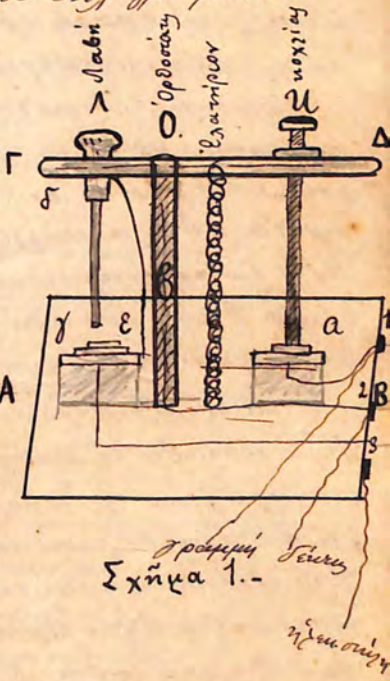

Σχῆμα 1.-

Ὁ κοχλίας Κ φέρει καί δεύτερον κοχλίαν ἐλατηριόν καλούμενον, ὅστις χρησιμεύει ἐξ τό νά τηρῇ τόν κοχλίαν Κ εἰς θέσιν σταθερόν, ἐντός δέ νά κανονίζῃ τήν μεταξύ τοῦ ἄκρου τοῦ κοχλίου

Ζ καὶ τοῦ σημείου Α θεόν του, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν μεταξύ
τοῦ ὑποτείνουσαν Α τεμαχίου καὶ τοῦ χ ἀποστάσιν, ἤτις δέον
νὰ ἦ ἑνὸς μέχρι δύο ὑποχηροστομέτρων.
Ἐξαρτήριον εἰς χάλυβος Ε χρησιμεύει ἵνα ἐξαναγκάσῃ τὸν μοχλὸν
ΓΔ νὰ μείνῃ εἰς σταθερὰν αὐτοῦ θέσιν. Τὸ ἐξαρτήριον τοῦτο ἀπο-
καθίσταται εἰς τὴν ἐν χρήσει χειροστήριον δι' ἰσχυροῦ σωληνοειδοῦς
ἐξαρτήριον τιθεμένου μεταξύ τοῦ ὀρθοστάτου καὶ τοῦ μοχλοῦ Κ.
Ἡ βάσις τοῦ χειροστηρίου ΑΒ φέρει τρία μεταλλικὰ τεμάχια 1,
2, 3, εἰς τὰ ὁποῖα διὰ τεμαχίων μοχλοῦ ἐξαναγκάζεται ἡ
μεταλλικὴ ἐπιφάνεια τριῶν σφιγκτήρων κατεσκευασμένων εἰς αὐτά. Τὰ
τρία ταῦτα μεταλλικὰ τεμάχια συμπεριλαμβάνουσι διὰ σφιγκτήρων με-
μονωμένων τιθεμένων ὑπὸ τὴν βάσιν τοῦ χειροστηρίου μὲ τὰς με-
ταλλικὰς ἐπιφάνειας καὶ χ καὶ τοῦ ἄξονος β κατεσκευασμένου, ἤτοι τὸ μὲν 3 μὲ τὸ χ, τὸ 1 μὲ τὸ β καὶ τὸ 2 μὲ τὸ α· ἡ συμπερι-
φορὰ αὕτη ἀποτελεῖ τὸν ἐσωτερικὸν σύνδεσμον τοῦ χειροστηρίου.
Ἤδη ἐὰν στρέψωμεν τὴν βαλβὶδα Λ ὁ μοχλὸς θέσει ἀφίσει τὴν ἐν ἡ-
ρεμίᾳ θέσιν του καὶ θέσει ἐξ ἀνάγκης εἰς ἐπαφὴν τὸ ὑπὸ τὴν βαλβὶδα Λ
μεταλλικὸν τεμάχιον μετὰ τοῦ μεταλλικοῦ τεμαχίου χ. Ἐπὶ τῇ θέσει
ταύτῃ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα θέσει ἐξέλθει διὰ τοῦ 3, χ, β, 1 καὶ
θέσει μεταβῇ εἰς τὴν γραμμήν. Εἰς τὰ μεταλλικὰ τεμάχια 1, 2, 3
παραγίνονται τρία σύρματα, τὸ μὲν 1 μετὰ τῆς γραμμῆς, τὸ 2 με-
τὰ τοῦ δεύτου, καὶ τὸ 3 μετὰ τῆς ἠλεκτρικῆς σκάλας.
Ἐὰν εἰσέλθῃ ρεῦμα εἰς τὴν γραμμῆς διὰ τῆς ὑπὸ τὴν βάσιν συμ-
περιφορᾶς θέσει μεταβῇ εἰς τὸν ἄξονα β διὰ εὕρῃ συμπεριφορὰν
τοῦ β μετὰ τοῦ α διὰ τοῦ μοχλοῦ καὶ διὰ τοῦ 2 θὰ μεταβῇ
εἰς τὸν δεύτου.
Ἐὰν ὁρόσεται καὶ νέμεται ρεῦμα, θὰ στρέψωμεν τὴν βαλβὶδα Λ ὁρῶ τὰ κάτω καὶ τὸ ρεῦμα τῆς ἠλεκτρικῆς σκάλας
διὰ τοῦ 3, χ, ἢ β θέσει μεταβῇ εἰς τὴν γραμμὴν διὰ τοῦ μεταλλικοῦ τεμαχίου 1, τὸ ρεῦμα τοῦτο δὲν μεταβαίνει εἰς τὸν διὰ τοῦ
α ἢ β εἰς τὸν δεύτου, διότι ἡ συμπεριφορὰ μεταβὶ τοῦ α καὶ
τοῦ α διενόησι διὰ τῆς παρόδου τοῦ μοχλοῦ εἰς τὸ σημεῖον χ.
Ἐν ὑφιστάσει καθ' ἣν ἠθέλομεν κινήσει τὸν μοχλὸν καὶ

στρέφοντες αὐτὸν πρὸς τὰ δεξιὰ ἡ ἀνάστασις μεταβαίνει εἰς τὸ δ θέσιν καὶ ὄχι ἐπιπλέον, καὶ ὁ μοχλὸς τοῦ χειριστηρίου μετὰ τὴν μετάβασιν τεμαχίαν γ, α θέσιν ἀνοιγείσαν εἰς σῶμα, μίαν μάζαν, εἰς τὴν στριφώσαν ταύτην τὸ ἄτομα τῆς ἡλεκτρικῆς σφίγγης δὰ μεταβῇ καὶ εἰς τὴν γραμμὴν καὶ εἰς τὸ δίκτυον. Ἵνα δὲ ἀναπαυσταθῇ ἡ τάξις τῶν πραγμάτων θέλομεν στρέψει τὸν μοχλὸν ΙΙ πρὸς τὰ ἀριστερὰ μέχρι οὗ ἐνιδεῖ ἡ παροῦσα ἀνάστασις μεταβῇ τὴν σημείαν γ, δ, ἤτοι εἰς μέχρι δύο ὑποχειροστομίων. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ στρέφομεν καὶ τὸν ἀντιμοχλίαν ἵνα ὁ μοχλὸς πάθῃ τὴν παροῦσαν αὐτοῦ θέσιν. Ἐκεῖ ὁ ἄξων τοῦ μοχλοῦ φέρει μοχλίαν καὶ ἀντιμοχλίαν ἵνα δι' αὐτῶν ὁ μοχλὸς μένῃ παρόντος παρὰ πάθοντα καὶ σύχνι εἰς παρόν.

<u>Σημείωσις</u> Πρὸς εὐκολίαν τῆς συνδέσεως τῶν σωμάτων τὰ μεταβατικὰ τεμάχια εἰς ἓν παραγίγνονται τὰ ἑξαγωνικὰ σώματα φέρουσι ἀριθμοὺς 1, 2, 3, ἡ φαίνεται τοῦτο εἰς τὴν ἀνωσχύμα εἰκ. (1). Εἰς τὸν ἀριθμὸν 3 τίθεται τὸ σῶμα τῆς ἡλεκτρικῆς σφίγγης νάντοτε.

Τὸ ἄτομα ἑξαπορεύεται ἐφόσον στέγεται πρὸς τὰ πάνω τὸ χειριστήριον (δηλ. ἡ πλακί), ὅταν δὲ ἡ πλακὶ εἰφεθῇ ἐπὶ τὴν θέσιν. Διὰ τοῦτο ἔχομεν μακρὰν καὶ βραχεῖαν ἐνεργείαν ρεύματος καὶ διὰ τοῦτο τὸ χειριστήριον πέγεται πομπός (σύμπν).

Ἐν ὅσῳ δηλαδὴ πρεσσοῦμεν πρὸς τὰ πάνω στριφοῦτερον ἢ ὀλίγον τὴν πλακὶ ἔχομεν μακρὰν καὶ βραχεῖαν ἐνεργείαν ρεύματος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ χειριστήριον γέγεται καὶ πομπός.

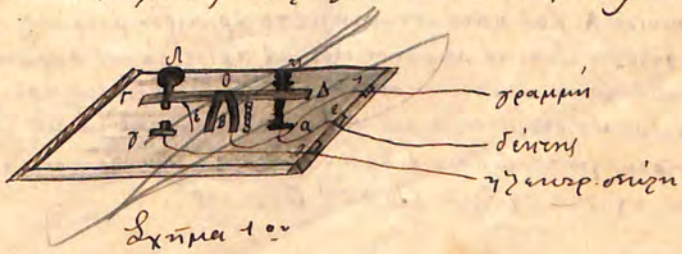

Σχῆμα 1ον

Περί ηλεκτρομαγνητών

Τί ονομάζεται ηλεκτρομαγνήτης;

Ηλεκτρομαγνήτης ονομάζεται, εἰς ἐν μαγνητικόν σίδηρον διά τῆς ἐνεργείας ηλεκτρικοῦ ρεύματος μαγνητιζόμενας ράβδοι, μετά τοῦ σπίρου τῶν φορά καί γραμμή διαβαίνει τόν ηλεκτρικόν ρεύματος μέρη. Τό νῦν ὅμως σχῆμα Α εἶναι ηλεκτρομαγνήτης, διά τοῦ κέντρου τοῦ ὁποίου διέρχεται ράβδος NM ἐκ μεταλλικοῦ σιδήρου ἤτις ἀποτελεῖ ἕν σῶμα μετά τοῦ κυλίνδρου Α σωλήνα καλουμένου. Ἔχει δέ σωλήν κυλίνδρος κοῖλος ἤ σωλήν ἐκ μετάλλου ἤ ξύλου οὗ τά ἄκρα ἀποκλείονται εἰς δίσκους διατρήτους· ἐπί τῆς ἐξωτερικῆς ὁμοιόμορφοῦ κυλίνδρου περιτυλίσσεται σύρμα λεπτόν χαλκίνον μεμονωμένον διά μετάξης, τοῦ μεμονωμένου τούτου σύρματος τά ἄκρα σ, σ' χρησιμεύουσι ἵνα δι' αὐτῶν κυκλοφορεῖ ηλεκτρικόν ρεῦμα. Τό ρεῦμα δ' ἐπερχόμενον ἀπό τοῦ σημείου σ εἰσέρχεται διά τοῦ σ', ἀφοῦ πρῶτον διέλθῃ τάς σπείρας τοῦ περιελιγμένου σύρματος. Διά τῆς διόδου τοῦ ηλεκτρικοῦ τούτου ρεύματος ὁ σωρήν τοῦ κυλίνδρου, ἤτοι ἡ μαγνητική ράβδος μαγνητίζεται ἀκαριαίως, καί εἰς τά ἄκρα τῆς ράβδου ταύτης ἀναφαίνονται αἱ ἡ εἰς τόν μαγνήτην δύο πόλοι ἀντίθετοι ἤτοι Ν ἡ Β πόλοι. Ὁ Ν. πόλος ἀναφαίνεται πάντοτε πρός τά ἀριστερά τῆς εἰσόδου τοῦ ρεύματος, ὡς φαίνεται εἰς τό σχῆμα 1· ὅτι δηλ. ὁ Ν. πόλος ἀντιστοιχεῖ εἰς τό ἀριστερόν τοῦ σωλήνος Α. Καί κατά τόν Ampère ἀριστερόν ρεύμενος ὡς πρός Ν πόλον μαγνητικῆς βελόνης εἶναι τό κείμενον πρός τά ἀριστερά τοῦ παρατηρητοῦ, ἐστραμμένον πρός τήν βελόνην καί κινούμενον ἐπί τῆς διευθύνσεως τοῦ ρεύματος, οὕτως ὥστε τό ρεῦμα εἰσερχόμενον ἐκ τοῦ ποδός τά ἐξέρχεται ἐκ τῆς κεφαλῆς.

Εἰς τούς ηλεκτρομαγνήτας δίδονται διάφορα σχήματα, καί πρῶτον ἔχομεν τόν Ηλεκτρομαγνήτην, ἔχοντα σχῆμα ἵππου πετάλου.

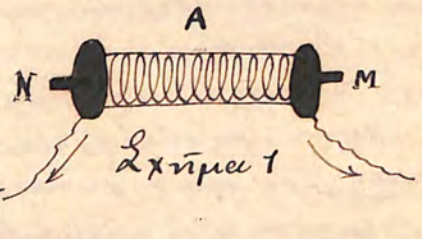

Σχῆμα 1

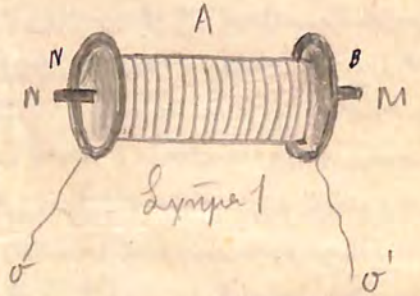

Σχῆμα 1

Ἠλεκτρομαγνήτης σχήματος ἱππείου μεταλλικοῦ.

Εἶναι δύο ἄκρα αὐτοῦ κείνται δύο μόνια (σχῆμα 2).
Καὶ ἐνταῦθα ἐφίσης διὰ τῆς δόδου τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ μονίου ἐναστύνονται εἶναι ἄκρα τὴν μορφὴν Ν ἢ Β φόλος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.
Ὁ ἠλεκτρομαγνήτης οὗτος γέρει εἶναι ἄκρα αὐτοῦ δομίδα Δ εἰς μαγνητοῦ σιδήρου, ἣν χρησιμεύει ὡς ὁπλισμὸς τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου, τόσον δὲ ἰσχυρῶς εὑρίσκεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ μορφοῦ τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου ὥστε καὶ βάρη δύνανται νὰ βαστηθῶσι ἐφάνταν.

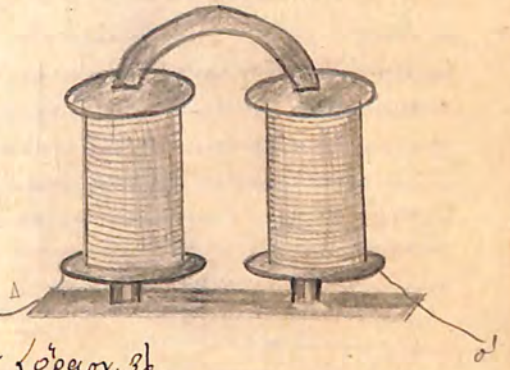

Δεύτερον εἶδος ἠλεκτρομαγνήτου (ὁρᾶσε σχ. 3)

Εἶναι δύο μόνια μετὰ κυλινδρικῶν ῥάβδων ἢ μορφὴν μεταγενεστέρων ἐφίσης δομίδος εἰς μαγνητοῦ σιδήρου παιδεύσης φορᾶς αὐτήν· ἀμφότεροι οἱ ~~μορφὴν φέρουσι μόνια~~ διὰ διέρχονται οἱ μορφὴν εἶναι εἰς χαλκοῦ, φέρει τὴν ὁποίαν φερεκτύνονται σύρμα μεμονωμένον χαλκοῦ χαλκινον· ἐφίσης τὴν μόνιαν φροσκοπτῶνται τὰ ἄκρα τοῦ μεμονωμένου σύρματος.

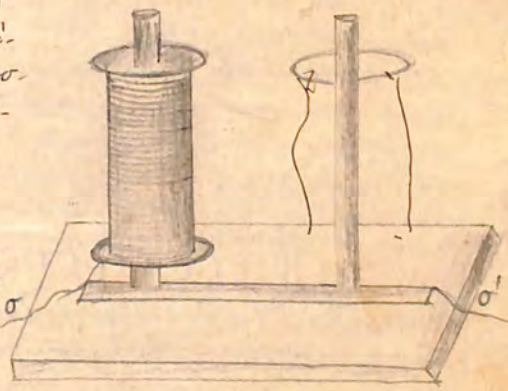

Τρίτον εἶδος εἶναι ὀλεγόμενος χωλὸς ἠλεκτρομαγνήτης.

Εἰς τοῦτον τὸ φόδεστῶμεν μόνον εἰς μόνιον εἰς τὸ ἓν ἄκρος αὐτοῦ, τὸ δ' ἕτερον μένει ἄνευ μόνιον χωρὶς ὅμως εἰς τοῦτον τὸν μεσοῦνται τὰ ἀφοτελέσματα τὰ φροφερχόμενα ἐκ τῆς διελεύσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος. Τὸ εἶδος τοῦτο εἶναι χρήσιμον ἐν τῇ τηλεγραφίᾳ.

Μετασχηματισμὸς τῶν μαγνητήσεων καὶ ἀπομαγνητίσεων εἰς μηχανικὰς κινήσεις.

Τὸ ἐφί τῶν φόλων ἠλεκτρομαγνήτου τινὸς φροσκολλώμενον τεμάχιον μαγνητοῦ σιδήρου (ὅπερ δομίδα ἀνωτέρω ὀνομάσαμεν) καλεῖται ὁπλισμὸς ἠλεκτρομαγνήτου. Ἤδη ἐὰν ὁ ὁπλισμὸς τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου εἶναι κινητὸς φέρει ἄξονος, οὗ αἱ κορυφαὶ ἐπιφόμεναι καὶ διαπόναι τοῦ ῥεύματος μετασχηματίζονται

εἰς ἀντιφαρτήσεις εὐθυγράμμου κινήσεις καὶ καταστικής. Πρὸς τοῦτο ὅμως εἰφαίνεται ἵνα αἱ κινήσεις αὗται ὡρισμένοι ὑπὸ δυνάμεις ποιχίων μεγουμένων κ καὶ κ', (Σχῆμα 5). Θέλομεν α νὰ στηρίξωμεν ἐν τεμάχιον εἰς χαρτὶ ὀρθοστάτου μεγουμένου· ἔστω δὲ ὁ μοχλὸς εἰς οὗ αὐρίσκεται ὁ ὁρίζοντας ὁ εὑρίσκεται ἐν ἐφαπτῇ μετὰ τοῦ ἄνω μοχλίου κ, ἀναγκάζομεν ὁμοῦ πρὸς τοῦτο διὰ κατάλληλον σύστημα δοῦ ἐλατηρίου ε ἀντιστοιχοῦντος ἑτέρου ἐλατηρίου μεγουμένου. Τοῦτο τὸ μηχάνημα ἀποδεικνύει ὅτι αἱ ἀντιφάσεις ἐπιφάνειαι καὶ διάφανοι τοῦ ῥεύματος μεταβάλλονται εἰς εὐθυγράμμους μηχανικὰς καὶ κατακτικὰς κινήσεις.

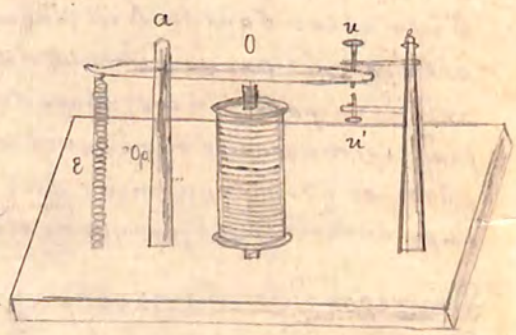

Ἀλλὰ ἵνα αἱ κινήσεις αὗται ὦσι κατάλληλοι καὶ ταχεῖαι ἐφαρμόζεται:

1ον) Οἱ σωλῆνες τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου νὰ ὦσιν εἰς μαλακοῦ χαλυβδοῦ σιδήρου, ἵνα μαγνητίζωνται ἢ ἀπομαγνητίζωνται ἀπαρίστως.

2ον) Νὰ μὴ ἔρχεται εἰς ἐφαπτὴν ὁ ὁπλισμὸς μὲ τὸν σωλῆνα, ἵνα μὴ ἀναπτύσσεται διαρκὴς μαγνητισμός· καὶ

3ον) Νὰ ἀποτείνῃ ὁ ὁπλισμὸς τοὺς σωλῆνας κατὰ τὸ ἐφικτόν, διότι ἡ ἀμοιβαία ἕλξις αὐτῶν εἶναι κατὰ λόγον ἀντίστροφον τῆς ἀποστάσεως. Πρὸς κατανισμὸν δὲ τῆς δέσεως ἢ τῆς ἀποστάσεως μεταξὺ σωλήνων καὶ ὁπλισμοῦ χρησιμεύουσι οἱ μοχλοὶ κ καὶ κ' οἵτινες ἐφαρμόζουσι τὸν ~~ὁπλισμὸν~~ ἢ τὸν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ὁπλισμοῦ ἀπὸ τοὺς σωλῆνας.

Περὶ Μορσιοῦς ἢ δέκτου

Εἴδομεν ὅτι διὰ τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου καὶ τοῦ ὁπλισμοῦ αὐτοῦ κατάλληλα διατεθειμένων, ἐπιτυγχάνομεν σειρὰν κινήσεων εὐθυγράμμων ἢ παρ' ὁποιηρίαν συμφώνων πρὸς τὰς κινήσεις τοῦ χειριστηρίου. Μοιφὸν καὶ ἡ Μορσιοῦς εἶναι τὸ ὄργανον ἐπάνω ἢ ἡ συσκευὴ ἢ μεταβάλλουσα τὰς διὰ τοῦ χειριστηρίου σημειωμένας μακρὰς ἢ βραχείας ἐπιφανείας ἢ ἠλεκτρικοῦ ῥεύματος εἰς μηχανικὰς εὐθυγράμμους κινήσεις αἵτινες δι' ἰδίου μηχανισμοῦ ἐπιτυγχάνονται εἰς σημεῖα καὶ γραμμὰς ἐπὶ χαρτίνης ταινίας.

Διὰ τοῦτο ἡ Μορσιοῦς ἢ ὁ δέκτης διαιρεῖται εἰς δύο μέρη· τὸ ἠλεκτρικὸν μέρος, καὶ τὸ μηχανικόν, περὶ οὗ ἤδη θέλομεν ἀσχοληθῆ. Καὶ τὸ μὲν ἠλεκτρικὸν μέρος περιλαμβάνει ἕνα ἠλεκτρομαγνήτην μετὰ δύο ἠλεκτρικῶν σωλήνων, τοῦ ὁποίου τὸ ἕνα κάτω κείμενον

μένον σύρμα {οχτῶμα 1 ον} καταχήσει εἰς τὰ ὅρια 1 καὶ 2, ἄνω συγκοι-
νωνοῦσι κατὰ τὸν ἐφεξῆς τοῦ ὀφιοειδοῦς μέρους τοῦ βάθρου τῆς Μορφῆς εὑ-
ρισκομένων ὁρίων, L καὶ T.
Εἰς τὰ δύο τοῦτα ὅρια καταχήσου-
σι τὸ σύρμα τῆς γραμμῆς καὶ τὸ
σύρμα τῆς γῆς. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ
ἠλεκτρομαγνήτου O εἶναι
προσκολλημένος ἐφεξῆς τοῦ
{M.M}. Τὸ ἓν ἄκρον τοῦ μοχλοῦ
M εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν δύο
κοχλιῶν κ, κ', οἱ ὁποῖοι στη-
ρίζονται ἐφεξῆς εἰδικῆς στήλης ἐξ
ὀρειχάλκου Σ, ἡτις διακρατεῖται
εἰς δύο ἀνταβάσεις μεταξὺ αὐτῆς
καὶ τοῖχου διὰ ἐλεφαντίνου ἢ ἐβενίνου.
Τὸ ἄνω μέρος τῆς στήλης Σ φέρει
τὸν κοχλίαν κ καὶ εἶναι ὡς ἔνω
μὲν μεμονωμένον ἀπὸ τοῦ κείμε-
νου μέρους β, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται προσκολλημένος ὁ
κοχλίας κ'.
Ἡ στήλη αὕτη Σ εἶναι κοίλη καὶ
τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τὸ φέρον τὸν
κοχλίαν κ' περιβάλλεται ὑπὸ μονωτικῆς οὐσίας. Τὸ ἄνω μέρος τὸ φέρον τὸν κοχλί-
αν κ συγκοινωνεῖ μεταλλικῆς κατὰ τὸν ἐφεξῆς τοῦ βάθρου εὑρισκομένου ὁρίου I διὰ στε-
λέχους κατακλίνου ἢ σύρματος. Τὸ δὲ κάτω μέρος τῆς στήλης ταύτης συγκοινωνεῖ
κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς κατὰ τοῦ ὁρίου P.
Ὁ μοχλὸς M εἴπομεν ὅτι στηρίζεται καὶ κινεῖται ἐφ' ἅβοτος α, ὁ ὁποῖος συγχρό-
νως στηρίζεται ἐφ' τῶν ἐπὶ χαλκοῦ σχήματι τῶν ἐπιστεγουσῶν τὴν δήμην τοῦ
μηχανισμοῦ. Εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς δήμης ταύτης εὑρίσκεται κεφάλιον ἐξ ὀρει-
χάλκου δεχόμενον τὸ ἀνταγωνιστικὸν ἐλατήριον E, τοῦ ὁποίου ἡ ἔντασις κα-
νονίζεται διὰ κατακλίνου κοχλίου κ. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μοχλοῦ εἰς οὗ κινεῖται
ὁ ἄξων, προσκολλᾶται γνωστὸν ἐλασμα ἐκ χαλύβδου εὐκαμπτον καὶ κυρτὸν εἰς τὸ
ἄκρον αὐτοῦ β τοῦ ὁποίου ἡ θέσις κανονίζεται διὰ κατακλίνου κοχλίου κ'', διὰ
τοῦ κοχλίου τούτου τὸ ἄκρον τοῦ ἐλάσματος β ὑψοῦται ἢ καταβιβάζεται· τὸ ἄκ-
ρον δὲ β ἐλάσματος διαφανοῦς γνωστοῦ δίσκου ἐξ ὀρειχάλκου, ὁ ὁποῖος ἐναπομένει
ἐφ' κυλίνδρου φέροντος φύλλα αὐτοῦ ἐρεοῦχον τὸ ὁποῖον ἐμβάπτεται διὰ κατακλί-
νου χρωστῆρος ὑποχρωμικῆς μελάνης. Ὁ κύλινδρος οὗτος ὀνομάζεται μελανωτὴρ κύ-

λινδρος. Χειρίζη δὲ ταινία περιειλισσομένη πέριξ τροχαίας διέρχεται δύο μικραὶ ταμίχια, Ὁδηγοὺς καλουμένους, καὶ μεταξὺ τοῦ ἄκρου τοῦ ἐξάρματος ϑ καὶ τοῦ μικροῦ δίσκου, παρεισρομένη ὑπὸ δύο κυλίνδρων, κινουμένων διὰ μηχανισμοῦ ὡροσκοπείου. Διὰ τοῦ μηχανισμοῦ ὡροσκοπείου τίθεται εἰς κίνησιν καὶ ὁ ζωστὴρ δίσκος δ, ἀλλὰ πρὸς τῇ διόδῳ τῇ ταινίας μεταξὺ τοῦ ζωστοῦ δίσκου δ καὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ἐξάρματος ϑ (Ζ) ὀφείλομεν νὰ κανονίζωμεν τὴν θέσιν τοῦ ἄκρου ϑ οὕτως ὥστε ἡ ταινία νὰ ἐφαπτόμενα μὲν ἐπὶ τοῦ σημείου ϑ ἀλλὰ καὶ μὴ ἐφάπτεται τοῦ ζωστοῦ δίσκου δ. Ὁ ζωστὴρ οὗτος δίσκος περιβάλλεται πάντοτε διὰ μεγάλης ὡς εἰκὸς ἐφαρμῆς αὐτοῦ μετὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς κυλίνδρου.

Ἐφεξῆς τοῦ ὁ ὁδοδείκτου μέρους τοῦ βάθρου (σχῆμα 20) τῆς Μορσίας ὑπάρχουσι σύνθετα μεταλλικὰ ὅρια, εἰς ἃ διὰ πολλαχῶν κοχλιῶν πολλαχόθεν καὶ συνφίγγεται καὶ εἰς αὐτὰ πολλαχόθεν ἄβαθεν σύρμεται. Καὶ ὅρια ταῦτα ἢ οἱ κοχλίαι φέρουσιν ἕκαστος ἴδιον γράμμα Μ, Ι, Ρ, Τ, L: καὶ μετὰ τίνων μερῶν συνδέονται καὶ ὅρια Μ, Ι, Ρ, Τ, L εἴδομεν κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ἡλεκτρικοῦ μέρους τῆς Μορσίας, τὸ ὅριον Μ συμπίπτει μὲ τὸν ὅρον ὄγκον τῆς Μορσίας ἀφ' οὗ φαίνεται ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος τῆς λέξεως Methifc = ὄγκος. Τὸ μηχανικὸν μέρος τοῦ ὁσίου ἔχει προορισμὸν τὴν κανονικὴν τῆς ταινίας ἐνίσχυσιν, περιεχόμενον ἐντὸς δύο παθέων ἐπὶ τοῦ βάθρου τῆς Μορσίας σταθερῶς ἐξ ὀρειχάλκου.

Περιλαμβάνει δὲ (σχ.) τὸ ἐξαρτήριον τὸ δίσκον εἰς τὸν μηχανισμὸν τοῦ ὡροσκοπείου τὴν πίνακα, ἐπιφάνειαν ἐπὶ δίσκος ἐξ ὀρειχάλκου καλουμένης Ε (σχῆμα 3). Σπρίζεται ἐπὶ ἄξονος ΑΒ διερχομένου τὴν δύο ἐξ ὀρειχάλκου σφαίρας. Καὶ εἰς μὲν τὸ ἔμπροσθεν μέρος κοχλιοῦται ἡ λαβὴ Λ δι' ἧς ταινίζεται τὸ ἐξαρτήριον, εἰς δὲ τὸ ὄπισθεν μέρος αὐτῆς ὑπάρχει σύσημα τι ὀδοντωτὸν, παρεμφυὲν τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ταινοδέτου ἐξαρτήριον. Ταινόμεν δὲ τὸ ἐξαρτήριον δὲ τὸ ἐξαρτήριον, περέχοντες τοὺς ἄξονα ΑΒ διὰ τῆς λαβῆς Λ. Ἡ ἐξαρτηροδόχη Ε φέρει σύσημά τι ὀδοντωτὸν ἐκ τὸ μέρος Α, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον ὀδοντωτὸν τροχὸν τῆς κινήσεως Τ (σχήματος 4 β. βλ.) Δύο ὀδοντωτοὺς τροχοὺς Τ καὶ Τ', ἐξ ὧν ὁ δεύτερος Τ'' μεταδίδει τὴν κίνησιν εἰς τρεῖς κεχωρισμένους ἄξονας Ζ, Ζ', Ζ''. Ὁ τροχίσκος Τ'' εὐεγκάμπτου καὶ περέφηκεν περὶ ἄξονα καὶ θέσιν τροχὸν μετὰ δύο περόζων ῥυθμιστὴν τῆς ταχύτητος ἢ κοινῶς Φτερόν καλούμενον, προωρισμένον καὶ κανονίζει τὴν ἰσόχρονον κίνησιν τοῦ μηχανισμοῦ, καὶ τοῦ ὁ ὁσίου καὶ δύο περόζια κατὰ τὴν κίνησιν ἀποκαταστήνοντα ἀκρίζων διὰ τῆς ἀναπτυσσομένης κεντροφύγου δυνάμεως.

Οἱ ἄξονες Τ, Τ', Τ'' φέρουσι τροχίσκους, παθέων καὶ τὰ κέντρα τῶν τροχῶν Τ', Τ''. Ὁ πρῶτος ὀδοντωτὸς τροχὸς τῆς κινήσεως Τ φέρει συνήθως πεντήκοντα ὀδόντας, ὁ δεύτερος Τ' τεσσαράκοντα, καὶ ὁ τρίτος Τ'' τριάκοντα. Πάντες δὲ οἱ τροχοὶ αὐτοὶ δίκαι.

Ἐφαρμόζει ἐὰν ὁ Τ κινηθῇ ἅπαξ ὁ τροχὸς Τ' θὰ στραφῇ πεντάκις, ὁ τρίτος Τ'' θὰ στραφῇ εἰκοσάκις, ὁ δὲ τροχίσκος Ζ'' θὰ στραφῇ ἑξηκοντάκις.

Ὥστε τοῦ τροχοῦ τοῦ στρεφομένου ἀφαιρ, ὁ τροχίσκος τ" δαὶ σταφῆ ἐξηκοντάκις. Ἀλλ' ὁ τροχίσκος τ" εἴωμεν ὅτι χρησιμεύει καὶ μεταδίδει τὴν κίνησιν εἰς τὸν ῥυθμιστὴν τῆς κινήσεως Ρ.

Τὸ ἄκρον τοῦ τροχοῦ τ' φέρει εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τὸ ἔμπροσθεν τῆς Πορσελάνης τὸν λεπτὸν μικρὸν δίσκον δ, (οχ πῆχα 1), ὃ σημειωθῆ γνώσομεν προσκρίβεται σταθερῶς ἐπὶ τοῦ μεγαλωτέρου κυλίνδρου, ὅστις στρεφόμενος περὶ τὸν ἄξονα αὐτοῦ σπρίζαται ἐπαφῶς ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ δίσκου δ (οχ. 1) χωρὶς εἰς τοῦτον καὶ παρεμβάλληται ἀντίσταστις εἰς τὴν κίνησιν αὐτοῦ.

Ἡ κίνησις τοῦ μεγαλωτέρου κυλίνδρου καὶ τοῦ μικροῦ δίσκου δ πρέπει νὰ ἦναι σύγχρονος καὶ παντελῶς ἰσοταχής δὲ πολλάκις συμβαίνει ὥστε ὁ μεγαλωτέρ κύλινδρος νὰ παραλυώνται εἰς τὴν κίνησιν αὐτοῦ λόγῳ τῆς χημικῆς μελάνης· εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ λεπτοῦ δίσκου δ (οχ πῆχ. 5) προσείθησι ἐξοχάς καθ' ὅλον τὸν κύκλον αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸν μεγαλωτέρ κύλινδρον μ προσβολέας στρογγύλας. Καθ' ὅσον προχωρεῖ ἡ κίνησις τοῦ λεπτοῦ δίσκου, αἱ προσβολαὶ αὐτοῦ συμπαρασύρουσι τὸν μεγαλωτέρ κύλινδρον εἰσερχόμεναι εἰς τὰς ὁδόντας τοῦ μεγαλωτέρου κυλίνδρου.

Ὁ Siemens ἐπέφερε τροποποιήσεις τινὰς εἰς τὸν μεγαλωτέρ κύλινδρον ἀντικαταστήσας

αὐτὸν διὰ μεγαλοδοχείου πεζῇ ὀνομαζομένου διὰ σωλῆνος ἵνα διὰ αὐ-
τοῦ διέρχεται πανονικῶς τὸ ἀναβαινόμενον ὕδωρ τῆς μεγάλης. Τοποθετεῖ-
ται δὲ ἀντιστρόφως μὲ τὸ στόμιον πρὸς τὰ κάτω, ἐκεῖ καὶ τοῦτο φαρουσάζει
ἀνωμαλίας ὡς ἐκ τῆς σύβεως τῆς μεγάλης καὶ ἐντεῦθεν τῆς μὴ πανονικῆς ἐκρο-
ῆς αὐτῆς· ὥστε ὁ ἐν χρήσει διὰ τὴν προσβολὴν τρόπος εἶναι ἐσφαλέστερος.
Ὁ ἄξων τοῦ τροχίσκου τ (οχῆμα 4) εἰσαναστρίνεται πρὸς τὸν κύλινδρον β
δοκὸς μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ κυλίνδρου α (οχῆμα 1) ἐπιφερόμενος ἴδιον σύστημα
(οχῆμα 6) τοῦ ὁποίου ἀναχωρεῖται ἡ τανία
φαρασυρομένη νὰ ἐκτυλίσσεται πρὸς τὰ
ἔξω ἐπὶ ἐξοχῆς ἐπιπέδου.
Τὸ σύστημα τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς:
Ὁ κύλινδρος α (οχῆμα 6) στηρίζεται ἐπὶ
τεμαχίου γ, ὁ δὲ κάτω κύλινδρος β στρεφό-
μενος ἐλευθέρως ἐπὶ τεμαχίου ἐπιπέδου
ο συμφαρασύρει τὴν ταινίαν τῇ συνδρο-
μῇ τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ὡροσημείου.
Ἄνωθεν τοῦ κυλίνδρου α ὑπάρχει τεμάχι-
ον ἐξ ὀρειχάλκου Ο', ἐφ' οὗ παραγγήνεται
ρίζεται κοχλίας δ πανονίζων τὴν δύναμιν τοῦ ἐλατηρίου Ε, ὅστις ἐξασφαλί-
ζει τὴν πανονικὴν θέσιν τῶν κυλίνδρων α καὶ β μεταξύ των. Ὑπὸ τὸ τεμά-
χιον γ ὑπάρχει πανείγγυος βραχίων βρ ὁ ὁποῖος στρεφόμενος πρὸς τὰ δεξιὰ
ἐξαναγκάζει τὸν ἄνω κύλινδρον νὰ ὑψώνεται, ἵνα διὰ αὐτοῦ διέρχεται ἡ τα-
νία πανὰ τὴν τοποθέτησιν. Ὁ κύλινδρος α φέρει ἐπὶ τῶν μέσων ἐντομὴν, ἵνα δι-
ἀρχομένη ἡ ταινία μετὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐκτυπωθεῖσαν Μορσικὴν σημείωσιν μὴ
ἐμπλέκεται εἰς ἄγκιστρα καὶ γραμμάτια. Ἀμφότεροι οἱ κύλινδροι α καὶ β ἔχουσι
ἐπιφάνειαν εἰνάμαγον ἵνα παθίσεται ἄθικτος ἡ ἐπίστρωσις τῆς ταινίας.
Ὁ μηχανισμὸς τοῦ ὡροσημείου εἴσαμεν ὅρισι καὶ ἐνεργεῖ πανονικῶς ἵνα τὰ Μορ-
σικὰ σημεῖα ἐκτυπώνται πεζῇ ἐπὶ τῆς ταινίας πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται: ἡ
ἐπίστρωσις τῆς ταινίας νὰ γίνεται μεθ' ἱκανῆς ἐκτάσεως, ὁ δὲ χρόνος δίσκος δ νὰ
ἡ ἀρκούντως μεγαλαμένος. Τὸ πρῶτον ὡς εἴπομεν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς πεζῆς
ἐνεργείας τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ὡροσημείου· τὸ δὲ δεύτερον διὰ τῆς ἐπιφανείας
τοῦ μεγαλοπρεποῦς κυλίνδρου διὰ χημικῆς μεγάλης. Ἡ ἐπίστρωσις τῆς ταινίας ἔνε-
κα ἡ πανονική, δέον νὰ ἦ ἐξ ἑνὸς πρὸς τὸν χρόνον 1,20 τοῦ μέτρου μῆκος, τὸ δὲ ἐλατήριον
τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ ὡροσημείου νὰ διαρκῇ ἐπιστρεφόμενον μίαν ὥραν.
Τὸ κυρτὸν ἄκρον τοῦ ἐξάρματος ζ (οχῆμα 4) δέον νὰ ἐφέστηκεν τὸν μικρὸν
δίσκον ἐπὶ δύο ὡς ἢ θέσεις ἐξ ἑκάστης ἐπὶ τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ μοχλοῦ μετὰ τοῦ πα-
κτωτοῦ κ, διότι ἄλλως δὲν ἢ θέσεις ἐξαναγκάζει τὸ ἄκρον ζ νὰ ὠθῇ τὴν ταινίαν
πρὸς τὸν χρόνον δίσκον δ, καὶ ἐπιτόκιον νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ Μορσικὰ γράμματα.
Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δ ὑπάρχουσι οἱ κοχλίαι κ καὶ κ' καὶ κ'' οἱ τῆς πανο-
νίζουσι πανονιζόμενοι ἐξασφαλίζουσι τὴν πανονικὴν ἐπίστρωσιν τῶν γραμμάτων
ἐπὶ τῆς ταινίας. Ἡ ταινία φαρασύρεται ἐξ τοῦ κυλίνδρου καὶ γραφεῖα ἐπὶ κυλίνδρου.
Ἡ ταινία ἔχει πάχος 0,10 – 0,15 τοῦ μέτρου. Ὁ κύλινδρος ἔχει βάρος 175 γραμ-
μάρια, μῆκος δὲ ταινίας εἶναι 170 μέτρα. — — —

Περί ἠλεκτρονόμου (Relais).

Ὅταν ἡ Μορσική δεν δύναται νά λειτουργήσῃ εἴτε ἐκ βάθους κακοκαιρίας, εἴτε ἐκ βάθους κακῆς κατασκευῆς τῶν ὑπερκειμένων γραμμῶν, εἴτε διότι ἡ ὑπερκειμένη γραμμή εἶναι μακρά, καί τό ῥεῦμα τό ἐξ αὐτῆς ἐρχόμενον δεν δύναται νά ἔλθῃ βαθέως τόν μοχλόν τοῦ δέκτου, ἀλλά βίαν ἀνεφαρμῶν, ὥστε νά κωδίσεται εἰ τοῦτον ἀδύνατον οὐ μόνον ἡ ἐκτύπωσις ἀναγνώσεως τῶν γραμμάτων τοῦ Morse ἐνεκα τῆς βίας, ἀλλά καί τῶν μοχλῶν αὐτοῦ ἀδυνατεῖ νά κινήσῃ ἐφαρμόζοντες εἰς κινήσεις αὐτοῦ νά μή γίνωνται ἀκριβεῖς διά τήν ὀρέξιν, εἰ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀναγκαῖον χρῆσιν ἰδίας τινός συσκευῆς τεθείσης μέν εἰς κίνησιν διά τοῦ ἀρχικοῦ ῥεύματος, ἀλλ' ὀφειλούσης νά ἀντιμετωπίσῃ τό ῥεῦμα ἐνός τοῦ ἑτέρου μέρους τῆς γραμμῆς διά νέου ὁμοῦ ῥεύματος προερχομένου ἐκ νέας ἠλεκτρικῆς πηγῆς.

Ἡ συσκευή λοιπόν εἶναι, ἡ τό εἰς αὐτήν φθάνον ῥεῦμα αὐτοκινδυνεύσασα διά νέου ῥεύματος ὀνομάζεται **ἠλεκτρονόμος**.

Ὁ ἠλεκτρονόμος ὀφείλει νά μή ἀλλοιοῖ τήν διαδοχήν καί τήν διάρκειαν τῶν εἰσερχομένων, αὐτούς φθάνοντας εἰς αὐτόν ἀλλά καί νά μεταβιβάζῃ ἀμετάβλητα ἐν εἴδει χειροστηρίου ἐνεργοῦντος αὐτομάτως μετά τοῦ χειροστηρίου τοῦ σταθμοῦ, ἐξ οὗ προέρχεται τό ἀρχικόν ῥεῦμα, ἐφόσον ὁ ἠλεκτρονόμος εἶναι δέκτης, εἰ τοῦτῳ δέ καί αὐτόματον χειροστήριον.

Ἐν τῇ πρώτῃ συσκευῇ τό κυρτόν ἄγκιστρον τοῦ ἐλάσματος ἦ τό αἰχμή δι' ἧς ἀνεγινώσκετο εἰ ἀναγλύφῳ καί γράμματα τοῦ Morse, καί τό ἐλατήριον τοῦ ἀποροφίου δεν ὑπῆρχε, αὐτό οὗτος ἐλειτούργει διά βαρεῖς καί ἀγύρους ἀπαρουμένους ὑπό τῆς γραφείας τῶν συσκευῶν. Διά τοῦτο εἰ τῇ μηχανῇ ταύτῃ ἐνός τοῦ αὐτοῦ βείδρου ἐτοποθετεῖτο καί ὁ ἠλεκτρονόμος διότι τό ἀρχικόν ῥεῦμα δεν ἠδύνατο νά κινήσῃ τόν μοχλόν τῆς Μορσικῆς, ἤδη ὅμως ὁ ἠλεκτρονόμος ἀναστέλλει ἴδιον μηχάνημα, καί διά τοῦτο, ἴδιαν δαί διαφραγμαινδωμεν αὐτοῦ.

Ἠλεκτρονόμος λοιπόν εἶναι δέκτης οὗ τοῦ ἀφηρέθη τό μηχανικόν μέρος. Ὑποφέρουσι πολλά εἴδη ἠλεκτρονόμων ἐν τῷ ὁποίῳ ἡμεῖς θέλομεν περιγράψει τά κυριώτερα.

α΄ Λόγος ἡγεμονικός

Ὁ λόγος ἡγεμονικός (σχῆμα 1) εἶναι ἡγεμονικὴ μετὰ δύο ωνίων μετὰ δύο κυλινδρικῶν ωυρήνων, τοῦ ὁρίσμοῦ Ο μετὰ τοῦ μοχλοῦ τοῦ Μ, τοῦ ὁποίου τὸ ἓν ἄκρον μεταξὺ τῶν δύο κοχλιῶν κ, κ΄. Ὁ μοχλὸς ΜΜ κινεῖται ὑπὸ ἄξονος α σκριφομένου ἐπὶ σελέως βῆ ὀρθογώνιον β, ἀντεξωκοσμοῦ δὲ ἡ ἀναμνημονικὸν ἐργαστήριον ε ἐξαναγκάζει τὸν μοχλὸν Μ νὰ εὑρίσκεται εἰς ἑναρμονὴ μετὰ τοῦ ἄνω κοχλίου κ.

Θεὶς τῇ βάσει τοῦ ἡγεμονικοῦ μέν εἰς τὸ ὀπισθεν αὐτοῦ μέρος (σχῆμα 1ον) εὑρίσκονται τὰ αὐτὰ ὅρια μετὰ τῶν κοχλιῶν Μ, Ι, Ρ, Τ, L, ἀφ' οὗ εἰς τὸ δεῖνα (σχῆμα 2ον). Εἰς τὰ ὅρια ταῦτα κατεφέρονται διαμεμορφωμένα σύρματα ὁ κοχλίας κ ὁ μὲν σφιγκτὴρ μετὰ τοῦ ὁρίου Ι, ὁ δὲ κάτω κοχλίας κ΄ μετὰ τοῦ ὁρίου Ρ· ὁ ἄξων α μετὰ τοῦ ὁρίου Μ, τὸ ἓν ἄκρον τοῦ σύρματος τῶν ωνίων μετὰ τοῦ ὁρίου L, καὶ τὸ ἕτερον μετὰ τοῦ Τ. Εἰς τὸ ὅριον L καταλήγει τὸ ἔξωθεν ἐρχόμενον σύρμα τῆς γραμμῆς, εἰς δὲ τὸ ὅριον Ρ καταλήγει ὁ θετικὸς πόλος τῆς σκέψης ἢ εἰς τὸ ὀξὺ. Τὸ ὅριον Μ συνδέεται μετὰ τοῦ δεῖνος ἢ Μορσέως (μὲ L), τὸ δ' ἕτερον ὅριον τῆς Μορσέως Τ συνδέεται μετὰ τοῦ ἑτέρου πόλου τῆς τοπικῆς ἡλεκτρικῆς σκέψης.

Σημείωσις. - Τοπικὴ σκέψις λέγεται ἐκείνη, ἧς τὸ κύκλωμα συνκλείεται ἐντὸς τοῦ χρεμαστοῦ εἰς ὃ λειτουργεῖ.

Ὁ ἡλεκτρικὸς οὗτος νόστος τροποποιεῖται καὶ ἐξῆς (σχῆμα 2ον). Μετακινοῦνται τὰ σκέλη Σ τὰ φέροντα τοὺς κοχλίας κ, κ΄ πρὸς τὰ ἄκρα τοῦ θαλάμου τοῦ ἡλεκτρικοῦ (σχήματος 2ον), καὶ τὸ ἐναισθητικὸν ἐργαστήριον ἐτοποθετήθησαν μεταξὺ τοῦ ἄξονος α καὶ τῆς σκέψης, ὅπως ἐξαναγκάζηται ὁ μοχλὸς Μ ὅπως εὑρίσκεται εἰς ἑναρμονὴ μετὰ τοῦ κάτω κοχλίου κ΄. Μετεβλήθη ἡ λειτουργία τῆς σκέψης Σ, καὶ τὸ μὲν κάτω μέρος φέρει τὸν μετρούμενον μέρος καὶ συνδέεται μὲ τὸ ὅριον Ι, τὸ δὲ ἄνω μέρος ἤτοι ὁ κοχλίας κ συνδέεται μὲ τὸ ὅριον Ρ, ἤτοι τὴν σκέψιν τῆς ἡλεκτρικῆς. Θαυμαστὴ δὲ εἰς τὸν ἡλεκτρικὸν δεῖ γίνεται χρῆσις τοῦ ὁρίου Ι, ὅστις εἶναι προσωρινόν διὰ τὸ μεταφορικὸν μόνον σύστημα παρασκευάζεται εἰς τὸν περιγραφόμενον ἡλεκτρικόν, καὶ τὰ ὅρια Μ, Ρ συμπίπτουν διὰ τῶν

γραμμένων Ζ, C (ἤτοι Zinn = τοίχος, Cuivre = χαλκός).
Ὁ ἀριστερὸς ἠλεκτρονόμος (σχῆμα 1) εἶναι ὁ ἀρχικὸς τύπος τοῦ ἠλεκτρονόμου, διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ κατόψει ἀριστερὰ αὐτὸν ἐσχεδιάσαμεν. Ὁ κατὰ δὲ τὸν δεξιὸν (σχῆμα 2ον) εὐτελεστέρας τοῦ πρώτου (σχῆμα 1ον) χωρεῖ καὶ μεταβληθεὶς εἰς τοῦτον ἡ ὁπὸ ὁμότης καὶ ἡ λειτουργία αὐτοῦ. Ἡ ὁποία δὲ τρόπος ἐστὶν ὅτι κατέχει τόσον ἀσχήμορον.
Ὅταν ὁ μοχλὸς Μ τοῦ δεξιοῦ πρόσπρόσθε μεταβῇ εἰς τὰ δύο κοχλιῶν Κ καὶ Κ', παρὰ ἦχος τῆς μακρᾶς ἢ βραχεῖας, ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ εὐτυχήσωμεν τὰ Μορσικὰ σημεῖα, καὶ ἐν τοῖς ἤχοις τούτοις νὰ ἀναγινώσκωμεν ἔνεκα τῆς βοηθείας τῆς τεχνίας τὰ Μορσικὰ γράμματα. Πρὸς τοῦτο ὅμως ἔχομεν ἰδίαν κατασκευὴν ἠλεκτρονόμου (σχῆμα 3).
Ὁ ἠλεκτρονόμος οὗτος (σχῆμα 3) τοποθετεῖται ἐπὶ βάσεως ἐκ χαλκῆς σανίδος φαιδρούσης, ἵνα ἐπαυξάνεται ὁ κρότος ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἐπαφῆς τοῦ μοχλοῦ μετὰ τῶν κοχλιῶν Κ καὶ Κ'.
Ὁ ἠλεκτρονόμος οὗτος φέρει ἠλεκτρομαγνήτην χωρὶς (Κ χωρὶς ἠ/τῶν σχη. 4). τὸ σωλήνιον Π, καὶ τὸν βραχίονα Π' ἔστιν σωλήνιον. Ὁ μοχλὸς Μ φέρει τὸν κοχλίαν Κ, συνδεδεμένον ἐπὶ σιδήρου (σ) ἐξ ὀρειχάλκου. Τὸ σίδηρος τὸ φέρον τὸν κοχλίαν Κ, συνδέεται ἐπὶ δύο ὀρθοστατῶν οἱ ὁποῖοι εἶναι μεμονωμένοι ἀπὸ τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ ὀργάνου. Τὸ ἡμίσχιον Κ φέρον κοχλίαν ὑποστηρίζει τὸν μοχλὸν Μ ὁποῖος φέρει ἐλατήριον ἐκ χάλυβος, προσωρισμένον διὰ τοῦ κοχλίου Κ' νὰ ἐντείνῃ ἢ καὶ μειώνῃ δύναμιν τοῦ ἐλατηρίου (ε.λ.). Τὸ ἡμίσχιον Κ εἶναι μεμονωμένον δι' ἐλεφαντίνου ὀστοῦ ἀπὸ τὸν βραχίονα Π'. Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχουσι τὰ αὐτὰ ὅρια μετὰ τῆς Μορσικῆς ἢ τοῦ δεξιοῦ. Καὶ τὸ μὲν ὅριον Μ συμπίπτει μετὰ τοῦ σιδήρου Κ'. Τὸ ὅριον Ι μετὰ τοῦ ἄνω κοχλίου Κ. Τὸ ὅριον Π μετὰ τοῦ σωλῆνος τοῦ σωλήνιον Π. Τὸ εὐρὺ τοῦ σύρματος τοῦ σωλήνιον μετὰ τοῦ L, τὸ δ' ἔλαττον μετὰ τοῦ Τ.
Ἤδη ἐὰν ἐξέλθῃ ρεῦμα ἐκ τῆς τηλεγραφικῆς γραμμῆς ἐξ τὸ L, θὰ διέλθῃ τὸ σύρμα τοῦ σωλήνιον Π, καὶ θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ἄλλου σύρματος Τ ἵνα μεταβῇ εἰς τὴν γῆν. Διὰ τῆς διελεύσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ὁ σωλὴν τοῦ σωλήνιον θὰ μαγνητισθῇ ἐπαρκεσίως, καὶ θὰ ἕλξῃ τὸν μοχλὸν Μ. Ἐὰν δὲ αὐξήσῃ διαφορᾷ τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, ὁ σωλὴν τοῦ σωλήνιον θὰ ἀπομαγνητισθῇ, καὶ ὁ μοχλὸς Μ, ἐξαναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ ἐλατηρίου ΕΛ-

δεξιά εφαπτόμενη εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ θέσιν.

Ὁ ἡλιοκρονόμος οὗτος εἶναι σχεδὸν ἄχρηστος διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τραγεῖα ἰδίως δὲ εἰς Ἀμερικήν, ἔνθα ἡ λῆψις διὰ τῆς αἰνοῦς εἶναι ἰδιαίτερον δύσκολον διὰ τοὺς ἀναγνώστας. Γίνεται εἴδους χρῆσις αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν μεταφορὰν ἀέρος, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι εὐαίσθητος οἱ ἀστρονόμοι ἡλιοκρονόμοι δὲν προτιμοῦνται εἰς τὸ μεταφορικὸν σύστημα. —

Ἡλιοκρονόμος μετὰ τρέμοντος μοχλοῦ.

Τοῦ ἡλιοκρονόμου τούτου χρῆσις γίνεται εἰς τὴν κατασκευὴν ἡλιακῶν ὡρολογίων. Λαμβάνομεν ἡλιοκρονόμον κοινὸν (σχῆμα 1) καὶ συμπληροῦμεν τὸ ἓν ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος τοῦ σωλῆνος μετὰ τοῦ ἄξονος α, τὸ δ' ἕτερον ἄκρον μετὰ τοῦ ἑνὸς τῶν ὤτων τῆς ἡλιακῆς σκάλας Σ καὶ τὸν ἄνω μοχλίαν κ μετὰ τοῦ ἀρτηματοῦ ὤτος τῆς σκάλας. Ἅμα ὡς ἂν δῶσε κλίσιν τὸ πλάγιον τῆς σκάλας ἡ γωνία τῆς σκάλας, ὁ μοχλὸς Μ δὲ παρέδη. Ἀγκιστρώνει μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ μοχλοῦ ἡ ἡλιακὴ σκάλα δὲ φαίνεται γωνιοῦσα ὡς διαφοῦσα τοῦ κινήματος εἰς τὸ σημεῖον σ. Καὶ ἐφορμίσας ὁ μοχλὸς δὲ ἐφαρμόσῃ εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ θέσιν, ἐξαναγκαζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀναγκαστικοῦ ἐλατηρίου Ε. Ἐφαρμόζοντος τοῦ μοχλοῦ εἰς τὴν θρυίραν αὐτοῦ θέσιν, καὶ εὑρισκόμενον ἤδη εἰς ἐφαπτὴν μετὰ τοῦ ἄνω μοχλίου κ, τὸ κίνημα ἀναστρέφεται, καὶ ὁ μοχλὸς δὲ ἐξαδῇ θρὸς τὰ κάτω, ἵνα εὑρίσκεται μετὰ τοῦτο ἐφαπτόμενος εἰς ἐφαπτὴν μετὰ τοῦ τεμαχίου κ, αὐτὰ καὶ δάζει δῆλον ἐφαρμοδῇ ἡ γωνία τῆς σκάλας ὅσον καὶ αὐδὴ διαφοῦ. Ὥστε φανερώνεται ὅτι ἔχομεν αὐξανόμενον κινήσεως τρόπον τοῦ μοχλοῦ. —

Τοιοῦτον ἡλιακὸν ἡλιοκρονόμον ἢ τοιαύτην διάθεσιν θεμελιώσεως μεταχειριζόμεθα εἰς τὴν κατασκευὴν ἡλιακοῦ ὡρολογίου τρέμοντος, ἵνα ἐπιτύχωμεν ἀνεξαρτήτου προσόψεως τοῦ κλίνου.

Διωρὸς ἡλιοκρονόμος ἢ μεταφορικός

Ὁ διωρὸς ἡλιοκρονόμος ἢ ὁ μεταφορικὸς (σχῆμα 1) ἀποτελεῖται ἐκ δύο κοινῶν ἡλιοκρονόμων, τεθειμένων ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βάθρου. Αἱ καὶ Α' εἶναι οἱ δύο ἡλιοφορεῖαι· Σ καὶ Σ' εἶναι αἱ σκάλαι τῶν ἡλιοκρονόμων, ἀξονες οἱ ἄξονες, κ ἢ κ', κ ἢ κ² οἱ ἄνω καὶ κάτω μοχλίαι. Τὰ ἄνω ἄκρα τῶν σκαλῶν Σ καὶ Σ' εἶναι μεμονωμένα ὡς γνωρίζομεν τὸ κάτω μέρος αὐτῶν συμπληρωνόμενον μετὰ τῶν ἄκρων τῶν συρμάτων σ¹ καὶ σ². Τὰ σ¹ σ² συμπληρωνόμενα μετὰ τοῦ ὁρίου τ τῆς γῆς. Τὰ κάτω ἄκρα τῶν σκαλῶν Σ καὶ Σ' συμπληρωνόμενα μετὰ τοῦ ἑνὸς τῶν ὤτων τῆς τοιαύτης σκάλας ἢ μετὰ

τοῦ δεκαπλοῦ βάθους τῆς σκάφης τῆς γραμμῆς, διὰ τῶν ἐκεῖ τοῦ βάθρου ὁρίων Π, Π'. Εἰς τὸ πάνω εἶπρον τοῦ ὀρθοστάτου παρεμβιβάζουσιν αἱ γραμμαὶ Α καὶ Α'. Μετὰ ταῦτα συνδέουσι ταύταις τὸ ῥοῦμα ἐρχόμενον εἰς τὴν γραμμὴν Α μεταβαίνει διὰ τοῦ ὀρθοστάτου Ο τοῦ ἀζόνος καὶ τοῦ μοχλοῦ Μ τοῦ ἄνω μέρους τῆς σκάφης Σ, καὶ διὰ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς συγκοινωνίας εἰς τὸ σ² τοῦ φυσίου Α'. Εὐθὺς οὖν διεῤῥήγνυται τὸ ῥοῦμα διὰ τῶν φυσίων τοῦ ἀνεμοφραγμάτου Α' ὁ μοχλὸς Μ δὲ καὶ ἐξέθη καὶ δὲ ἐξέθη εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ μοχλίου υ², ἐπειδὴ διὰ τοῦ μοχλοῦ Μ' καὶ τοῦ ὀρθοστάτου Ο' δεῖται μεταβῆ εἰς τὴν γραμμὴν Ν. Ἐὰν δὲ ἐξέθη ῥοῦμα εἰς τὴν γραμμὴν Α' δεῖται διατρέξῃ τὴν ἄνω ὁδὸν· Α' ὀρθοστάτην Ο', μοχλὸν Μ', τὸν ἄνω μοχλίαν υ¹ τῆς δεξιᾶς Σ', εἰς τὸ σ¹ διὰ τοῦ σύρματος τῶν φυσίων δὲ μεταβῆ διὰ τοῦ σεῖ τῆς ζῶν Τ. Ἔοικεν οὖν τὸ ῥοῦμα διατρέχει τὸ φυσίον Α ὁ μοχλὸς Μ δὲ παυέθη καὶ δὲ συγκοινωνίαν μετὰ τοῦ πάνω μοχλίου υ, καὶ νέον ῥοῦμα εἰσέθη γεμφθὲν δὲ μεταβῆ διὰ τοῦ μοχλοῦ Μ καὶ τοῦ ὀρθοστάτου Ο εἰς τὴν γραμμὴν Α.

Εἰς τὸ ἀνεμοφραγμὶν τοῦτον ἐνέχθε μεταβολὴ τις χωρὶς εἰ τούτου καὶ μεταβιβῆ ἡ λειτουργία αὐτοῦ. Οὕτω αἱ σκάφαι Σ καὶ Σ' μετεκινήθησαν εἰς τὰ ἄκρα τοῦ βάθρου, τὰ φυσία ἐπεκινήθησαν εἰς τὴν μέσον τοῦ βάθρου, οἱ ἀζόνες ἤτοι οἱ ὀρθοστάται Ο καὶ Ο' ἐτέθησαν μεταξὺ τῶν φυσίων καὶ τοῦ ἀναγωνιστικοῦ ἐγκαρσίου, ὅστε μετακινήθη εἰς τὸν ἄκρον τοῦ βάθρου ἐτέθη μεταξὺ τοῦ ὀρθοστάτου Ο καὶ τῆς σκάφης Σ. Ἔοικεν μεταβιβῆ ἡ λειτουργία τῶν ἄνω καὶ κάτω μοχλιῶν, διότι ἡ μόνωσις χωρίζουσαι ἤδη εἰς τοὺς κάτω μοχλίας υ, ἢ υ², τὸ δὲ ῥοῦμα γεμίζουσι πλέον ἢ τῶν ἄνω μοχλιῶν υ καὶ υ'. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἀναγωνιστικὰ ἐγκαρσία Ε καὶ Ε' πρακτοῦσι εἰς ἐναγῆν τὸ ἄκρον τοῦ μοχλοῦ μετὰ τῶν κάτω μοχλιῶν, (2 χῦμαι 2). —

Κηπους διά ρεύματος ωριομένης διενεργείας.-

Ἡ ἠλεκτρονόμος μέ ὁπλισμόν μαγνητισμένον.-

Ὑποθέσωμεν τοῦ ὁπλισμόν τοῦ προτοῦντος ἠλεκτρονόμου ἐξ ἐκμαγνητισμένου οὕτως ὥστε ὁ νόμος τοῦ Ὠμ νά εὑρίσκηται ὑπό τοῦ ποχτίου π, καί ὅν διέρχεται τό σωνίον ρεῦμα διευθύνσεως τοιαύτης ὥστε νά ἀναστύσσηται ἡ τοῦ συρτῆρα τοῦ σωνίου νόμος τοῦ. Ὁ ὁπλισμός εἰς τή περιστροφήν ταύτην δίχα ὑποστῆ ἄνωσιν αὐτί ἔχει, ὡς τοῦτο συμβαίνει εἰς τοῦ σωνήθους ἠλεκτρονόμους.

Ἐάν δέ ἠθελε διατρέχει τό σωνίον ρεῦμα τοιαύτης διευθύνσεως ὥστε ὁ συρτήν αὐτοῦ νά μαγνητισθῆ βορείως, θέρομεν παρατηρήσει ἔχει ὥστε παρατηρῶμεν ὅτι ὁ ἠλεκτρονόμος τήτης θά ἐνεργεῖ ὑπό τό ἐναρμα ρεύματος ωριομένης διευθύνσεως.

Παρεμβάλλοντες τοιαύτ εἰς τήν αὐτήν τηλεγραφικήν γραμμήν καί εἰς διαφόρους σταθμούς δύο τοιούτους ἠλεκτρομαγνήτας εἰ οἱ ὁπλισμοί εἶναι μαγνητισμένοι ἀνεμέτως, δυνάμεθα νά παίξωμεν τοῦ ἕνα ἐφ' ἑαυτοῦ καί νά ἀντιπαρατηρήσωμεν μετ' αὐτοῦ χωρίς νά ἀντιληφθῆ τοῦτο ὁ ἕτερος σταθμός. Τό σύστημα τοῦτο παίζουσι τηλέγραφοι δι' ἀναστροφῆς τοῦ ρεύματος. Πρός τοῦ σκοπόν τοῦτον μεταχειρίζομεθα ἠλεκτρονόμον ἠ συσκευάς ἰδίας κατασκευῆς, ἐξ ἀν ἡ πυριωτέρα εἶναι ἡ ἑξῆς:

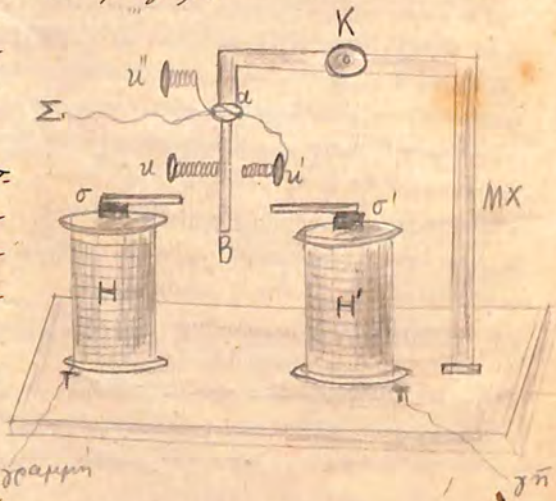

Ἔχομεν συνήθη ἠλεκτρομαγνήτην (σχ. 2) μεταξύ δύο σωνίων Η καί Η' τοῦ ὁποίου οἱ πόλοι προσπελάνται δι' ὁπλισμοῦ ἐκ μαλακοῦ σιδήρου σσ'. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σωνίων ὑπάρχει γραμμή ἐλάσσων (Β) κινητή περί ἄξονος (α) καί ἡτις εἰσέρχεται προέκτασιν τοῦ βορείου πόλου διαρκοῦς μαγνήτου ἐκ χάλυβος MX. Ἡ γραμμή αὕτη ἐπιστρέφεται ἡ ἐγείρεται τῶ ποχτίου π, ἡ δέ ἐφαρμόζουσα γραμμή κατοπίζεται δι' ἰδίου ἐξαρτήματος, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις καταρίζεται ὑπό τοῦ ποχτίου π." Ἕτερος ποχτίος ἀφαίνεται τοῦ ποχτίου π, ὁ τί συγκοινωνεῖ μεταξύ ἠλεκτρικῆς στήλης Σ. Κύδων δέ ἠλεκτρικός Κ κείμενος ἐπί τοῦ μαγνήτου MX διά καταλλήλων συνδέσεων λειτουργεῖ διά ρεύματος τῆς στήλης Σ ὁπόταν ἡ γραμμή ἐξέλθῃ ἐξ ἐφαρμῆς

μὲ τὸ ἡ ὅτι θὰ γενουργήσῃ καὶ ὁ κώδων Κ. Τὸ ἓν ἄκρον τῶν σημείων Η συμπίπτει μετὰ τῆς τῆς χραμμῆς, τὸ δ' ἕτερον μετὰ τῆς γῆς. Ἤδη ἐὰν ἴδῃ ῥεῦμα ἐν τῇ χραμμῇ τοιαύτῃ διευθύνοντα ὥστε εἰς τὸ σ νὰ ἀναστυχθῇ βόρειος πόλος θέρμιν ἔχει ἀνωνον τῆς γεωτίδος ἤτις ἐσφαίρας θέρμ ἔρθῃ εἰς ἔναγκιν μετὰ τοῦ κοχλίου η καὶ ῥεῦμα ἐν τῇ σπείρᾳ Σ θὰ μεταβῇ εἰς τὸν κώδωνα ὅστε ἡ θὰ γενουργήσῃ.—

Ἡ γεωτὶς Β ἂν ἔσομεν φέρει βόρειον μαγνητισμόν, ἐσφαίρας εἰς τὰς φροντίδας τῶν συρῆνων σ καὶ σ' ἀναστύσσονται πόλοι ἐξ ἑνὸς εἴδους ἀντίθετοι τοῦ βορείου ἤτοι νότιοι. Ἐὰν ἐν τῇ χραμμῇ ἴδῃ ῥεῦμα τοιαύτῃ διευθύνοντα, ὥστε εἰς τὸ Η καὶ ἀναστυχθῇ τότε καὶ πόλος καὶ εἰς τὸ Η' βόρειος, ὁ μαγνητισμὸς τῶν φροντίδων τοῦ συρῆνος σ θὰ ἐνισχυθῇ καὶ ὁ τοῦ σ' θὰ μεταβληθῇ εἰς βόρειον, ὅστε θὰ ἀπωθήσῃ τὴν γεωτίδα Β, καὶ εἰς τόνον ἡ γεωτὶς Β θὰ μείνῃ φροντιζομένη ἐπὶ τοῦ κοχλίου η. Ἐν τῇ φρικτίσει ταύτῃ ἡ σπεῖρα Σ δὲν θὰ ἐνεργήσῃ, καὶ ὁ κώδων Κ δὲν θὰ γενουργήσῃ. Ἐὰν εἰς τὴν χραμμῆν φθάσῃ ῥεῦμα εὐθύνον διευθύνοντα τὸν φροντιζόμενον θὰ ἀναστυχθῇ εἰς τὸ σ μαγνητισμὸς βόρειος, ὅστε θὰ ἀπωθήσῃ τὴν γεωτίδα Β, καὶ εἰς τὸ σ' νότιος, ἰσχυρότερος τοῦ ἀνωτέρου, ὅστε θὰ ἔλθῃ ἐνεργητικώτερον τὴν γεωτίδα. Ἕνεκα τούτου ἡ γεωτὶς Β θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἄκρον τοῦ κοχλίου η, ἵνα φροντιζόμενη εἰς τὸ η, ὅτε ῥεῦμα ἐν τῇ σπείρᾳ Σ θὰ διέλθῃ διὰ τοῦ μαγνήτου ΜΧ καὶ ὁ κώδων θὰ γενουργήσῃ. Τὸ ἐξαιρέτιον ἐ χρησιμεύει ὡς μανομετρικὸν τῆς θέσεως καὶ ἐνεργείας τῆς γεωτίδος.

Ἠλεκτρομαγνήτης
μετὰ σιδήρου καὶ σιδηροῦ μαγνητισμένου

Ὑπὸ τοὺς συρῆνας ἠλεκτρομαγνήτου τὸ σφαιρόεντα οἱ πόλοι μαγνήτου σχήματος ἵππου σελάγγου (μαγνῆτ. Ἐλ. 2ον). Ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ταύτῃ εἰ τε συρῆνες καὶ ὁ σιδηρομός εἰς ἐπαφῇ μεταβάλλουσι μαγνητίζονται. Ὁ σιδηρομός Ο (Ἐλ. τμῆμα 1ον) κινητὸς φέρει τοῦ ἄξονος α τεῖνα καὶ ἀποφεύγοντα τὴν συρῆνα τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου τῆς ἐπιστροφίας ἐλατήριον ἐρύθμιζόμενον ὑπὸ καταλλήλου κοχλίου η. Ἡ τάσις τοῦ ἐλατηρίου τούτου κανονίζεται οὕτως ὥστε νὰ ἀφαιρεῖται ἰσορροπία μεταξὺ τῆς ἐλκτικῆς δυνάμεως τοῦ ἠλεκτρομα-

γνήτου ζεύξιν. Ἐν τούτοις ἔφανεν ὅτι ἐν τῇ διερεύνησις διὰ τῶν σωνίων ἀσθενοῦς ρεύματος μετὰ διευθύνσεως τοιαύτης ὥστε νὰ ἀναπαυτῶν οἱ ὤμοι τῶν σωρήνων τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου, ἢ ἑνὶ τοῦ ὄξιομοῦ ἔλξις θὰ μεγιστῇ, ἢ τοῦ ἐλατηρίου ε ἐνεργεῖα θὰ ὑπερισχύσῃ καὶ ὁ ὄξιομος Ο θὰ ἀποκαταστῇ τῇ θέσει αὐτοῦ ἀνωτέρω.
Θὰ ἡ διέλευσις τοῦ ρεύματος ἀυξήσῃ ὁ ἠλεκτρομαγνήτης θὰ ἀναπτύξῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, αὐξ ἡ θέσις τοῦ ὄξιομοῦ δὲν δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ αὐτομάτως, καὶ ἔνεκα ἀνάγκη νὰ μεταβάλῃ ἡ θέσις τῆς δύναμις φρᾷ ἐπαναφορὰν τοῦ ὄξιομοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ θέσιν.
Ἐν τῇ συσκευῇ Hughes, ἔνθα γίνεται χρῆσις τοῦ ἠλεκτρονόμου τούτου εἰδικοῦ μηχανήματος συμβαίνει εἰς τὴν ἀπαριθμίαν αὐτῆς εἰσῆν ἔκκλισιν τοῦ ὄξιομοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ θέσιν.

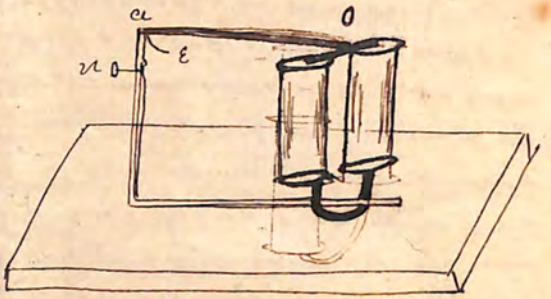

Εἰς ἄλλα εἴδη ἠλεκτρονόμων εἰ μὴ ὅλη τοῦ ὄξιομοῦ ἐνεργεῖται αὐτὴ ἑαυτῇ ἄνευ εἰδικοῦ μηχανήματος καθὼς εἰς τὸν ἠλεκτρονόμον Siemens καὶ εἰς τὰς συσκευὰς Mayer.

Ἠλεκτρονόμος Siemens

Ὁ ἠλεκτρονόμος οὗτος σύγκειται ἐκ δύο μικροτέρων ἐξ ὀρειχάλκου· εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἄνω μέρος αὐτῆς φαίνονται ἢ μάλλον κεῖται.
1) Δύο ὤμοι ἠλεκτρομαγνήτου Α καὶ Α', οἵτινες ἀποτελοῦνται εἰς δύο τεμάχια ἐκ μαλακοῦ σιδήρου κινοῦνται κατὰ βούλησιν ὡρᾷ τὰ ἐμπρὸς ἢ τὰ ὀπίσω.
2) Ὁ ὄξιομος τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου ἀρθρωμένος εἰς τὸ ἄκρον διαρκοῦς μαγνήτου, ὅστις φροντίζεται καὶ ἐπιστέγει τὴν βελόνην τοῦ ὄξιομοῦ καὶ·
3) τὰ ὅρια ἢ οἱ κοχλίαι κ καὶ ν οἱ φερόμενοι τὰ κινήσεις τῆς βελόνης, τὰ ὁποῖα τὰ οἱ φροσπρμοσμένα ἐπὶ μεταλλικοῦ τεμαχίου Η μεταπτοῦται καὶ κανονίζονται ὑφ' ἑτέρου κοχλίου κ'.
Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς κυκλοτέρας θήκης τοποθετεῖται ἡ μαγνήτης ΒΝ ἱκανοῦ φάχους καὶ κυρτούμενος εἰς τὸ κάτω ἄκρον αὐτοῦ φέρει δύο πόλους εἰς τὰ σημεῖα Β καὶ Ν ἤτοι τὸν βόρειον καὶ νότιον· ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ μαγνήτου ἤτοι τοῦ βορείου πόλου Β ἀρθροῦται ἔλασμα κ Γ Δ ἀποτελοῦν τὸν μοχλὸν τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου ὅπερ καὶ λαμβάνει καὶ τὸν μαγνητισμὸν αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντίου ἢ κάτω μέρους τοῦ μαγνήτου στηρίζονται οἱ δύο βραχίονες, ἤτοι οἱ σωρῆνες

τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου Α καὶ Α' οἵτινες ἐξέχουσιν ἄνω ὀλίγον τῶν φυλλῶν διὰ προσηλώσεως εἰς τεμαχίων ἐξ μαλακοῦ σιδήρου, ἵνα ἐν τούτοις συμπράττωσι ἡμετέρᾳ αὐτῶν ἐνώσεσι. Τὸ ἔλασμα ΓΔ ἤτοι ὁ μοχλὸς τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου χαρακτήνται μεταξὺ τῶν δύο βραχιόνων τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου, ἢ δὲ ἔνωσις τούτων περιορίζεται ὑπὸ τῶν δύο ὁρίων ἢ κοχλιῶν ν καὶ ν'. Ὁ ἠλεκτρομαγνήτης Α καὶ Α' εἰς τὴν ἐπαφὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ τοιούτου φόλου τοῦ μαγνήτου μαγνητίζεται ἐξ ἐπιδράσεως καὶ λαμβάνει τὸν αὐτὸν φόλον ἤτοι τὸν τοῦτον. Ἐφαρμόζω ἐπὶ τῶν δύο ἄνω ἄκρων τῶν βραχιόνων ἢ τῶν φυλλῶν αὐτοῦ ν καὶ ν' εὑρίσκονται δύο φόλοι τοῦτοι. Τὸ ἔλασμα ΓΔ ἔχον διάφορον ἢ ἀντίθετον μαγνητισμὸν τῶν ἄκρων τῶν βραχιόνων ν καὶ ν' ἔλκεται ὑπ' αὐτῶν συγχρόνως. Ἐν τούτοις ὑπάρχει διὰ τὸ ἔλασμα καὶ τὴν βελόνην ΓΔ θέσις ἰσορροπίας μὴ σταθερᾶς εὑρισκομένη ἐπὶ βάθους ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἑνώσεως τοῦ φόλου ν ἢ ν' τῆς γραμμῆς. Ἐὰν τὸ ἔλασμα ΓΔ μεταβάλῃ τὴν θέσιν ταύτην ἔλκεται ἐκ μέσου ὑπὸ τοῦ ἑτέρου αὐτῶ βραχίονος καὶ φέρεται πρὸς αὐτὸν ἐφόσον τὰ ὅρια ἢ οἱ κοχλίαι ν καὶ ν' ἐπιτρέπουσι τοῦτο. Ἤδη ἐὰν διέλθῃ διὰ τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου ῥεῦμα θὰ μαγνητισθῇ τοῦ δύο βραχίονες αὐτοῦ ἀντιθέτως (ὡς γνωρίζομεν), θὰ μείνει δόσις π.χ. εἰς τὸν Α μαγνητισμὸν τοῦτον ὁ ὁποῖος θὰ προσελθῇ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ μαγνήτου προσερχόμενον, ἐνῷ εἰς τὸν ἕτερον θὰ ἀναπτυχθῇ βόρειον, ὁ ὁποῖος θὰ παραστρεφῇ ἐν μέρει ὡς ἐπὶ τοῦ τοιούτου μαγνητισμοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ τεχνικοῦ μαγνήτου προσερχομένου, τὸ ἔλασμα ΓΔ θὰ ὑποστῇ ἕλξιν μὲν ὑπὸ τοῦ Α, ἀπώσιν δὲ ὑπὸ τοῦ Α', ἐὰν δὲ τὸ ῥεῦμα διακοπῇ διεύθυνσιν, θὰ ὑποστῇ τοὐναντίον ἕλξιν μὲν ὑπὸ τοῦ Α', ἀπώσιν δὲ ὑπὸ τοῦ Α.

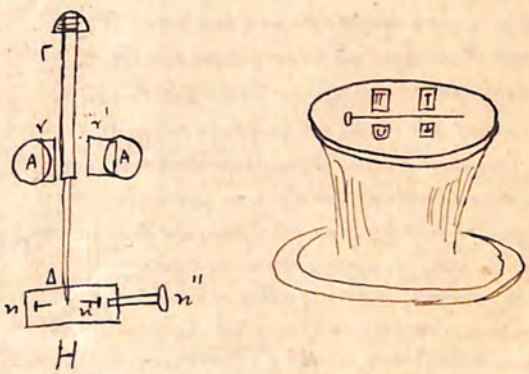

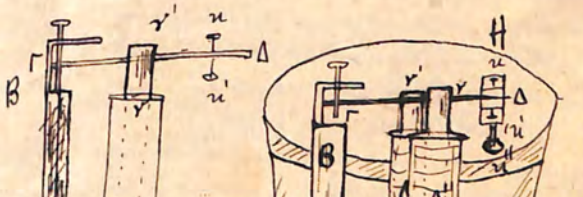

Ἀναφαιρούμεθα μὲν διὰ τῆς γραμμῆς ΓΔ τὴν θέσιν τῆς ἀστάθειας ἰσορροπίας τοῦ

στρέχουν ἡ τῆς βελόνης ΓΔ, Α καὶ Α' εἶσιν οἱ δύο πόλοι τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου, Μ καὶ Μ' οἱ δύο κοχλίαι δι' ὧν θεριζόμεθα ἢ ἐπιθέμεν αἱ κινήσεις τῆς βελόνης. Ἐὰν οἱ δύο κοχλίαι εὑρίσκωνται τοποθετημένοι, ἢ ἐν τῷ πρώτῳ σχήματι, ἐπιπέρωθεν τῆς γραμμῆς ΓΔ, ἡ βελόνη αὕτη ΓΔ μεταβαίνει ἐπὶ τῆς θέσεως ΓΒ εἰς τὴν ΓΒ'. Ὅταν αὕτη ἦναι εἰς μίαν τῶν θέσεων τούτων ΓΒ' ἢ Χ, μένει ἐπὶ παντὸς τὴν στιγμὴν τῆς διαπορείας τοῦ ῥεύματος διότι εὑρίσκεται πλησιέστερον τοῦ πόλου Α' παρὰ τοῦ Α, μέχρις οὗ νέον ῥεῦμα ἐπιθέτον ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν θέσιν ΓΒ. Οὕτω παῦ θετικὸν ῥεῦμα φέρει τὴν βελόνην πρὸς τὸ ΓΒ, καὶ παῦ ῥεῦμα ἀρνητικὸν πρὸς τὴν ΓΒ'. Ἐὰν τοὐναντίον τὰ ὅρια Μ καὶ Μ' κεῖνται εἰς τὴν αὐτὴν πλευρὰν τῆς γραμμῆς ΓΔ, ἡ βελόνη ἔμενεν διεφυῶν ὑπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου Α' καὶ ἐφίστατο τοῦ κοχλίου Μ' (σχῆμα 2ον). Τοῦ τόπου τούτου δοθέντος, εἰς τὸν ἠλεκτρομαγνήτην καὶ τὸν ὁπλισμὸν δυνάμεθα νὰ ποιήσωμεν χρῆσιν αὐτοῦ κατὰ βούλησιν διὰ ῥευμάτων μεταβαλλόντων αὐτεπαγγέλτως διεύθυνσιν ἢ διὰ ῥευμάτων τῆς αὐτῆς διευθύνσεως συμφώνως πρὸς τὴν θέσιν τῶν ὅρων Μ καὶ Μ', ῥυθμιζομένων ὑπὸ τοῦ μηνυτοῦ μεταλλικοῦ τεμαχίου Η, ἐφ' οὗ τοῦτο κεῖται καὶ ὅπερ δυνάμεθα ἢ ἐπιθέμεν νὰ μεταπτώσωμεν διὰ κατάλληλον κοχλίου πρὸς τὰ ἐμπρός ἢ τὰ ὀπίσω.

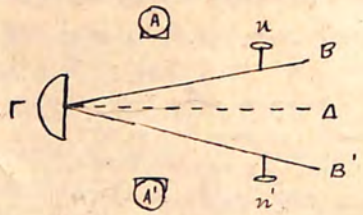

(Σχῆμα πρῶτον)

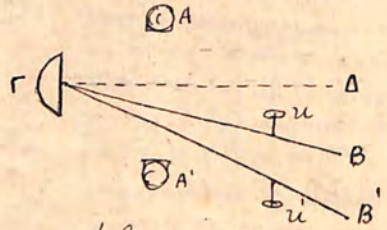

(Σχῆμα δεύτερον)

Ἐν τῷ πρώτῳ περιπτώσει τὰ ὅρια Μ καὶ Μ' τοποθετοῦνται ἢ ἐμφαίνονται ἐν τῷ πρώτῳ σχήματι ἐπιπέρωθεν τῆς γραμμῆς ΓΔ καὶ ἡ βελόνη μεταβάλλει θέσιν διὰ ῥεύματος διεφόρου διευθύνσεως.

Ἐν τῷ δευτέρῳ περιπτώσει οἱ κοχλίαι Μ καὶ Μ' εἶσι τοποθετημένοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλευρᾶς ΓΔ, ἢ φαίνονται ἐν τῷ δευτέρῳ σχήματι, καὶ ἡ βελόνη ΓΔ εὑρίσκομένη ἐν τῇ θέσει ΓΒ', ἐξαναγκάζεται ὑπὸ τοῦ ῥεύματος νὰ μεταβῇ πρὸς τὴν θέσιν ΓΒ, καὶ ὁ μαγνητισμὸς ὁ διὰ τοῦ διαρκοῦς μαγνήτου μεταδιδόμενος εἰς τὸ ΓΒ', ἐξαναγκάζει τὴν βελόνην νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν τὴν ΓΒ'. Ὁ μαγνητισμὸς οὗτος ἀντιμαθιστᾶ ἐνταῦθα τὸ ἀναμαγνητικὸν ἢ ἀναμαγνητιστικὸν ἐξαρτήριον. —

Ρύθμισις τοῦ ἠλεκτρονόμου

Δύο μικραὶ τεμάχια γ καὶ γ' τοποθετοῦνται εἰς κατάλληλον ἀπόστασιν μεταξύ των καὶ διὰ τοῦ κοχλίου κ φέρομεν τὴν βελόνην ΓΔ ὅσον τὸ δυνατὸν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς ὥστε νὰ μένῃ διάστημα ἴσον αἀ δυνάμεις ὀρθάς, διὰ τὴν ρύθμισιν.

1) Ὁρίζεται δὲ ἡ θέσις τοῦ κοχλίου κ οὕτως ὥστε ἡ φορεία τῆς βελόνης καὶ ἡ εἰς ἀποχλιοστὸν τοῦ μέτρου μεταβολὴ τοῦ κοχλίου τῆς μονάδος κ ἢ τοῦ τῆς ἀναγῆς κ.

2) Ὁ κοχλίας κ ρυθμίζεται οὕτως ὥστε ὅταν δὲν διέρχεται ρεῦμα, ἡ βελόνη καὶ ἐλκηται ἰσχυρότερον κατὰ κ ὑπὸ τοῦ σώματος γ καὶ ἡ βελόνη καὶ κρίσκηται εἰς ἀναγῆ μετὰ τοῦ κοχλίου τῆς μονάδος.

3) Ἐὰν μετὰ τὴν ρύθμισιν ταύτην καὶ τὴν διέλευσιν ἠλεκτρικοῦ ρεύματος λαμβάνομεν καὶ τῆς ταυτίας τῆς συνεχοῦς συνεχῆ γραμμή, σταθερόμεν τὸν κοχλίαν κ ὀρθὸν καὶ ἀριστερά, ὥστε νὰ ἀγγυνώσωμεν τὴν ἔλξιν τοῦ σώματος γ, καὶ νὰ εὑρίσκωμεν τὴν τοῦ γ'

4) Ἐὰν δὲ ἀστοχήσωμεν τὸ ἀναδιωρόμενον εἰσοστίζομεν ἀνορμαρτόμεν ὀλίγον τὴν σῶμα γ, ἢ αὐξανόμεν τὸν ὁ χρόνον ὅλον καταρδίωσιν νὰ ἐμπλίσωμεν τὴν συνεχῆ γραμμή.

4ον) Ἐὰν τύχωσιν αἱ σῶμα αἱ ἀπολίζωνται, πλρίζομεν τὸν κοχλίαν κ πρὸς τὰ δεξιά, τρεμπρόνοντας οὕτω τὴν ἔλξιν τοῦ γ καὶ αὐξάνοντες τὸν τοῦ γ.

Ἐὰν δὲν ἐπιθυμῶμεν τὸ προσδιωρόμενον εἰσολίζωμεν ἀνορμαρτόμεν κατὰ κ τὸν τόρον γ' ἢ μικραίνομεν τὸν γ. Ἡ ἀντίστασις τοῦ ἠλεκτρ. νόμου τούτου κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 500–700 Ohms.

ΠΕΡΙ ΓΑΛΒΑΝΟΜΕΤΡΩΝ

Το γαλβανόμετρον είναι όργανον χρησιμεύον εν τη ηλεκτρολογία, ίνα μανθάνωμεν τας δείξεις ηλεκτρεύματος, τας διερχομένας αυτόν και τας όλας αυτού τας μεταβολάς, δια της επιδείξεως της ύπαρξεως μαγνητικής ενεργείας. Κατά τον χρόνον δε της διαδόσεως αυτής παλαιάς και σημερινής ήσαν δύο είδη γαλβανομέτρων, το παλαιόν και το σημερινόν.

Προς ακριβεστέραν μελέτην των ενεργειών του ρεύματος και των αντιστάσεων των ηλεκτρικών ρευμάτων και ίδιον δε υπολογισμόν υπολογίσιμον μεγεθών πολύτιμα χρήσιμα ήσαν γαλβανόμετρα υπό τινά τύπον ακριβή και τα ιδιαίτερα. Εν τούτοις ηλεκτρικών δεν ήσαν χρείαν τα σημερινά γαλβανόμετρα, ότε μόνον γνώσιν περί ρεύματος τινός ή τάσεως τινός ή δύο τινών ρευμάτων ή δύο τάσεων ήτοι ο μεν ο δε ο δεύτερος ή δύο τάσεις ή δύο τινών ρευμάτων ή δύο τάσεις ή δύο τινών ρευμάτων ή δύο τάσεις ή δύο τινών ρευμάτων

ΚΑΘΕΤΟΝ ΓΑΛΒΑΝΟΜΕΤΡΟΝ

ἐν τῷ γαλβανομέτρῳ τοῦ τῆς ἐντάσεως εὑρίσκεται ἐν τῷ ἡμικυκλίῳ ἐπιπεδίου, ἡ ἔνεκα δὲ τῶν θερμῶν καὶ ἀνίσων δὲ τῶν ἐπιφανειῶν τοῦ γαλβανομέτρου ἐνδεῖται χαμηλοῦ βάθους ἀνιδίου κυρίου τῶν τῶν νόμων αὐτῆς καὶ τῶν βιβλίων τῆς τῶν ἀναμίξεων ἢ ἔχουν νὰ ἐκφῇ τὸν κόσμον αὐτῶν θεόν.

Πρὸ τοῦ ἀνωτέρω γαλβανομέτρου ὑπάρχει τὸ Nobili, ἐν ᾧ χρησιμοποιεῖται τὸ ἐπιπεδίον καὶ ἀνιστόμενον ἀνίλυσα τοῦ ἐξωνοῦ ἐκ περιστροφῆς ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἴδιου.

Τὸ γαλβανόμετρον Thomson μίαν ἀναλογίαν ὅλων κρεῶν δίνει ἐν τῇ ὑπερευαίσθησίᾳ καὶ ὑπερβολικῇ ἐκφράσεῃ.

Τὸ διαφορικὸν γαλβανόμετρον ἐκφράζει τὴν διαφορὰν τῶν θερμοκρασιῶν δύο ἡλεκτρικῶν φαινομένων. Δύο ἀφίνονται τὸ καθένα τὸ μὲν παρὰ τὸ ἕν ὅλον ἄλλο καὶ παρατίθεται τὸ αὐτὸ ἀνιστάμενον ἐπὶ τῶν ἐξωνῶν ἑνὸς φυσικοῦ ἀνιδίου διαφόρου τὸ ἀνιστάμενον αὐτῶν θερμοκρασίας καὶ ἡ μία γραμμὴ ἐξωνῶν ἀνιστάμενη. Ἐὰν εἶναι τὸ ἕν τῶν φυσικῶν ἴσον ἐκφράζεται καὶ ἡ ἐξωνὴ ἀνιστάμενη καὶ ἡ ἐξωνὴ ἀνιστάμενη ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν δυνάμεως ἴσης τῶν διαφορῶν τῶν ἐκφράσεων αὐτῶν.

ΠΕΡΙ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΣ.

Ὁ ἡλεκτρικὸς κίνδυνος ἔνεκα χρησιμοποιεῖται καὶ τὴν ἐκφραστικὴν θεραπείαν, ὅπου διὰ τὴν κρίσιν λαμβάνει χώραν ὁ ἐκφραστὴς τῶν διαφόρων χρωμάτων ἐν χρόνῳ ἄλλων θεραπειῶν καὶ τὴν σύγκρισιν ἢ παρατήρησιν ἀναλόγως ὅπου χωρεῖ τὸ ρεύμα.

[illegible] κατὰ τὴν μεθοδικὴν φύσιν τῶν προσωπίδων [illegible]
ἀπὸ τοιούτου ἐφοδιασμοῦ τῶν ἐκείνων αὐτοῦ ἐπὶ τόπου, ἀλλὰ παρακο-
ούσας ἐν τῷ ἐπανωγείῳ τοῦ ἀνακτόρου τὸ ἐκκλῆσιν τῆς ἐξέδρας
κρότους.

Ὁ κρίκος τῶν παρεμβάσεων ἐκινεῖτο ἐξωτερικῶς ἔχοντας δύο πόρπας σχη-
μάτων ἐπιπέδου πλάγιον. Ὁ ἐκλεκτὸς αὐτὸς ὁ τίθεν τοιούτοις ἐξωτερικοῖς
χάριν εὐκολίας τῆς ἐπιβάσεως εἰς τὸ πρῶτον Α. Ὁ ἐκλεκτὸς ὁ ἐπανωγεῖ-
ον τοῦ ἐξωτερικοῦ Ε, τοποθετούμενος ἐπὶ τοῦ πρώτου Α. Ὁ ἐκλεκτὸς
ὁ τίθεν τοιούτοις ἐξ' ἑκατέρου τὴν ἐξέδραν Ε, τὸ ἴδιον δὲ τοποθετη-
θεὶς ἐπὶ τοῦ πλίνθου ἐν ζήλῳ εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ἀνοίγματος ἐφέρετο ὁ
κύδων Κ. Ἐπὶ τῶν θέσεων τῶν πλίνθων ἐφίστατο οἱ κοχλίαι
καὶ ἐν τῷ ἐπάνω ἐκείνου [illegible] τὸ ἐν κατεσκευάζετο εἰς τὴν ἄκραν
τοῦ σωλῆνος τοῦ πυρίου καὶ εἰς τὸ πρῶτον Α κατεσκεύαζε τὸ
ἴδιον ἄκρον τοῦ σωλῆνος. Ἐπὶ δὲ τῶν κοχλιῶν εἰς κατεσκεύαζε τὸν
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ σωλῆνα ἐν ἐξέδρᾳ πλ. τὸ τῆς γῆς, ἀφοῦ εἰς τὸν κοχλίαν
ἐν συνδέσῃ τὸ σύρμα τῆς τραμβάης. Ἐπὶ τοῦ κοχλίου ἐν ἐδά-
φει ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν τοιχωμάτων, ὅπου ἦν δυνατὸν εἰς τὴν δίοδον
τοῦ ἐξωτερικοῦ Ε, ὅπερ ἐκινεῖτο ἀνελκυόμενος τὸν ἄνω κοχλίαν
τοῦ τοιούτου ἐξωτερικοῦ καὶ λαμβάνων χώραν τὸν κλειστὸν
ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐξωτερικῷ κτλ. Εἶχεν δεῦρο κύδωνας δυνατοῦ
διὰ τοιχωμάτων τοῦ ἀεροστάτου, διάφανον τὸν κύκλον δὲ κατασκευῶν
τοιχωμάτων ὅπερ κυκλικὸν διὰ τῶν ἐξωθεν εἰσερχόμενον φύλλον καὶ
τὸ τοιχώμα δίδον ἐξωθεῖαν εἰς τὸν τοιχωμάτων τοῦ κρεμαστοῦ
ἦταν κρεμασμένος ἐκ τῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ πλευρῶν καὶ
ὁ κύδων ὅμως κινεῖτο ἄφοβος παρέμενα, ἐφαρμόζει ἐπὶ
τοῦ ἄκρου τοῦ κύδωνος τὴν ἐν ἀναγκαίῳ χρόνῳ καὶ ὁ
κύδων ἐξωτερικῶς. Οἱ κύδωνες εἶναι ἄριστα διὰ
κρεμασμένοι. Ἐξετάζεται αὐτὸν ἐφαρμόζει καὶ καὶ ἐπὶ τὸ χρόνον.

ΠΕΡΙ ΡΥΘΜΙΣΤΩΝ

Ρυθμιστὴς ἦτον ὄργανον δι' οὗ ἐπιχειροῦμεν ἵνα τὰς κινήσεις καὶ ἀγκύλας τῶν ὀρμιακῶν ἐξαρτάτων πρὸς κανονικὴν τῶν πορείαν τοῦ φυσικοῦ. Ρυθμισταὶ ἔχομεν πολλοὺς ἐπὶ τῆς ἐνθέσεως περιγράψω τὰς κυρίας μορφάς.

Ρυθμιστὴς στροβιλοειδὴς ἢ μονός.

Ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔστω ὁρμητὴς ἐν δίνῃ βυθίνου ἐπὶ τοῦ κύκλου τοῦ ἐν τῷ σχήματι ἀπεικονιζομένου ὁ ἄξων ἐφ' οὗ στρέφεται ἐπιτρέπει τὴν ἐφαρμογὴν κινήσεως ἐπὶ τοῦ ἄξονος τοῦ περιστρεφομένου τοῦ ὁρμητοῦ ἐπὶ τοῦ γύρω Α. Ἐπὶ τοῦ ἄξονος τοῦ περιστρεφομένου τοῦ δίνου, ἐφαρμόζεται χαλαστικὴ ταινία τῆς ἐφαρμόζουσα ἐπὶ τοῦ ἄξονος αὐτοῦ. Τὰ τελικὰ ἄκρα αὐτῆς καὶ ἡνωμένα μετὰ τοῦ θόλου τοῦ δίνου αὐτοῦ. Τὰ τελικὰ ἄκρα τῆς ταινίας ὅπως καὶ ἐν τῷ σχήματι τὸ ἓν τῶν ἄκρων ἐδέθη μετὰ τοῦ ἄξονος τοῦ ἐξαρτήματος διὰ μικρᾶς ἀλύσεως ἐν τῷ χαλαστικῷ ἐπιπέδῳ ἐφαρμόζεται διὰ τοῦ ἑτέρου ἄκρου τῆς ταινίας ἐπὶ τοῦ ἄξονος τοῦ ὁρμητοῦ. Ὁ ἄξων α συμπίπτει μὲ τὸν ἄξονα τοῦ ἐξαρτήματος καὶ τὴν τελικὴν δ, ἥτις ἐστὶν ἡ γραμμὴ μεταβιβάσεως ἐπὶ τὴν χαλαστικὴν τελικὴν δ, δίδεται διὰ τοῦ ἐξαρτήματος ε καὶ συμπίπτει ἀξονικῶς εἰς τὴν ἀρχικὴν θέσιν τὴν μεταβιβάσεως ἐπὶ τὴν χαλαστικὴν τελικὴν ~~καὶ μεταβιβάσεως~~ γραμμὴ

α β γ, ἥτις ἄγκυρα τῶν καὶ συμπίπτει ἐπὶ τοῦ κώνου Κ, ἄγκυρα ἐπὶ τῶν δίνων καὶ ἄγκυρα ἐπὶ τοῦ γῆ διὰ τῶν μεταβιβάσεων τοῦ ἐξαρτήματος ε μεταφέρεται διὰ τῆς χορδῆς η. Τὰ χαλαστικὰ τελικὰ α, β, γ, δ, ἐχόντων αὐ ἄκρων τῶν ἐπὶ τοῦ ἄξονος θέσεις ἵνα ἀποφεύγεται νέα χαλαστικὴ συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν χαλαστικῶν τελικῶν, ἥτοι διὰ τῶν κινήσεων τοῦ ἐξαρτήματος ε δυνάμεθα μόνοι ἵνα ἐφαρμόσωμεν καὶ κινήσωμεν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν χαλαστικῶν τελικῶν συμπλοκίαν.

ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΔΙΑΚΟΠΗΣ

εξίσου και τόσο λίαν τέλειον ήτον ώστε μηχανικά δύο σχεδιαστικά κομμάτια. Μεταξύ των άξονα αυτών θ' εφοίτεν ήμισυ ή σχεδόν μόλις η δυνατή χρησιμοποίησις και λειότης των κομμάτων Α και Β. σχεδιαστικών μηχανών. Τι ζυγάριον α συμμετρικόν σχεδιαστικόν εκεί εν άξονι γ και τα δύο σχεδιαστικά ζυγάρια α, β, φέρουν ίσας εκεί κατεσκευασμένας κοχλίας εν αι εσωτερικαί κοιλότητες εν τοις κομμάτων Α και Β. Και εν ίσω εκ τούτου, εν κόμμα Α δύναται συμμετρικά εκεί εν Β, δίχα δεν τοι σχεδόν και εν τοιούτοις η διεύθυνσις των συμμετριών. Και εν τοιούτοις ήτον η ίσωσις γ ένι εν τω ζυγάριον β, δι' ου ήτον αναγκαίον τα εν τω συμμετρικόν των κομμάτων Α και Β. ο τόπος τούτο ήτον ο σκοπός των δύο εκείνων.

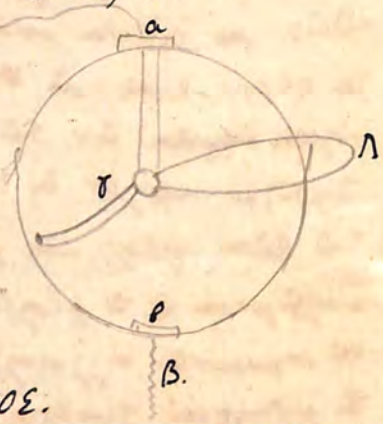

ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΑΝΑΣΤΡΟΦΟΣ.

Ο ρυθμιστής τόσον μόνον ήχε εν σχεδιάζει κομμάτων εν συμμετρίαν κοινήν κομμάτων σταθερείας. Λαμβάνομεν δύο κομμάτια σύνδεσμοι Α και Β. Και εν τούτοις εν δύο σχεδιαστικά ζυγάρια γ και γ' συμμετρικά εν σχεδιαστικών εκεί εν άξονος γ και γ' εν τοις σχεδιαστικά ταύτα φέρουν ίσας εκεί εν κοχλίας εν αι εσωτερικαί κοιλότητες εν τοις κομμάτων. Τα κόμματα α, γ, β, α', γ', β' δέχονται εν τα σχοινία ι, ι' και κατεσκευάζουν εν β, α'. Όλα ίσα κατεσκευάσθησαν δύο εν τω σχεδιάζει η εν ζυγάριον εκεί εν α και εν ζυγάριον εν σύνδεσμοι Β εν τω εν α', ώστε ήτον ένα μόνον συμμετρικόν Β γ β, α, ι, γ και Β', β', α', ι', γ'. Και

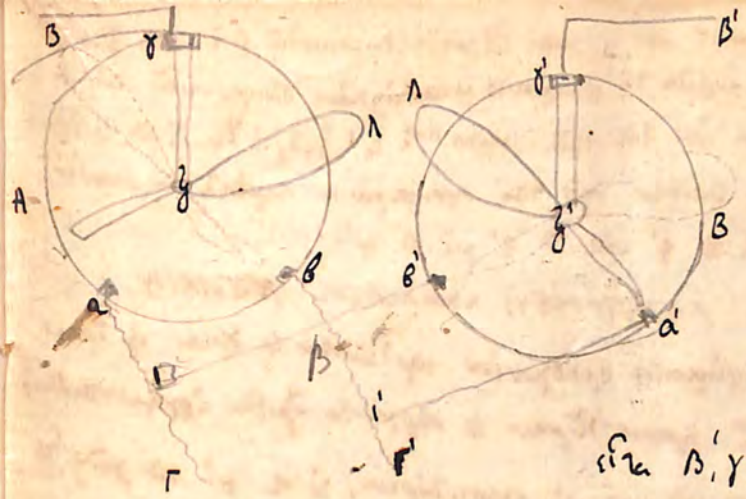

στρέψωμεν τὴν ζωνὴν ὧδε καὶ ἰσάσωμεν αὐτὴν καὶ τὴν ἑνὸς τοῦ β καὶ β', ἵνα αἱ κινούμεναι τὸ ἴσον σημεῖα - Β, γ, ζ, β, ι, Γ

εἶναι Β', γ', ζ', β, ι, Γ.

ΑΝΑΣΤΡΟΦΕΥΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ

Τῶν πλευρῶν τούτων σημειωθεισῶν καὶ οἱονεὶ ὄντων δύο γωνιῶν σχήματος πρόσθεν διαλεδομένου κατεσκευάσθω τὸ παρὸν εἶδος δύο γωνιῶν ἀναστρόφου. Ἔστω γὰρ ἡμῖν εἶδος σχήματος στρογγύλου, τοῦτο γὰρ ἔχον 5 γωνιῶν τὰς ἀπὸ τοῦ σημείου τοῦ κέντρου ἴσας γραμμὰς ἴσας ἀλλήλαις γεγραμμένας ὑπὸ τὴν εἰσόν. Δύο δὲ γραμμὰς ἰσαλλήλους γεγραμμένας τὴν μὲν ἑτέραν τὴν ἀπὸ τοῦ κέντρου ἐπὶ τὴν γωνίαν τὴν ἑτέραν. Καὶ ὅταν τὸ ὑπόλοιπον μόριον ἐν ᾧ δεῖ κατεῖναι τὸ σχῆμα, σημειωθῶν τὸ μέρος τὸ 1 ἀπὸ τοῦ 4 καὶ τὸ α γὰρ τὸ 3 καὶ ἴδιον τοῦ· τὰ γὰρ γραμμὰ τὰ ἴσα 1, α, 4', 3', ἵνα ἴσα καὶ κοινῶν εἰς ἓν ἰσοσκελῆ καὶ τὸ μέρος 1, α, 34. Ἐπειδὴ τὸ μέρος τὸ ἐν τῷ ἑ ἀναγκαῖον τὸν τρόπον κορέσαι:

1, 3, 4, 4' ἐν τῷ 4 ἐν τῷ α τοῦ τρόπου: α, 5, 3, 3'. Καὶ κρέμασον τὴν ἀκμὴν τὴν γραμμὰ αὐτῶν, ἵνα τὴν γραμμὴν ἴσα δίκην

ἀρχὴ γὰρ τὰ δύο ἄρτια τοῦ 5 καὶ 4 καὶ θέλουσι συνοικοδομεῖν τὸν 3 καὶ
4. ἐν τῇ περιπλίκῃ τοῦτῃ ἡ πορεία τοῦ ἀνωγείου φαίνεται διαφορετικὴ καὶ ἐν τῇ
προηγουμένῃ σχήματι καὶ θέλει ἴδει τὰς ἑξῆς πορείας 1, 1, 2, 3, 3 ἐν δὲ τῷ α θέλει
ἴδει πορείαν 2, 3, 4, 4, ἀπὸ ἀνίσου καὶ τὰς προηγουμένας περίπλικας ἀνεξαρτήτου
τὸ νέφος 1' ἀριθμεῖται εἰς τὸ 3' καὶ τὸ α' εἰς τὸ 4'.

ΑΝΑΣΤΡΟΦΕΥΣ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΟΡΘΟΓΩΝΙΟΥ

Καὶ τὸ ὅτι τὰ προηγούμενα σχήματα ὀρθογώνιον περιέχουσιν 4 θέσεις ἐξ ἑκατέρας
χώρας Α, Β, Γ, Δ εἰς ἃ προσαρτῶνται 4 νέφεσι ἔνθεν καὶ ἔνθεν διεξαγόμενοι
τὸ μὲν ἕν, τὰ λ.χ. ἀριθμεῖται εἰς τὴν κυρίαν, τὸ α εἰς τὴν μίαν, τὸ
3 εἰς τὴν δεξιὰν πόλιν καὶ τὸ 4 εἰς τὴν ἀριστερὰν. Δύο ἐξαλείφεται κα-
θόλου α κινοῦνται εἰς ἐπιφάνειαν ἐξάστατος Θ χρωματίνα ἀρχίζουν
ἐξαιρέσεσι τοποθετήσεων δεκτοχικῶς ἐπὶ τῶν ἐξ ἀρμοξεύσεων ἐπάνω
α, β, γ. Καὶ τὰ κύτρα τῶν ἐξαλείψεων Ε καὶ Ε' κινοῦνται δὲ κεφαλ-
λῶν ἐξαστρεῖλων τὰ νεφέλων ἀπὸ τῶν εἴκοσι ἀρμοσμένων τὸ δεκαέδρου
α τῇ σχήματι ἀπὸ δίλιγον ἀπὸ τῶν ἀναφερομένων θέσεων Α, Β, καὶ
ἐξαλείφεται Ε, Ε' κινοῦνται κοκκίνως δὲ τὸ ἐξάστατος Θ χρωματίζεται
ἐκεῖθεν ἀπὸ ζωβὶ τοποθέτησιν ἀναφέρεται ἐπὶ μὲν τὴν τῶν ἑκατέρων
α, β, ὅτι δὲ ἐπὶ τῶν β, γ. Αἱ ἐκκαὶ α, β, ἀριθμοῦνται ἀπὸ ἕνὸς
ἕως τῶν εἴκοσι. Αἱ α χωρὶς τὸ β καὶ τὸ Θ ἀπὸ τοῦτο καὶ τὸ α εἰς
τὸ γ. ~~Τὸ ἐκκαὶ ἀπὸ ἀρχὴ~~ Ε Δ τὸ ἀριθμοῦνται ἀπὸ τὸν 1 τὸ δὲ 4
εἰς τὸ 4 ὅπου εἰς τὸ ἀριστερὰ πόλιν εἰς τὸν μέν. Ἐκεῖ ἀναλύεται
τὸν ἕνὸν τῶν ἐξαλείψεων πόλιν ὅλη καὶ ἐξαλείφεται τὸν κυρίαν α καὶ
Θ δὲ κρεμάμενον ἐκ τὸ τὸν νέφεσι 7 κρεμάμενα εἰς τὸ
α χὶ δὲ α εἰς τὸ 3 ἕνὸν εἰς τὸν Α
δεξιὰν πόλιν τὸν σταύρου.

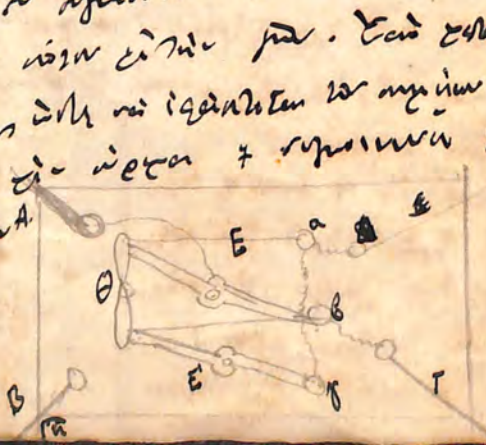

ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΗΚΟΥΣ

Ὁ ἀναγνώστης θέλει νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν νόμον, ὁ ὁποῖος ἐκυβερνᾶτο ἐν τῷ ἐν ἀρχῇ τῶν σημειώσεων ἀναφερομένῳ ἠλεκτρικῷ κινητῆρι ἐν εἴδει ἀξίνας μαγνητικῶς ἐξ ἑνὸς προσαρτήματος ἠλεκτρικῶς διεγειρομένου κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἠλεκτρικῶν κυμάτων 1, 2, 3, 4, ἐκεῖ ἐπαναλαμβανομένων κυκλικῶς ἀνὰ ἑκατονταετηρίδα τῶν 4 ἑκατονταετηρίδων. Τὰ ἠλεκτρικὰ ταῦτα κύματα ἐκινοῦντο ἀπὸ τὸν ἄξονα τῆς περιστροφῆς τῆς ἀξίνας καὶ τὸν ἄξονα τῆς ἀξίνας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀξονίου ἀνεφέρετο ὅτι ἐκινοῦντο ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν πρὸς τὴν δύσιν καὶ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν δύσιν πρὸς τὴν ἀνατολὴν ἀφοῦ ἐπιτελέσουν τὴν περιστροφὴν τῶν 4 ἑκατονταετηρίδων.

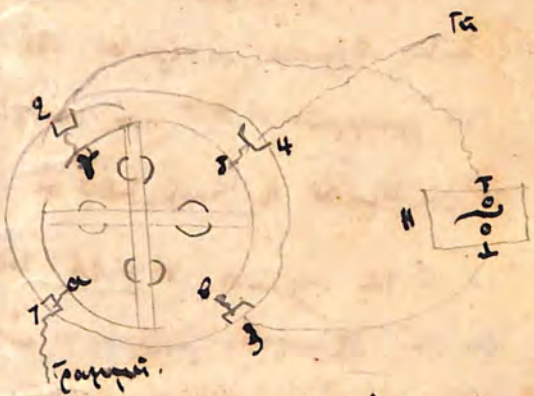

Ἐὰν ἐπιθυμοῦμεν ἡ ἀνωτέρω μετὰ τῶν ἠλεκτρικῶν κυμάτων καὶ τῶν ἀξιῶν τῶν γραμμῶν, ἡ ὁποία ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς ἀξίνας τὴν κινοῦσαν τὸ ἀξονάριον καὶ τὰ 3 μικρὰ ἠλεκτρικὰ ἄξονα τὸ κυρίως τὸν κινοῦν, καὶ τὸ 4 ἐπὶ τῶν γραμμῶν. Ἐὰν ἐν τῇ γραμμῇ ἀπὸ τὸν κινοῦντα κινοῦν, τὸ ὁποῖον δίδει κινητικὴν ἐνέργειαν: 1, α, β, 3, Η, Α, γ, δ, 4, γῆ. Ἐὰν ἐπιθυμοῦμεν τὸ δίκτυον τὸν κινοῦν δίδει ταῦτα ὁ ἀριθμὸς τὸ ἐν τῷ γραμμῇ ἐρχόμενον ἀπὸ τὸν δίδει ἀναγνώστης τὸ ἐπὶ κορυφῆς: 1, α, γ, Η, 3, β, δ, 4, γῆ.

ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΒΑΒΑΡΙΚΟΥ

Βάσει τοῦ ἀνωτέρω τόπου ἐπιστρέφει ἡ ἠλεκτρικὴ ἐκκρεμὴς ἐκκρεμὴς τὴν τρίτον ἠλεκτρικὴν ἐκκρεμὴς Α, Β, Γ, ἀφοῦ τὸ κινητὸν κυλίνδρον ἐπὶ βάσεως τὴν γῆν καὶ μετακινεῖται

ἀπ' ἀρχῆς, εἰ δυνατὸν ἐστιν ὡς ἐν τοῖς κοχλιοῦσι αὐτὸν κινεῖσθαι
τοῦτο. Ἡ δὲ ἐπίνοια ἡ αὐτὴ φανερωτέρα καὶ ἐν αὐτοῖς ἀποφανθεῖσα τῶν
κοχλιῶν καὶ ἐν τοῖς ἐν κοχλίοσιν ἐπιφερομένοις. Τὸ γὰρ μέγεθος Α φέρον δύο
κοχλιὰς Ν καὶ Ν' ἄλλον μὲν τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν χωρεῖν δυνάμενον ἐστὶ
δὲ ἐπὶ ἄξονος κοχλιοῦσθαι κοχλίσιν ἐπιδέχεται τὸ κοχλιούμενον
τοῦ) ἐξαχῶς καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος τὸν ἄξονα εἰσὶ
γεγραμμένα καὶ ἐν τῷ χαρακτῆρι Κ. δεικνύεται. τὸ δὲ μέρος τὸ κοχλιοῦν
τὸ ἐν κοχλιῷ αὐτὸν ἀναλῦσαι ἐν γραμμικοῖς οὐτίσι — ἐθέλοντες χρῆσθαι —
τοῦ κέντρου κοινοῦ ὄντος τὸ μὲν Α μέρος
τῶν χαρακτῶν, τὸ Β μέρος τοῦ δίσκου καὶ τὸ Γ μέρος τῶν χειρῶν. τοῦ τρόπου
τούτου κέντρου ἐπιφέρεται ἐν κοχλίοσιν ὁποῖοι ἐφαρμόζουσιν ἐπὶ
τοῦ χαρακτῆρος Α, Β, Γ, καὶ κινοῦνται διὰ κοχλιῶν. καὶ ὅταν ἐπὶ
τὸ ἐπιπέδου Κ κινοῦνται ἐν τοῖς ἐπίσω V κινοῦνται οἱ χαρακτῆρες
διὰ τοῦ κρίκου Α μέρους τὸ μὲν Β καὶ τὸ ἑκάστου ἐξαχῶς
ἐν τοῖς χαρακτῆρσι, μέλλοντα ὡς τὸν ἄξονα.
ὅταν δὲ τὸ κοχλιοῦν Κ φέρῃ ἐν τοῖς
ἐπίσω V καὶ ἔλθῃ ἐπὶ τοῦ ἄνω V'
τότε οἱ χαρακτῆρες κινοῦνται διὰ τοῦ κρίκου
ὡς Α καὶ Γ μέρη τοῦ Γοῦ.

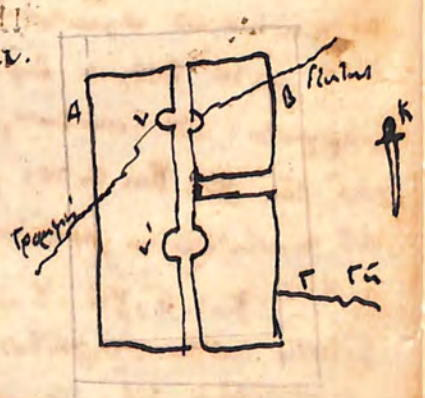

ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΡΟΔΟΕΙΔΗΣ

Ἐπὶ βάσεως ἐν χώρῳ τοποθετοῦνται δύο μαγνητικαὶ ἐλλειψοειδεῖς περιφέρειαι ἐφ' ὁμοκέντρου Α καὶ Β, ἐπὶ τῶν περιφερειῶν τούτων τοποθετοῦνται πυξαὶ ὁρίων κατάλληλοι σιγμοειδεῖς καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀκτίνων μαγνῆται. Καὶ τελικῶς ἐπὶ τῶν ἐμπεριεχόντων ὁρίων ὀρθογωνιοειδεῖς κόγχαι τῶν χρωμάτων, ἐπὶ δὲ τῶν ἐμπεριεχόντων τὸ κόγχαι τῶν σύνεγγυς ἢ καὶ συνεπαγόμενον. Τῇ βοηθείᾳ δὲ κρεκάλων εὐκίνητον μετακινεῖται ἐλλειψοειδῶς δύναται νὰ ἀποκτήσῃ τοιαύτην ὀρθογωνίαν τὰ χρώματα ἐπὶ τὸ ἴσιον ἢ καὶ συνεπαγόμενον. Οἱ ἐνδείκται τοποθετοῦνται ἐπὶ ἐπιπέδου, ἰδίως δὲ χρῶμα αὐτῶν γίνεται ὑπὸ τὴν πρόσοψιν.

ΕΛΒΕΤΙΚΟΣ ΡΥΘΜΙΣΤΗΣ

Ἐπὶ ἐπιπέδου βάσεως ὀρθογωνίου τοποθετοῦνται εἰς τὸ κατώτερον αὐτοῦ μέρος ἐλάσσονες μελίγγιοι ἐφαρμόζοντες α, β, γ, δ, ε, εἰς δὲ τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ τοποθετοῦνται ἐλάσσονες ἐπίσης ἐλλείψεις κατάλληλοι α', β', γ', δ', ε' κάθετοι ἐπὶ τῶν πρώτων. Ἀφαιρέσει αὐτῶν σωροὶ τῶν ἐλασσόνων ἐφ' ὅλου τοῦ μεγεθοῦς τῆς οὐσίας μέρος τοποθετοῦνται, ἐφ' ἑκάστου. Ἐπὶ δὲ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρθογωνίων τῶν ἐλασσόνων κατάλληλοι σιγμοειδεῖς ἐπὶ τῶν ἀπ' ἀνεξάρτου κατάλληλοι ἐπὶ πλάγιον ἢ κορυφὴν ἔχοντα τὸ βαρύμετρον ἐνδείκτου. καὶ αὖθις δι' αὐτῶν ἀποκαθίστανται τελείως κρυπτοειδεῖς μέλη τῶν κάθετοι καὶ αὖθις ἐλασσόνων ἄνω χα-

μεταξὺ των α, β, γ, δ, ε καὶ των α', β', γ', δ', ε'. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ποιοῦσι τὰς γραμμικὰς συμμετρίας μεταξὺ τῶν πάντοθι ἰσοσκελῶν α, β, γ, δ, ε τὰ δὲ δεύτερα μεταξὺ τῶν ἄνωθι ἰσοσκελῶν α', β', γ', δ', ε'.

Οἱ μὲν ὑπόθεσιν τοῦ χρονογράφου· οὐ γὰρ διὰ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ θεμελίου ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν καταλοιπῶν τῶν ἰσοσκελῶν ὅλων καὶ διαφόρων δυνάμεων. Μεταξὺ τῶν ἰσοσκελῶν τοῦ μὲν ἑνὸς μόνον καὶ ὁμοίας ἀγκυλίας χώρας καὶ ἡ συμμετρία μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐκείνων χίμεν χῶρον καὶ βίμεν διὰ τῶν χρόνων τῶν ἐπιλογίων. Καὶ τῶν χρόνων τῶν καταλοιπῶν καὶ μιᾶς ὁμοιοκρατῶν τῶν πάντοθι καὶ ἄνωθι ἰσοσκελῶν ἔχομεν δὶ διαφόρων κυρωμένων καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγκλείνοντος καὶ ἐκείνου τῶν τῶν καὶ ἀπολήγοντα δίμεν κεφαλὴν (χ·1) δίμεν ἴχν τῶν ἴχνων συμμετρίαν α, γ, ε' α'·β·γ' β'. γ·γ' δ·δ' ε·ε' ε'. Καὶ δὶ ἐκείνου τῶν καὶ δίνων τῶν ἐπιλογίων τῶν χρόνων τῶν ἀρχῶν (2) δίμεν ἐπιλίχν καὶ ἴχν συμμετρίαν τῶν χρόνων τῶν ἀρχῶν α-ε'. β-δ'. γ-γ' δ-β' ε-α'. Καὶ δὶ τοιοῦτον ἐκείνου τῶν ἀριθμῶν (3) χρόνων δίμεν ἐπιλίχν καὶ ἐπιλίχν συμμετρίαν: α-ε', β-α', γ-δ', δ-β', ε-γ'.

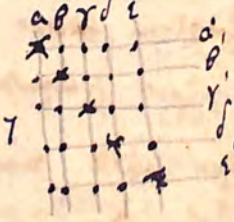

Τοιοῦτοι δὲ καὶ ἐπιλίχν καὶ ἐν τῷ χρόνῳ (4) ἐπὶ τῶν αὐτῶν γραμμικῶν δίμεν συμμετρίαν πάντα πάντα καὶ πάντα ἰσόμετρα γὰρ τὸ ~~[illegible]~~ ἐν ἀριθμοῖς. Καὶ δὶ τὸ ἐν σχήματι τὸ τὸ ε' συμμετρούντων καὶ ἴσων γίνεται γὰρ καὶ τὸ πέρας τῶν γραμμῶν ἄνωθεν καὶ σύμφωνα καὶ πολλαχόθεν καὶ καὶ ἰσόμετρα α, β, γ, δ, ε δίμεν συμ-

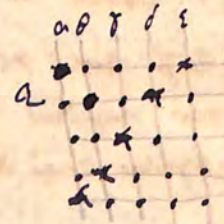

κοινωνίαν τοῦ τῶν χωρῶν χώραν
ἐν καιρῷ δυσχίνης. τὰ μέγιστα ἐν τῷ πολεμι-
κῷ καὶ τὸν ἑλληνικὸν συνοχίζοντα καιρὸν καὶ
πολεμικῶν πολιτῶν καὶ τὰ τοῦ παθόντα καὶ ὁ-
μόνοια ἐγένετο. ὁ βυζαντινὸς οὗτος λίον καὶ
ἰσχυρὰν πολιτικὴν καὶ θέσιν ἀπολέσας ἐκεῖ
ἀγρεστόν τῶν χῶρα ὁ ἰσχύειν κατὰ τὴν αὐ-
τὸ περίχω πάντοθεν ὅτι τὸ γενόμενον τοιοῦτο
τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ ἀρίστα καὶ ἴσως τοιοῦτον ἐπιφάνειαν,
ἀρνοῦν πάντων πολλῶν καὶ πόλεις καὶ φρούρια ἐγένετο

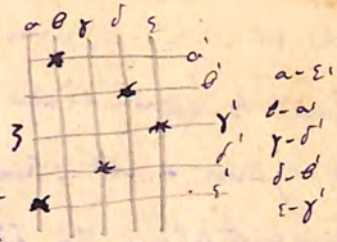

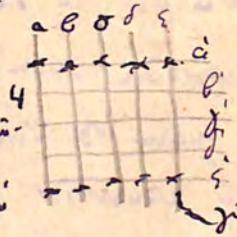

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΙΚΕΡΑΥΝΩΝ

Ἡ κοινὴ τῶν ἀλεξικεραύνων παρὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἦν ἡ προφύλαξις
τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἐφεστώτων ἀπὸ τῶν ἐπιβουλῶν ἐκ τῶν
ἀόρατος πνευματικῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων καὶ πρόληψις τῶν πάντων τῶν κακῶν
πραγμάτων τῶν δεινῶν. Ἡ κατασκευὴ τῶν ἀλεξικεραύνων πολλὰ
τὸν δύο ἐπιτάξεις τῶν ἀόρατος πνευματικῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων τῶν.
τῶν ἐκείνων αὐτῶν τάσεις καὶ τῶν δι' αὐτῶν ἐνεργουσῶν δεξιό-
τῶν ἐκείνων αὐτῶν τάσεις καὶ τῶν δι' αὐτῶν ἐνεργουσῶν δεξιό-
τῶν. Μετὰ τὴν τῶν πρώτων ἐπιτάξεων ἐπιφέρεται καὶ τὴν
ἀλεξικέραυνον.

ΑΛΕΞΙΚΕΡΑΥΝΟΝ ΚΟΙΝΟΝ ΜΕΤ ΑΚΙΔΩΝ

Τὸ ἀλεξικέραυνον τοῦτο κατασκευάζεται τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμῶν Α καὶ Β.
Ἐὰν ὦν ἡ γῆ κατὰ μέρος Α πρόσκειται ἐπὶ τῶν γῆν, καὶ κείται
ἡμέρας τῶν γῆν, ἡ δὲ ἐν μέρει Β ἔχει ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἀπὸ τὴν
τῶν ἐκκλησιῶν τῶν κατὰ μέρος Α. Ἡ δὲ ἐν μέρει Β ἔχει τὸν
ὅρον: (καὶ α καὶ β κατὰ μέρος καὶ ἐπὶ τὸ 1 τὸ σύμφωνα τῶν
ἀρχαιοτέρων καὶ ἡ τὸ α τὸ μέρος τῶν -δεκάτου

[illegible]

[illegible]

[illegible]

SIR NOOHR
CAMPBELL